Seçilmiş Kişi

Carol Lynch Williams

"Aşkın ve umudun güçlü ve kalp kırıcı hikâyesi. Bir kızın kendisini bulmak ve gerçeğe ulaşmak için verdiği mücadelenin dokunaklı yolculuğu."

Meg Cabot

Optimum Kitap

ON ÜÇ YAŞINDA BİR KIZ, ALTMIŞ YAŞINDAKİ ÖZ AMCASI İLE YEDİNCİ EŞİ OLARAK EVLENDİRİLMEK İSTENİYOR. ÇÜNKÜ PEYGAMBER ONU SEÇTİ.

On üç yaşındaki Kyra, izole bir toplulukta babasının üç karısı, yirmi erkek ve kız kardeşleri ve iki tane de anne karnında kardeşi ile gerçekleri sorgulamaksızın büyümüştü.

Yani, eğer siz onun yasak kitapları okumak için Gezici İronton Kasaba Kütüphanesi'ne gizli ziyaretlerini ya da onun için seçilmiş bir erkeğe sahip olmak yerine kendi için seçmeyi umduğu Joshua ile buluşmalarını saymazsanız, sorgulamaksızın diyebilirsiniz.

Fakat Peygamber, şimdiden altı karısı olan altmış yaşındaki öz amcası ile evleneceğini açıkladığında, Kyra bu zorbalığı dikkate alıp boyun eğmek ve sonsuza kadar ailesini kaybetmek korkuları arasında çaresiz bir seçim yapmak zorundadır.

"Kimse, demek istediğim hiç kimse on üç yaşındaki bir kızın kalbine ve aklına Carol Lynch Williams'dan daha iyi giremez."

James S. Jacobs

"Bu Kyra'nin hikâyesi. Onun kalbinize girmesine izin verin. Onu asla unutamayacaksınız."

Pat Scales

"Seçilmiş Kişi, kalp atışınızın hızlanmasına, dişlerinizi gıcırdatmanıza ve boncuk boncuk terlemenize neden olacak."

Gregory Maguire

"Rahatsız edici ve yüreklendirici... Güzel, şefkatli ve umut dolu."

Sara Zarr

"Gerçekten kışkırtıcı, yürekten ve sadece eski bir düz yazıyı okumak gibi."

An Na

www.optimumkitap.com

11 TL

9 786056 291203

www.selimbuyukguner.com
Kapak Tasarım: Selim Büyükgüner

Optimum Kitap: 001
Bestseller Roman: 001

SEÇİLMİŞ KİŞİ
CAROL LYNCH WILLIAMS

Kitabın Özgün Adı: The Chosen One
Yayına Hazırlayan: Yılmaz Dalgalan
Çeviri: Duygu Harmancı
Redaktör: C. Yakup Şimşek
Sayfa Tasarımı: Adem Şenel
Kapak Tasarım: Selim Büyükgüner

Basım: 2012
ISBN:978-605-62912-0-3
YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 24408

© Türkçe Yayım Hakkı: Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılıyla
© Hayat Yayın Dağıtım Pazarlama San. ve Tic. Ltd Şti.
© Copyright 2009, Carol Lynch Williams
© Optimum Kitap, Hayat Yayın Dağıtım Paz. San ve Tic Ltd Şti Markasıdır.

Basım ve Cilt: Apa Matbaacılık-Asım Paşa Akpınar
Merkez Mah. Erkan Sok. No: 13 Kağıthane-İstanbul
Tel: 0 212 321 48 17 Sertifika No: 18189

© Kısa tanıtım alıntıları dışında yayınevinden yazılı izin alınmadan hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Optimum Kitap
Bağlarbaşı Mah. Feyzullah Cad. No: 90-1
Maltepe / İSTANBUL
Tel &Fax: 0 212 442 16 42
www.optimumkitap.com / info@optimumkitap.com

SEÇİLMİŞ KİŞİ

Carol Lynch Williams

Çeviri
Duygu Harmancı

Optimum Kitap

I

"Eğer Peygamber'i öldürseydim," diyorum sesimi kısık tutmadan, "Bunu Afrika'da yapmak isterdim."

Mariah'ın açık yeşil gözlerinin içine bakıyorum.

Ardımdan gözlerini dikip bana bakıyor ve gülümsüyor, sanki ne demeye çalıştığımı biliyor ve bana katılıyor. "Devam et, Kyra. Anlat bana." der gibi.

Tenis ayakkabılarımın ucuyla çöl kumunu tekmeliyorum. Akşamın geç saatlerinde, omzumun üstünden batan güneşle birlikte, zeminin günden artakalan sıcaklığını ayaklarımın tabanlarından doğru hissedebiliyorum. Zeminden gelen sıcaklığı külotlu çorabımdan doğru, dizlerimi geçen elbisemin eteğinin altından hissediyorum. Hatta azıcık bir esinti bile yok.

"Onu nasıl öldürmek istediğimden emin değilim. Henüz." Duruyorum, bu yüzden Mariah çok ciddi olduğumu görebiliyor. Sonra derin bir nefes alıyor ve bırakıyorum. "Fakat bir keresinde o ölmüştü, ben onun bedenini beyaz karınca yuvasının yanına doğru sürüklemiştim. Üç saat onu

öylece bıraksam bir şey olmazdı. Afrika'daki beyaz karıncalar bunu yapabilir. Kimse ne olduğunu anlayamaz."

Tekrar duruyorum. Güneşin battığı tarafa doğru çölün turuncudan koyu kırmızıya değişmesine bakıyorum. Tam olarak kan rengi değil fakat yeterince yakın. Yıldızlar gökyüzünün doğusunu doldurmaya başlıyorlar. Sadece biraz ışık. Silkeleniyorum.

"Her şeyiyle yok olacaktı. Her leke. Ardında ufacık bir kanıt kalmadan."

Mariah bana tekrar gülümsüyor ve ufak bir bebek kahkahası atıyor. Onu bir kalçasından diğerine kaydırıyorum, sonra yakınına eğiliyorum, pudra ve çölden gelen etrafımdaki adaçayı kokusu. Dudaklarımı çok yumuşak ve pürüzsüz yüzüne dokunduruyorum. 8 aylık, bu bebek, benim en genç kız kardeşim, taze tereyağı gibi tatlıdır. Ve tıpkı yağ gibi. Onu severim.

Oh. Onu severim.

"Onu ilk önce kendim için öldürmek istedim," diyorum yanağına doğru, dudaklarım hâlâ orada ve gözlerim kapalı. "Ve sonra onu senin için öldürmek istedim. Ve son olarak onu geriye kalan tüm kız kardeşlerimiz için öldürmek istedim. Ve bizim annelerimiz. Ve buradaki diğer kadınlar..."

"Kyra."

Zıplıyorum.

Anne Claire'in sesi kum ve kayaları aşıyor ve Compound'un çevresinde bizim kara parçamızı oluşturan bu parçayı yalayıp geçiyor. Ses oldukça temiz, keskin ve yakın, beni duymuş olabileceğinden endişeliyim.

"Kyra." Anne Claire yeniden sesleniyor. Karavanının önünde verandada dikiliyor, bulunduğu yerin ışığı etrafına dökülüyor. Elleri kalçasında. "Seni orada gördüm. İçeri gel. Biliyorsun birkaç dakika içinde gelen birlik var. Buraya gel şimdi."

"Geliyorum." diyorum ama sesim hiç yüksek değil.

Anne Claire ortalama biridir. O Mariah'ın annesi, babamın ilk karısı. Benim gerçek annem, Anne Sarah, hamile ve hasta yatağında. O, babamın bu karısına karşı gelebilirdi, en azından benim için. Daha önce yaptı. Fakat şu an olmaz çünkü o iyi değil.

Mariah agu sesi çıkarıyor. Ağır ağır kaybolan ışıkta, onun uykulu olduğunu görebiliyorum. Uykulu olma sebebi sallamamdan, sıcaktan ve benim sesimden, belki. Başını omzuma koyuyor ve büyük bir esneme koyuveriyor.

"Şanslı kız" diyorum. "Tüm bu gece boyunca uyuyabileceksin."

GENÇ KIZLARA ziyaretçilerimiz için hazırlık yapmaya yardımcı olduktan sonra, annemi kontrol ediyorum. Koltuğa uzanmış, yüzü beyaz, karnı altı aylık.

"Anne," diyorum. Uzun sarı saçlarını okşuyorum. "Kısa süreliğine dışarı çıkabilir miyim? Sadece birkaç dakika? Her şey tamam."

Ne yapmak istiyorum? Piyano çalmak, Peygamber Childs gösterene kadar bir anlığına Mozart'a hayat vermek. Fakat Kardeşlik Salonu şu an kapalı.

Annem karanlık gökyüzüne benzeyen mavi gözleriyle bana bakıyor. "Ne yapmayı planlıyorsun, Kyra?" diyor.

Silkeleniyorum. "Sadece bir dakikayı yalnız tüketmek."

Annem omzunu silkiyor, dinliyormuş gibi başını yukarı kaldırıyor. Benim en küçük iki kız kardeşim odalarında oyuncak bebekleriyle oynuyorlar. Benden sadece bir yaş küçük Laura, yemek masasında yazı yazıyor. Günlüğünü dolduruyor.

"Peygamber gelmeden önce yaklaşık bir saatimiz var" diyor Laura. "Senin özel konuşmanı dinlemedim" Laura bana sırıtıyor. Bizim karavanımız birbirimizin düşüncelerini duyabileceğimiz kadar küçük.

"Çağırdığınızda burada olacağım," diyorum ve annem başını sallıyor. Sonra kanepenin üzerine yerleşiyor ve gözlerini kapatıyor.

COMPOUND'UN ARKASINDA Rus zeytin ağaçlarının hattını kendime çıkış yolu yapıyorum.

Biz şanslıyız. Bizim karavanımız bu ağaçlara en yakın olan ve onları seviyorum. Baharda tatlı kokan bu yolu seviyorum ve yapraklarının gümüşümsü yeşil renklerine aşığım. Seviyorum, yaz mevsiminde, yapraklar kalın ve beni saklayabiliyorlar. Seviyorum, burada yalnız kalabiliyorum. Benim daha alçak dört dalının tüm iğnelerini kestiğim yalnızca bir ağaç var.

Ben bunu yaptığım zaman annem dedi ki, "Kyra Leigh Carlson! Niçin benim dünyadaki en iyi Cutco bıçaklarımı

ağaç budamak için kullanıyorsun? Bunun yanlış olduğunu iyi bilecek kadar büyüdün."

"Bıçakla almak daha sağlıklı" demiştim. Ve o tavuk kümesindeki bir tavuk gibi dilini şaklattı.

"Nefes almak için bir yerlere ihtiyacım vardı, bu yüzden yaptım." mı deseydim? Söyleyemedim, "Anne, 14 yaşına girmeme çok az kaldı ve tuvalete girdiğim zamanlar dışında -hatta onda da Caroline benimle birlikte girmeye çalışıyor ve ben kapıyı ayağımla kapalı tutmak zorunda kaldığımdan dolayı kilidin ne kadar zamandır kırık olduğunu bilmiyorum- bir dakika yalnız kalamıyorum." diyemedim, " Bazı günler yalnız kalmaya ihtiyacım oluyor." Bunun yerine, sadece omuz silktim.

Yaprakların içinden tırmanıyor ve en yüksek dalıma kuruluyorum. Elbisem ben onu biraz gevşetene kadar dizlerime çekiliyor.

"Teşekkür ederim, Yüce İsa." diyorum. Ve gerçekten bu kelimeleri kastediyorum, evet.

Peygamber'in bu ziyareti aileyi heyecanlandırmış. Herkes onun gelişinden büyük heyecan duyuyor.

"Hiç kimsenin kafası karışık değil," diyorum. "Hiç kimsenin, ama benim..."

Ailemde bir anne ve çocuk yoktur ki Peygamber'den onur duymasın.

"Ben de," diyorum. "Bazen."

Ama hayat benim için değişiyor. Ben yeni şeyler öğreniyorum. Ben 'Farkına varıyorum' diyorum akşam havasına. Eminim ben Peygamber'in ölümünü ve cesedinin

beyaz karıncalar tarafından parçalanmasını dileyen seçilmiş tek kişiyim.

Bizim yerleşim yerine doğru Rus zeytinlerinin çapraz çizgili dallarını geçerek bakıyorum. Eğer yaprakların bir parçası olsam, burada her şeyi görebilirim: Peygamber ve havarilerin çimlerini, depoyu, tapınağı ve okulu ve çarşamba gecesi aktiviteleri için buluştuğumuz Kardeşlik Salonu'nu. Onların tümünü görürüm. Ve kimse beni göremez.

"Mmm," diyorum, derin nefes alıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Burada yalnız başıma olabilmem için kokular çok güzel.

Bir dakika dinlenmeden sonra, gözlerimi açıyorum ve evime doğru bakıyorum, tüm detayları: seyrek çimenleri ve kırmızı çöl kirini, en küçük iki kız kardeşimin yatak odalarının pencerelerindeki gölgelerini görebilmem için çok karanlık olduğundan birazını kafamın içinde yaratıyorum. Oturduğum yerden bütün annelerin yaşadığı babamın karavanlarının üçünü görebiliyorum. Bazı geceler burada oturduğum zaman babamı perde önündeki şeklinden ayırt edebilirim ve o hafta için kimin onunla kalacağını bilirim.

Bu ağaçtaki bu nokta yalnızca benim. Ağacın yan dalında tabanı şekille işaretli yerin çok yakınına dokunuyorum burada pek çok kez bulundum. Ve herhangi biriyle saklandığım bu yeri paylaşmıyorum. Hatta bana en yakın kız kardeşim Laura'yla bile. Burası bebek pışpışlamaksızın ya da hasta bir insanla ilgilenmeksizin ya da rahatsız edilmekten endişe duymadan düşünebildiğim bir yerdir. Plan yapabildiğim ve hayal kurabildiğim ve umut edebildiğim yerdir.

"Burada olmayı seviyorum," diyorum. "Her şeyi görebilmeyi ve kimsenin beni görememesini seviyorum."

Meltem çöl üzerinde koşuyor, yaprakların hışırtısı. Ona Cutco ile saldırmış olmama rağmen ağaç da beni burada istiyor gibi.

Tapınak bir fener gibi parlıyor. Peygamber'in evinde (burası bütün karavan hattından daha fazla yer kaplıyor), pencerelerde ışıklar yanıyor. Orada hareket eden birkaç insan görebiliyorum. Yarımay dağların ardından kayıyor, yıldızların bazılarını bastırarak.

Hiçbir şey yapmadan ama bunun gibi yalnız olabilmeyi umarak, Peygamber'in ziyaretini merak ederek uzun bir süre oturuyorum, annem bezgin bir çığlıkla adımı seslenene kadar. "Kyra Leigh, hadi içeri. Anne Claire'in yerine gidiyoruz şimdi."

"Geri geleceğim," diyorum ağaca, ve yapraklar rüzgârla yeniden hışırdıyorlar.

YAKLAŞTIKÇA SESLERİNİ duyuyorum. Anne Claire'in karavanında buluşmak için acele eden çocukları duyabiliyorum. Onlar kahkaha atıyorlar, bazısı bağırarak ağlıyor, küçük bir çocuk çığlık atıyor. Belki ikizlerden biri? Onlarla buluşmak için acele ediyorum.

İşte benim erkek ve kız kardeşlerim.

İşte benim babamın çocukları.

Adam, 17.

Finn, 16.

Emily, 15.

Nathaniel, 15.

Ben, neredeyse 14.

Jackson, 13.

Robert, 13.

Laura, 12.

Thomas, 11.

Margaret, 10.

Candice, 10.

Abe, 9.

April, 8.

Christian, 6.

Meadow, 5.

Marie ve Ruth, 4.

Carolina, 3.

Trevor, 2.

Foster, 1.

Mariah, 8 aylık.

Ve 2 bebek de yolda.

BEKLİYORUZ.

Hep beraberiz. Babam, tüm anneler, tüm çocuklar. Biz kızlar, en iyi Pazar giysilerimiz içindeyiz. Erkek kardeşlerim de kilise kıyafetleri giyiyorlar. Onlar kravat takıyorlar,

bazıları çarpık. Benim saç örgüm çok sıkı, bu yüzden gelmekte olan bir baş ağrısı hissediyorum.

"Heyecan verici değil mi?" diyor Anne Victoria. "Peygamber ve havarileri buraya geliyor."

Baba gülümsüyor. Trevor ve Foster'i kucağına çekiyor ve gülümsüyor.

"Belki," diyor annem, sözleri umutla dolup taşıyor, "Belki sen seçilmişsindir."

Onun sesi kısık fakat yirmi beşimizde onu duymuş gibiyiz. Hatta Mariah sessizliğe bürünüyor. Hepimiz anneme ve sonra babama bakıyoruz. Şimdi o, o kadar geniş gülümsüyor ki yüzünde açık bir çatlak olabilir gibi görünüyor.

"Hyrum benim adımın geçtiğini söylüyor." diyor babam. Onun yanakları pembeye dönüyor. Hepimiz ona bakakalıyoruz. "Onlar tüm toplantılarda bizden konuşmuşlar."

Fırının zamanlayıcısı sönüyor ve Anne Claire ayakkabısının topuklarını yer döşemesine vura vura aceleyle fırına koşturuyor. Oturduğum yerden, onu görebiliyorum. Mutfak, yemek salonu ve oturma odası bu karavanda tek bir yerdedir. Kurabiyeleri fırından çekiyor.

Anne Victoria elleriyle çenesinin altını sıvazlıyor. "Onlar bizim hakkımızda mı konuşuyorlarmış? Sen ciddi misin, Richard?"

"Bu Hyrum'un söylediği." Babam etrafındaki erkek çocuklarını bir kucaklamayla sarıyor ve biri kahkaha atıyor. "O dün benimle konuştu. Ziyaret alacağımızı anlattı bana."

Anne Claire mutfaktan sesleniyor, "Ve o haklıydı." O neredeyse gülümsüyor. Aniden, ben de heyecanlanıyorum.

Herhangi biri Peygamber ve havarilerin mübarek olduğunu görebilir. Onların gerçek evleri var. Güzel arabalara sahipler. Belki...düşüncelerimle kalbim gümbürdüyor...belki bir şeyler bizim için değişiyordur. Belki Peygamber'in ölmesini dilemem acımasızcaydı.

"Ben sadık oldum" diyor babam. Odanın etrafındaki ailesine bakıyor. Hâlâ gülümsüyor.

"Ben sadık bir öğrencisi oldum."

Babamın gülümsemesi içimi ısıtıyor.

Benim iyi babam.

BABAMIN DİZİNDE oturduğumu hatırlıyorum. Çok küçük, çok sevimli (bunu kanıtlayan resimler görmüştüm). Saçlarım beyazımsı sarımsı renkte. Şu an Carolina'nınkinin olduğu renk.

Pembe süslemeli açık mavi bir elbise giydim, sanırım. Ve babam beni çilekle besliyordu o an. Başım onun boynuna sokulmuş. Ve kahkaha attı ve yüzümü öptü ve bana beni ne kadar sevdiğini anlattı, onun Kyra'sını.

"Kyra, Kyra Leigh, Leigh, Leigh," diye şarkı söyledi.

"Kyra, Kyra Leigh, Leigh, Leigh," diye şarkı söyledim ardından. "Kyra, Kyra ben, ben, ben."

Ve Baba şarkı söyledi, "Kyra, Kyra, sen, sen, sen."

DOĞUYA DÖNÜK pencereden çölün üstlerine doğru dışarı bakıyorum. Gökyüzü neredeyse kararmış.

Annem babamın yakınında, ona karşı yaslanarak oturuyor. Babam onun ellerini sıvazlıyor, erkek kardeşlerimi dizinde pışpışlıyor. Anne Victoria en küçük çocukların tümünü bir İsa hikâyesi anlatarak sessiz tutuyor. Anne Claire çoktan temizlenmiş mutfağı aşağı doğru siliyor.

Adam, benim en büyük erkek kardeşim, bana doğru bir şey söylemek ister gibi bakıyor. Emily, aklı yerinde değil ve eğer ses çıkarıp odanın etrafında başıboş dolaşmasa en büyük kız kardeşim olabilirdi. Hepimize teker teker, sıkıca bir araya getirilmiş kafalarımızın üzerine dokunuyor. "Ördek, ördek, ördek," ama hayır "kaz" çünkü koşmak ve oynamak yok. Biz Peygamber'i bekliyoruz.

Biz Tanrı'nın Kutsadığı'nı bekliyoruz.

Annelerimi izlerken, babamın pembe yanaklarına umutla bakarken, çevremdeki tüm kardeşlerimi dinlerken endişenin merkezine vurdum. Gözlerimi kapatmak için kendimi sıktım. Adam aklımı okuyabilir mi? Niçin bu şekilde bana baktı?

Ben aileme mecburum. Biliyorum bu ikinci derece kişi olmak adalete uygun. Bu birisi etrafıma buz döküyor gibi hissettiriyor. Bu şu anda karla kaplı olduğum konusunda haklı olduğumu hissettiriyor.

Babam saf. Annelerim de. Erkek kardeşlerim ve kız kardeşlerim de. Emily de elbette.

Fakat ben.

Ben!

Ben birini öldürmeyi planlamıştım. Hayır! Biri değil! Ben Peygamber'in ölümünü planlamıştım. Tanrı'nın Kutsadığı. Tanrı'nın Seçtiği.

Ve dahası var. Çok daha fazlası.

Düşünmeksizin, öylece dikiliyorum. Buradan çıkmak zorundayım. Koşmak zorundayım. Gizli yerime ulaşmalıyım, böylece yalnız kalabilirim. Kaç. Belki onları benim kirli düşüncelerimden kurtarırım. Yapmayı planladığım şeylerden.

"Ördek, ördek, ördek." diyor Emily. Başıma uzanıyor.

"Otur, Kyra," diyor Anne Claire. Lavabonun yakınında, el bezini tutuyor.

"Biz Tanrı'nın Seçtiği'ni bekliyoruz."

"Gitmeliyim," diyorum. Şimdi Nathaniel ve Laura bana dik dik bakıyor. "Bir şey unuttum."

"Kyra," diyor babam "Her neyse bekleyebilir."

"Hayır, Baba," diyorum. Yüzümün kızardığını hissedebiliyorum. Günahlarım yanaklarımda. Bu yüzden herkes onları görebilir. "Şimdi gitmeye ihtiyacım var. Siz bana ne olduğunu anlatabilirsiniz. Peygamber Childs burada olmadığımı farketmeyecek."

"Kyra," diyor annem. "Otur. Lütfen."

Ve Anne Victoria, soluk soluğa diyor ki, "O her şeyi fark eder. Her şeyi görür. Eğer bizimle olmazsan bunu bilir."

"Kyra Leigh," diyor annem yeniden ve ailemle dolu bu odada sesi yumuşacık. "Babana itaat et."

"Evet, anneciğim," diyorum ve kanepeye kendimi geri bırakıyorum. Sonra, alçak sesle, hatta en yakınımda oturan kardeşlerimin bile duyamayacağı şekilde fısıldıyorum, "Cennetteki Tanrı'm affet beni. Affet beni. Affet beni." Bu benim ilahime dönüştü. Bu aileyi lanetleyemem.

TAMAM. Bu sadece Peygamber Childs'ı öldürme planı değil. Daha fazlası var. Çok daha fazlası. Ezilmiş kız kardeşlerimin arasında günahlarımı düşünmemeye çalışıyorum fakat onların tamamı benim içimde. Biliyorum onlar oradalar.

Birincisi, kitaplar.

KÜTÜPHANEYİ BULUŞUM bir kazaydı.

Peygamber Childs, bizden birinin halk kütüphanesinden kitaplara göz atmasına izin vermezdi. "Biz bizim inançlarımıza sahibiz," dedi. "Tanrı'nın bize verdiği özgürlüklere sahibiz. Ve hiç kimse Şeytan'ın öğretileriyle bizim beynimizi yıkayamaz."

Compound'un kenarından geçtim. Çitleri geçtim. Nehri geçtim. Bizim toprağımızın dışına çıktım. Bulunduğum yer, North ve Florentin'e bakıyordu. Hatırlıyorum, hava açıktı.

13 ağustos. Çarşamba günü geç saatlerde bir öğleden sonra. Ateşten daha sıcak. Sıcak yüzünden tükürüğüm ağzımda kurudu. Sıcak yüzünden boş yola uzun uzun baktığımda gözlerimin de kuruduğunu hissettim. Evde annemle ve diğer annelerle birlikte işimi yapıyordum – en azından bir süreliğine- kapitone ve çamaşırhanede yardım ve akşam yemeği ve hatta piyano zamanı için çalıştık.

Bu yüzden orada dikildim, sadece dikildim orada ve sonra yolda baş aşağı duran, Compound'un önünden koşan bir şey gördüm nihayet. Ve Gezici İronton Kasaba Kütüphanesi sakin bir şekilde geliyordu, Florentin'e doğru yöneldi. Arkasından kırmızı tozu tekmeledim.

Niçin, bu kadar yakına gelmişken, çöl güneşinin altında, bir milyon derecenin altında dikiliyor olmama rağmen bir ürperti kollarımdan aşağı doğru gitti. Gezici kütüphane geçip gitti, kuzeyden geliyordu ve temiz tıraşlı yüzü olan bir adam sürüyordu, spor şapkasını çıkardı, başını eğdi ve bana selam verdi.

Kalbim göğüs kafesimden fırlayacaktı.

Sürücüye kısık gözlerle bir bakış attım, güneş ve onun baş sallaması yüzünden. Kim olduğunu sanıyordu ki, bana bu şekilde selam veriyordu? Peygamber bir adamın yüzüne bakmanın günah olduğunu söylemesine rağmen onun doğrudan gözlerine baktım.

Ama bu kamyoneti görmek – sürücünün başını sallaması- bana bir şey yaptı. Bilmiyorum ne? Veya niçin?

Ertesi gün, aynı zamanda, aceleyle işleri ve piyano provası yapıp ve annelere yardım edip oraya yeniden gittim. Compound'u geç. Çitleri geç. Nehri geç. Toprağın dışına çık. Hayli uzun uzak yollar. Bekledim ve bekledim. Ama kamyon yoktu.

Böylece ertesi gün ve ertesi ve ertesi, bir hafta boyunca geçene dek ve kamyon geldi, yavaşça ilerledi yeniden. Çarşamba öğleden sonra. Aynı adam sürüyordu. Başını salladı. *Yeniden.*

Kalbim küt küt attı. Gözlerimi kıstım. Ona ölü bakışlarla baktım.

Üçüncü hafta o durdu.

Toz bizim etrafımızda dalgalandı. Tozlu toprağı tadabildim. Onu dişlerimin arasında ezdim.

Camı açtı. "Bir kütüphane kartı istiyorsun," dedi, giydiği spor şapkasını ayarlayarak. Hatta bu bir soru değildi.

Ve başımı salladım, onun bana geçen haftalarda yapmış olduğu gibi.

"Bir kerede dört kitap alabilirsin," dedi, ben kamyona adım adım yaklaşıp, fanlar ve klima tarafından serinlerken.

Ben o kadar kitabı hiç görmemiştim. Hiç. Bu ihtimal gözlerimi sulandırdı. Söylemek istediğim, gözyaşlarım inmek üzereydi.

"Dört?" dedim. Dilimde, arka dişlerimin arasında gıcırdayan kum vardı.

"Dört"

Adama baktım. Kitaplara baktım. Hâlâ dikiliyordum, kalbim küt küt atıyordu.

"Belki yalnızca bir tane" dedim.

"Bununla başlayabilirsin" dedi ve ayaklarının yanındaki sepetten bir şeyi elime tutuşturdu.

"Senin yaşlarında bir kız bunu bana son durağımda teslim etti. Sevdiğini söyledi. Ben de sevdim."

Onun son durağı? Başka bir kız? Bu kitabı okumuş muydu?

Romanı ondan aldım ve kapağına göz attım. *Terabithia Köprüsü.*

Orada sadece bir dakika bulundum ve yalnızca bir kitap aldım. Tek, biliyordum, saklaması daha kolay olurdu.

Fakat ah, onun durmasıyla hayatım nasıl da değişti! Okumaya başladığım zaman hayatım değişti. Bu günahkâr kelimelerle farklı biri oldum.

Bu Katherine Paterson kimdi? Bu Jesse ve Leslie kimdi? Yazarın tanıdığı insanlar mı? Bu kitabı yeterince hızlı güçlükle okuyabildim.

Ve bitirdiğim zaman

Sonuna geldiğimde

Sonuna geldiğimde ve

Leslie öldüğünde

Ve Jesse en iyi arkadaşı olmaksızın yalnız kaldığında

Şiddetle ağladım. Gizli yerime gelerek kitabımı ağacımın yüksek dikenli dallarına güzelce sakladım. Anne Victoria "Neredesin, Kyra? Ekmek yapımı için yardımına ihtiyacım vardı." dedi. Sonra yüzüme baktı ve "Tatlım ne oldu?" dedi, sesi endişe doluydu.

Ona hiçbir şey anlatamadım. Leslie veya May Belle veya Jesse'nin, hepsinin yalnızlığı hakkında hiçbir şey. Anne Victoria'ya boğulma veya koşma veya resim yapma hakkında tek bir şey anlatamadım.

Bunun yerine, kollarımı beline doladım ve başım omuzlarında, gözbebeklerim kuruyana kadar ağlayarak "Seni çok seviyorum, Anne Victoria." Dedim.

Sonra ben, diğer annelere ve yeni bir bebeği olan Rahibe Allred'e tüm yol boyunca yarı-ağlamaklı ekmek servisine başladım.

BENİM GÜNAHLARIM.

Bir plan. Kitaplar. Ve bir erkek.

Bir erkek var.

Ah, yaptığımın ağırlığını taşıyorum. Fakat kimse fark etmiş gibi görünmüyor.

Mariah bana ulaşıyor fakat başka açıdan bakıyorum. Mariah'ı, bebek Mariah'ı kucakladığı için çok sinirliyim.

Laura'nın elini kavrıyorum ve ne yaptığımı düşünmemeye çalışıyorum. Benim dua eden ilahim devam ediyor.

Herkes birlikte fısıldıyor, perşembe akşamı hepsi giyinmiş, saçları su ya da örgüler içinde düzeltilmiş.

Mariah, sessiz, hâlâ bana ellerini uzatıyor.

Tekrar ayağa kalkıyorum.

"Kyra?" diyor babam.

Annem bana bakıyor. "İyi misin, tatlım?"

"Ben istiyorum ki..." cümlemi yarım bırakıyorum. Ben ne istiyorum? Ayrılmak? Kalmak? Koşmak? Saklanmak? "Piyano çalmakla ilgili düşünüyordum," diyorum. Büyük, özlü bir yalan. Tüm taşıdıklarıma bir tane daha günah eklendi.

Laura elimi çekiştiriyor ve onun yanına oturuyorum yeniden.

TÜM COMPOUND'DA piyano olan sadece birkaç yer var.

Peygamber Childs onun ön odasında bir konser veriyor. Bunu kendim görmüştüm. Sağa doğru bakan cam pencereden. Saf beyaz ve parlak piyano. Bu büyük bir konser salonu olmak zorunda. Bahse girerim topluluk, o şeyin parlaklığında onun yüzünü görebilir. O tuğla bir evde yaşıyor, ev oldukça büyük, güneşin batışı başladığı zaman çimler üzerinde gölge yapıyor. Havariler de evlere ve piyanolara

rahipler. Havari olmanın anlamı sadece Tanrı'dan nimetler almak değildir, bir de topraktan nimetler almaktır. Bu yüzden onlar bize anlatmışlardı ve bu doğru gibi görünüyor.

Tapınakta üç piyano var, ama ben Rahibe Georgia hastalandığı zaman cemaat odasında bir tanesini çalabilmiştim. Son iki piyano Kardeşlik buluşma evinde duruyor. Biri eski bir Kawai. O benim favorim.

O oradaydı, toplantılardan sonra bir Pazar sabahıydı, piyanonun etrafında dolaştım ve *Twinkle, Twinkle Küçük Yıldız* çalmaya başladım. Aynen böyle. Kafamın içinde bu şarkıyla doğmuş gibiydim. Dört yaşındaydım.

"Onu dinleyin," dedi annem. Burnumun dibine kadar geldi, yakınıma çullandı ve "Onun çaldığı şu şarkıyı duydunuz mu?" dedi.

Uzun zaman önce Compound'un dışında müzik dersleri öğreten, Rahibe Georgia, seçilmişin bir parçası olarak çağırılacağını hissetmeden önce kim öğrenmek isterse herhangi birine öğretirdi. Annem bile on yıl önce piyanoda ilk sesi çıkardığımda tereddüt etmedi. O beni Rahibe Georgia'ya doğru yürüttü ve "Benim Kyra'm müziğe yetenekli. Öğretilmeye ihtiyacı var." dedi.

Ve ben "Ben öğrenirim." dedim.

Müzik beni uzaklara götürür. Küçüklüğümden beri vardır. Notaları tenimde hissedebiliyorum. Kaslarımda müziği hissediyorum. Hatta bazen Mozart ya da Beethoven partisyonlarının hayalini kurarım. Hayallerimde, insanlar siyah müzik notalarıyla konuşurlar, kelimelerle değil. Ve hayal ettiğim zaman, her kısmını anlıyorum, tam olarak onların ne söylediklerini.

"PİYANO YOK şimdi, Kyra," diyor babam. Ve hemen bunu söylediğinde kapıda bir tıkırtı oluyor.

"Onlar buradalar," diyor Margaret ve Anne Sarah, "Bizi görmeye geliyorlar," diyor ve dik oturuyor. O solgun ve tavandan sarkan çıplak ampul ışığında yüzünün terle nemlendiğini görebiliyorum. Berbat hissediyor olmalı.

Baba, Trevor ve Foster'ı yere bırakıyor ve kapıya gidiyor. Hızlıca, bir kere daha dua ediyorum. "Lütfen sevgili İsa. Lütfen."

Herkes sessiz.

Tek ses babamın kilise ayakkabılarının o kapının önüne doğru yürürken zeminde çıkardığı. Odadaki sıcaklık bizim birlikte olmamızla çoğalıyor.

"Ah!" diyor Laura.

"Üzgünüm," diyorum elini çok sıkı tuttuğumu fark ederek. Bırakıyorum.

Lütfen, lütfen İsa. İnanacağım. Eğer babamı seçersen, iyi biri olacağım. Birini öldürmeyi asla düşünmeyeceğim. Yemin ederim. Okuma hakkında yeterli herhangi bir şey söyleyemem ve Joshua'nın adından daha fazla bir şey düşünmek için vakit yok.

Babam kapıyı açıyor.

"Peygamber Childs" diyor. "Kardeş Fields. Kardeş Stephens. Hoşgeldiniz. Oh!" Babanın sesi gülümseme dolu çıkıyor. "Hyrum, seni orada, geride göremedim. İçeri gelsene."

Dört erkek odaya girdiler. Peygamber'imize konforlu bir sandalye sunuyoruz ve o onu alıyor. Anne Victoria zeminde hareket ediyor ve onun ayaklarının dibine oturuyor.

Amcam da dahil olmak üzere, diğer kardeşler mutfak sandalyelerine oturuyorlar.

"Kardeş Carlson," diyor Peygamber Childs. O bir ağaç gibi ince, uzun boylu, karanlık gözleriyle siyah bakar. Onun kahverengi saçları alnından geriye yatırılmıştır, tarak izleri görünür. Bize gülümsüyor. Ellerini kaldırıyor. "Bu aileye bakın. Tanrı'nın mirasına bakın."

Babam başını sallıyor, ışıldayarak.

"Güzel aile," diyor Peygamber." "Senin erkek çocukların onurlu genç adamlardır." Başını sallıyor. "Kız çocuklar..." duraklıyor. Emily'e bakıyor. Bizim harika Emily'miz. Hemen sonra onu Peygamber'imizin yolunda görüyorum. Onun geniş yüzünü, çekik gözlerini, neredeyse ışıldayan gülümsemesini görüyorum. O, Peygamber'e aşkla bakıyor, anlayamıyorum Peygamber nasıl onu sevmez. Fakat biliyorum sevemez. Öyle olduğunu ondan duymuştum. Onu kınadığını ondan duymuştum.

Ve tam olmayanlara ne yaptıklarını biliyorum.

"GÜNAHKÂRLAR HASTADIR. Günahkârlar tam değildir. Günahkârlar Tanrı'yı memnun edemezler ve lanetlidirler," der toplantılarında.

Cemaatin bazısı onu alkışlar. Bazısı "Amin" der. Bazısı sessizdir. Bizim ailemiz sessizdir.

"Tam olmayanlar Tanrı ile tanışamayacaklar," diyor. "Burada her kim eksikse" başına dokunuyor, "ya da burada," gözlerine dokunuyor, "ya da burada," kalbine dokunuyor " krallık için yeterli değildir."

Biliyorum bu olur. Bunun tamamı Yeni Temizleme'nin bir parçası ve anneler bunu çok konuşmuyorlar.

Yeni Temizleme buraların sessiz bir parçasıdır.

Rahibe Janie Abbott'un iki erkek çocuğu vardı. Küçük şeyler. Bir ya da iki kilodan fazla değillerdi. Biri bir saat sonra öldü. Fakat biri Emily gibiydi, bir süre yaşadı.

Peygamber Childs karavanına gitti. Kız kardeş Janie 13 yasinda bile değil. Ondan sadece 6 yaş daha büyük kocasının ilk eşi. Onlar tam olmayanların yaşamaması gerektiğini söyleyince o bir süre ağladı. O elinden geldiğince bebeği tutarken, ağladı. Fakat sonunda Peygamber Childs o küçük şeyden onu vazgeçirdi.

Onlar onu ortadan kaldırdılar.

Nasıl yaptılar emin değilim, fakat yaptıklarını biliyorum. Anne Victoria, Anne Sarah ve Anne Claire'e anlatırken dinledim. Ben oturma odasının karanlığında dikilirken, sessiz gecede beni fark etmediler ve o tüm hikâyeyi annelerime fısıldadı.

"Onlar özürlü bebeği öldürdü," dedi Anne Victoria. Sesinde bir şey vardı. Izdırap? Karanlıkta bekledim, hareketsiz, tenim sözlerinden ürperdi. "Tanrı'ya şükürler olsun, Tanrı'ya şükürler olsun bu vahiy Emily doğduktan sonra geldi. Bu Peygamber'in babası onun gibi değildi."

"Haklısın," dedi annem.

Ve Anne Claire da sesini alçaltarak söyledi. "Bu yeni bir peygamber. Yeni bir lider. Yeni bir zaman. O babası gibi bir şey değil. Koşullar daha önce zordu. Onlar şimdi daha zor demektir." Bir sessizlik oldu ve sonra, "Tanrı bilinmeyendir."

Peygamber Childs babası yedi yıl önce öldüğü zaman peygamber oldu. Pelerin ona teslim edildi. Yetki geçişi kan bağıyla oluyor. Babanın söylediği bu. Peygamber Childs'ın babası öldüğünde büyük bir cenaze olmuş.

Fakat Kız Kardeş Janie'nin iki bebeği için küçük bir cenaze töreni bile söz konusu olmadı. Onu gördüğümde, yeniden büyük bir çocuktu, mezarlıkta, iki küçük mezar üzerine diz çökmüştü. Kardeş Abbott o yalnız, öylece durup dikilirken kazdı ve izledi.

ŞİMDİ PEYGAMBER Childs odanın etrafındaki bizlere bakıyor. Anne Victoria, "İşte Peygamber! İşte Peygamber! Ona bakın." diyen ve sevinç dolu bir kahkaha atan Emily'ye kollarını doluyor.

"Kızı sustur, Rahibe Victoria," diyor Hyrum amcam. Mutsuzluğuyla birlikte kaşları burnuyla buluşuyor.

"Sus artık, Emily," diyor Anne Victoria. Sinirli görünüyor, Hyrum amcama ve sonra Kardeş Fields'a ve Kardeş Stephens ve son olarak Peygamber'e bakış atıyor.

"Ördek, ördek, ördek," diyor Emily.

"Hişştt, hişştt," diye fısıldıyor Anne Victoria. "Şimdi sessiz ol benim tatlı kızım."

Emily sessizliğe bürünüyor. Fakat doğrudan bana bakıyor ve sırıtıyor. Bana başparmağını kaldırarak işaret veriyor ve eğer ben her şey için bu kadar endişeli olmasam, ona gülerdim.

"Kardeş Carlson," diyor Peygamber Childs sonunda babama.

Babam kafasını sallıyor, ellerini sıkıyor. Yüzü hala pembe, fakat ağzının kenarında endişe var.

"Güzel haberlerim var."

Hâlâ benim yakınımda oturan Laura nefes alıyor. Şimdi elimi tutuyor ve sıkıyor.

"Ben bir süre tapınağın göbeğinde bulundum. Düşünmek, dua etmek, -parmağıyla ampullere doğru işaret ediyor- ve Tanrı ile konuşmak için. O bana vahiyle bildirilmiştir ki senin en büyük kızın, Kız kardeş Kyra, Havari Hyrum Carlson ile evlenecek. O yedinci karısı olacak."

Oda kararıyor.

Oda ölüm sessizliğine bürünüyor. Tek ses yok. "Baba cümlenin sonunda anılmadı." diye düşünüyorum. Ve sonra Peygamber Childs'in sözleri nüfuz ediyor, nüfuz ediyor, nüfuz ediyor.

Ben? Ne? *Ben* evleniyor muyum? Sanırım kanım çekiliyor. Sanırım nefes alma yeteneğimi kaybediyorum.

"Bu keyifli bir fırsat değil mi?" diyor Peygamber Childs ve Kardeş Stephen "Verdiği bütün nimetler için Tanrı'ya şükürler olsun."

Hyrum amcam doğrudan bana bakıyor.

Yüzümün yandığını hissediyorum.

"Tören dört pazarlarda, hizmetlerden sonra." diyor Peygamber.

O anda dile geliyorum. Annelerimden önce, babamdan önce. Laura'nın eli hâlâ sıkıca beni tutuyor ve vücut kokusunu kokluyorum. Sanırım bu benim.

"Ne?" diyorum.

"Güneş gibi parlak bir ışığın içinde vahiy geldi," diyor Pegamber Childs. Tüm durumu yeniden görüyor gibi bizim başlarımıza dik dik bakıyor. " Siz ikiniz taş sunaktasınız, tören kıyafetlerinizi giyiyorsunuz, Kardeş Hyrum dikiliyor, sen onun ayaklarına kapanıyorsun. Hepsini gördüm. Her şeyi gördüm. Onun için kurtarılmışsınız."

Hyrum amcam başını sallıyor. "Seni tedavi edeceğim, Kız Kardeş Kyra," diyor. "Biz Rabb'imize çocuklar sunacağız."

"Bunu yapamam," diyorum, midem ağrıyormuş gibi hastalıklı. Ayağa kalkıyorum, Laura elimi çok sıkı tutmuş, parmaklarım morarmış. Onun yüzüne baktığımda, gözlerini yaşlarla dolu görüyorum. Anneme bir bakış atıyorum. Sandalyesinde kaskatı oturuyor.

Babam diyor ki, "Peygamber Childs, sanırım bir yanlış anlaşılma olabilir. Bu adam benim kardeşim."

Laura'dan sıyrılıyorum. Yüzleri solgun ve balon dalgalanıyormuş gibi görünen erkek ve kız kardeşlerimin üzerinden geçiyorum.

"Ördek, ördek, ördek" diyor Emily.

Mariah küçük bir çığlık koparıyor. Benim hissettiğimi o hissediyor mu? Dönüyorum ve bana uzanıyor. Fakat fotoğrafa bakıyor gibiyim, bir farkla. Ben geriye çekildiğim zaman onun yüzündeki çöküşü görüyorum. Küçük ağzının kocaman açıldığını görüyorum. Ağlamaya başladığını duyuyorum.

Ben koşmaya çabalar çabalamaz Kardeş Fields bana yetişiyor, elbisemin kolundan yakalıyor, fakat eline vuruyorum ve karanlığın içine koşuyorum. Mariah'ın sesi beni takip ediyor.

"Bekle," diye sesleniyor biri. Anne Claire? Sonra, "Sakinleş, bebeğim. Şimdi sakin ol."

Bu nasıl olabilir? Günahlarım yüzünden mi? Ben hepimizi düşüncelerim yüzünden mi cezalandırmıştım? Kitaplar yüzünden? Ve Joshua?

Aynen öyle ki babamın kardeşiyle evleniyor olacağım.

Aynen öyle ki öz amcamla evleniyor olacağım.

ANNE CLAIRE, babamla evlendiğinde o 14, baba 19 yaşındaymış.

Anne Victoria, babamla evlendiğinde o 13, baba 23 yaşındaymış.

Annem, babamla evlendiğinde o 13, baba 27 yaşındaymış.

Ve şimdi ben. Ben. En azından 60 olan amcamla evleniyorum.

Onun için mi korunmuştum?

DIŞARDA GÖKYÜZÜ yarımay hariç karanlığa bürünmüş. Mariah'ın kalbimi delip geçen ağlaması dışında her şey sessiz. Neredeyse geri döneceğim.

Çölden hâlâ ısı yükselmesine rağmen hava soğuk, keskin. Benim amcam! Ailemden kaçıyorum. İlk başta, ağacıma doğru koşmaya başladım. Sonra bundan daha iyi düşünüyorum.

"Bir ağaca ihtiyacım yok," diyorum karanlığa, "Hayır."

Bu yüzden etrafta dönüyorum. Geriye yöneliyorum, karavanları geçiyorum, ailemin Peygamber ve havarileriyle ve sözüm ona benim evleneceğim yaşlı adamla buluştuğu yeri geçiyorum. Benim *öz amcam.*

Anne Victoria'nın küçük bir çiçek bahçesi çevrelemek için düzenlediği tuğla hattına takılıyorum ve bir off çekip petunyaların içine düşüyorum. Tatlı koku beni hasta ediyor ve sanırım kusabilirim. Ellerim ve dizlerim düşmeden dolayı incindi ve kaval kemiğimi çekip çıkarıyorlar, etimi oyuyorlar gibi hissediyorum. Bir an için tereddüt ediyorum. Ağlamak istiyorum. Gerçekten ilgi uyandıran Mariah gibi haykırmak istiyorum. Fakat karavanın dört bir yanından gelen seslerin gümbürtüsünü duyabiliyorum. Adamlardan biri, "O yerini öğrenecek," diyor ve bir diğeri, "Tanrı'nın İradesi."

Ayağımı itiyorum ve hayatımın en büyük günahından doğrudan aceleyle uzaklaşıyorum. Joshua'nın yerine gidiyorum.

JOSHUA JOHSON'I ilk kez gerçekten 7 ay önce okulda kapitone toplanmasından geliyorken ve eve yönelmişken farkettim (kitaplar mı beni fark edebilir yaptı? Benim itaatsizliğim mi gerçekten beni onu görebilir yaptı?)

"Hey, Kyra" dedi biz salonu geçerken ve benim bilmediğim belki onun bildiği bir şey varmış gibi bana başını salladı.

Aman Tanrı'm, aman Tanrı'm! Kalbim küt küt attı. Gözleri maviydi. Gündüz mavisi gibi. Ve gözlerini bana bakmak için kullanıyordu. Bana!

Elbette gözlerini kullanıyor, diye düşündüm ve Joshua'nın ardından yere baktım. "Hey, sen," dedim.

O sırıttı ve yüzümün kızardığını hissettim. Aceleyle kapıdan çıktım ve eve doğru yöneldim.

Joshua. Joshua Johnson. Mavi gözlü Joshua Johnson.

"Aman Tanrı'm," dedim Laura koşarak yanıma gelir gelmez.

"Bu kadar hızlı nereye gidiyorsun?" diye sordu. "Ve 'aman Tanrı'm' ne?"

Gergin duygularımı yuttum, sonra kız kardeşimin yakınına eğildim. Onun çilek sarısı saçlarını uzun örgülerinden çektim. Gözleri kısıldı, parlak ışıktan ya da değil, bana sertçe baktı.

"Utanmışsın," dedi.

Yüzüme dokunarak, başını salladı.

"Niçin?

"Çünkü," dedim, "Joshua Johnson bana merhaba dedi."

Laura hepimizin yaşadığı Kardeşlik Salonu'na giden kaldırımda durdu. Burnu boyunca serpilmiş çilleri görebiliyordum. "Yani?"

"Yani," dedim, sonra kelimelerin ağzımdan hızla çıkmasına izin verdim. "O çok sevimli. Çok *sevimli.*"

Laura bir dakika bana dik dik baktı, sonra tekrar eve doğru yürümeye başladı. "Biliyorsun böyle düşünceler aklında dahi olmamalı."

İlk önce hiçbir şey söylemedim, kız kardeşim tarafından sinirim bozulmuştu. O haklıydı. Bunu biliyordum. Ama hâlâ. "Bakabilirim, değil mi?"

Laura yolumdan gözünü bile ayırmadı. Sadece eve doğru yürüdü. "Hayır," dedi.

"Hayır, bakamazsın ve bunu biliyorsun."

Tekrar sessizleştim, sonra "Haklısın, Laura."dedim.

Bana sırıttı, onun kısık gözleri ışıldayarak büyüdü. "İyi o zaman,"dedi.

Fakat ben yine de onu düşündüm. Tüm ev yolu boyunca.

JOHNSON'IN KARAVANINDA ışıklar hâlâ yanıyor ve bu yüzden bekliyorum. Işıklar sönene kadar bekliyorum. Tavuk kümesinin yakınında saklanıyorum, koku çok derin, birine bunları fırlatabilirim.

Peygamber ve Hyrum amcam yürüyerek geçtiklerinde duyuyorum.

Birinin kapıyı çarparak kapattığını ve bir çakalın uluduğunu ve birinin köpeğinden cevap geldiğini duyuyorum.

Önce annemin, sonra babamın beni çağırdığını duyuyorum.

Fakat hareket etmiyorum. Karanlıkta bekliyorum, yakındaki tavukların yumuşak gıdaklamaları, Johnsonların evindeki herkes uyuyor eminim. Sonra, ay ışığı krem rengine dönerken, onun yatak odası camını tıklatıyorum.

BİR ÖĞLEDEN sonra, güneş dağlarda bir taç gibi gökyüzüne oturduğunda, piyano çalmaya gidebilir miyim diye anneme sordum.

"Sadece Kardeşlik Salonu'na" dedim.

"Elbette." dedi.

Beethoven'ın kitabını koltuğumun altına sıkıştırdım ve uzaklaşmaya başladım. Eğer acele edersem, piyano çalmak için bol zamanım olurdu. Çöl havasından derin bir nefes aldım, günü sona erdiren altın ışık için mutluydum. Bir anlığına müziğimle olacağım için mutluydum. Konçertonun başında mırıldandım.

Kafamda bana uygun gelen kadenzanın notalarını görebiliyordum. Başlamak için birkaç dakika, karar verdim. Sonra sona bir zıplama, belki on beş dakika prova orada. Bu benim parçam olacak...

"Hey, Kyra."

Sesle irkildim. "Aaaah!" sonra, "Ne?" ve sonunda, "Aman Tanrı'm."

Joshua Johnson yanıma yürüdü.

"Ah!" dedim ve elbisemin önüne dokundum.

"Ah," dedi.

Yüzüm renklendi.

"Bu şekilde beni taklit etmen kaba." dedim. Kaldırımda ileriye doğru yürüdüm, utanmıştım. Çölün kokusu batıdan esen hafif bir meltemle tekmeledi.

Joshua kahkaha attı. "Üzgünüm, Kyra," dedi, aceleyle yanıma gelerek.

Ona bakmayı reddettim. Bunun yerine, gözlerimin ileriye bakışını korudum ve tapınağın çevresinde park yerlerine yürüdüm, azıcık kızgınlık hissediyordum fakat daha çok dehşet ve hatta Joshua beni şaşırttığından memnuniyet.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Başımla, Kardeşlik Salonu'nu işaret ettim.

"Niçin? Bu gece Gençlik Toplantısı yok."

Durdum, Anne Claire'in özellikle mutsuz olduğunda yaptığı gibi bir elimi kalçama yerleştirdim ve kitabı ona çarparak söyledim, "Piyano provası yapmak zorundayım, bildiğin gibi." *Ahh, sen çok çok çok sevimlisin, diye düşündüm. Çok sevimli! Ahhh!*

Joshua başını salladı, sonra gözlerini batan güneşe karşı gölgeledi. "Gelebilir ve dinleyebilir miyim?"

Kalbim küt küt attı. Batan güneşin altında altın kahvesi saçlarıyla bakmak için çok tatlıydı, ne yapacağımı bilemedim. Benim etrafımdaki erkekler sadece öz erkek kardeşlerimdi. Ve şimdi Joshua Johnson.

"Neden ilgileneyim?" dedim. Fakat ilgileniyordum. Yapıyordum. Ilık bakan gözleri ve sevimli yüzü ile Joshua vardı ve *bakın nasıl da uzun*, diye düşündüm, *benden daha uzun ve bu kot ve ekose gömleğiyle çok iyi görünüyor.*

Kotuna bakma.

O kota baktım.

Kardeşlik Salonu'nun kapısına ulaştım, fakat Joshua önce yetişti ve onu benim için açtı. Benim ilerlemem için hareket etti.

Bir öfke patlaması yaşadım, fakat ayağım bir şeye takıldı ve ileriye doğru tökezledim.

Düşmeden ve kemiğini kırmadan sadece piyanoya ulaş, diye düşündüm. *Sadece piyanoya ulaş.*

Birkaç oğlanın spor salonunda basketbol oynadığını duyabiliyordum, onların tenis ayakkabılarının zeminde gıcırdaması ve topun eko sesini duyabiliyordum.

"Bugün güzel görünüyorsun, Kyra," dedi Joshua. Diğer kapıyı benim için açtı ve biz Meclis Odası'nın karanlığının yakınında öylece durduk.

Piyanoya doğru baktım. *Sadece şunu yap,* diye düşündüm. *O çok sevimli. Çok sevimli.*

"Işıkları yakmamı ister misin?" dedi.

"Eğer istersen," dedim. Sonunda piyanonun başına oturdum, bacaklarım titriyordu bu yüzden pedalları çalıştırabileceğimden emin değildim.

Floresan ışıklar havai fişek gibi yandı ve alçak bir vızıltı odayı doldurdu.

Joshua piyanonun yakınına bir tabure çekti.

Açık Beethovan'ın sayfalarını çevirdim. Niçin, gözlerim ilk bakışta bir notayı dahi anlamlandıramadı diye sinirliydim. Parmaklarım titredi ve ben bir süre onları hissettiğimden emin olamadım. Uyuşmuştum. Ölçekler arasında bir iki kere gidip geldim.

"Bu iyiydi, Kyra," dedi Joshua ve sonra sırıttı.

Benden küçük bir kahkaha koptu. "Sadece ısınıyordum."

"Bir şey çal." dedi.

İlk başta parmaklarım gerçekten çalışmadı. Sonra, Beethovan'ı çalmaya başlar başlamaz, neredeyse Joshua'nın orada oturduğunu unutmuştum.

Neredeyse.

Ah tamam. Birlikte olduğumuz tüm zaman boyunca ona gizlice hızlı hızlı göz gezdirdim.

Ve her zaman, o doğrudan bana bakıyordu.

"Sen iyisin," dedi provamı bitirdiğimde. Piyanoyu işaret etti.

"Bunu biliyorum," dedim. Kendini beğenmiş biri değildim. Bu bir günah, bir işte kendinin başkalarından daha iyi olduğunu *düşünmek.* Ama gerçek şu ki, ben seçilmiş diğerlerinin herhangi birinden daha iyi olduğumu *biliyorum* bu yüzden bir böbürlenen olmadım.

Joshua kaşlarını kaldırdı. "Ve alçak gönüllü," dedi.

Silkelendim ve beynim – başlı başına tamamıyla- düşündüm, *senin gibi birinin benimle konuştuğuna inanamıyorum. Sen çok güzel kokuyorsun.*

"Bunda başarılı olmak için çalışmak çok zamanımı alıyor," dedim. "Çok fazla prova. Ve iyi olmak istiyorum." Ellerimi piyanonun üzerinde gezdirdim, sonra notaya geçirmek için geri döndüm. Notalara yaklaşıp eğilerek, sayfada işaretler yaptım. Burada, burada ve burada daha çok şiddete ihtiyacım vardı. Burada, daha az canlılığa ihtiyacım vardı.

"Öğrenmek istiyorum." Joshua dikiliyordu ve yanıma doğru hareket etti. O ince E notasına dokundu. Ses odaya dağıldı.

"Rahibe Georgia öğretiyor," dedim, ona bakmadan, kalbim o ince nota gibi gümbürdüyordu. "Konuş onunla. Annene anlat. Eminim onun senin için zamanı vardır."

"Benim annem mi?" diye sordu Joshua.

"Elbette senin annen," dedim. Şimdi sırıtıyordum. "Ve Rahibe Georgia."

"Fakat ben senden öğrenmek istiyorum," dedi Joshua. Şimdi arkamda dikiliyordu. Dizlerini sırtımda hissedebiliyordum. Kemikli ve sıcak.

Güneş vitraylı camı yarıp geçti, havayı boyadı. Piyanoyu parlatmak için kullanılan odun yağının kokusunu alabiliyordum. Bir oda ötede basketbol oynayan erkek çocuklarını, birbirini çağırmalarını duyabiliyorum.

Elini omzuma koymuştu ve bedenim beklenmedik bir mutlulukla istila olmuştu.

"Ne?" koşmalıydım, koşmalı, bu günahdan kaçmalıydım. Kaçmak. Fakat büyük bir parçam Joshua'ya karşı rahat olmayı istiyordu.

"Sen iyisin. Kendin de söyledin. Bana öğretebilir misin, düşün?"

Elleri. Dizleri. Karmakarışık bir haldeyim. Ona dönmek ve onu öpmek istiyorum. Bu düşünceler nereden geliyordu?

"Belki. Belki, yapabilirim." Bu kelimeleri nasıl söyledim emin değilim. "Gitmeliyim." Kapağı geri indirdim ve bacaklarımı çalıştırmak için mücadele ettim. Joshua ve ben odada yürüdük. Elleri cebindeydi.

"Şimdi Kyra," dedi. Biz kapıda bana görünen gerçek dünyaya yürümek için hazırlanıyorduk. "Dersler için beni ne zaman çağıracaksın?" Yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı.

Sesim çıkmadı. Sonra "Emin değilim. Ne düşünüyorsun, bu uygun mu?" dedim sonunda. Yüzlerimiz çok yakındı onun nefesini dudaklarımda hissedebiliyordum.

"Bunun çaresine bakacağım," dedi sonunda.

ÜRPERTİCİ BİR meltem esti çölde. Gecenin içinde etrafımdaki her şey hayatıma yerleşti.

Eski bir sandalyeyi sürüklüyorum, pencereye ulaşmak için kullanmıştım, karavanın yakınına.

Biliyorum o bu odada diğer üç erkek kardeşiyle birlikte uyuyor. Biz önceden planlamadıkça asla onu uyandırmak için gelmemiştim, bu yüzden o uyanık olur. Genellikle Joshua benim yerime gelir. Ya da bahçemdeki bir kayanın altına bir mesaj bırakır ve biz tapınağın yakınında karanlıkta buluşuruz.

Fakat onunla konuşmak zorundayım. Zorundayım.

"Joshua" diyorum, toz kokan pencereye fısıldayarak. "Joshua."

Sesim çok alçak, beni duyamayacağından eminim. Ve titriyorum. Tir tir titriyorum. Kaval kemiğim acıyor.

"Joshua" diyorum, bu kez adı daha yüksek ve ses gök gürültüsü gibi geliyor. Allah Allah! Fısıldamak ya da bağırmak? Birini seç Kyra.

Odadaki biri hareket ediyor, onları duyabiliyorum.

"Joshie," diyor biri. Belki bu Bryant'dır? Ses genç, iki ya da üçten fazla değil. "Joshie, biri seni dışarı istiyor." Bir duraksama oluyor, sonra, "Korkuyorum."

Sandalyeden aşağı atlamalıyım ve koşarak ayrılmalıyım, fakat bu olandan daha kötü ne olabilir, ne olacak? Hyrum amcamın, benim kocam olmasından daha kötü ne olabilir?

Bu yüzden bekliyorum, hâlâ.

"Korkma," diyor Joshua ve sesi bulanan midemi rahatlamayla dolduruyor. "Ben buradayım."

Gözlerim kapalı sıkıyorum. Bu kelimeleri bana söylemişti.

JOSHUA'NIN BANA çok yakın durmasının ve piyano derslerini sormasının sonrasında ertesi gün, babamı buldum. Güneşten terlemiş ve sıkı çalışmış, yonca tarlalarından geliyordu.

"Baba," dedim soğukkanlılığımı kaybetmeden önce, "Joshua Johnson nasıl piyano çalınacağını öğretmemi istiyor. Ona öğretebilir miyim?" Babamın gözlerine yeterince bakamadım. Bu yüzden ben o şapkasını çıkardığı ve yüzünü sildiğinde şapkasındaki işarete dik dik baktım. Düşündü. "Joshua Johnson?" dedi. "Nerede?"

"Kardeşlik Salonu'nda. Eski Kawaii'de."

Babam, çok güvenilir, bir dakika önce bir öpücük hayal ettiğimle ilgili hiçbir fikri olmayan, kafasını salladı ve "Emily'yi kendinle götür. Senin müziğini yaptığından emin ol. Ve işlerini."

"Evet, efendim," dedim. Benim pembe yüzümü farketmiş miydi? Kızardığımı gördü mü?

Böylece Emily'yi aldım. O Joshua çalarken basit notaları söyledi, sesi daima tuşlarla uyumluydu. Sesi kelebek gibiydi, başımızın üzerinde havada çırpınan.

FAKAT. Bu başka bir sır. Başka günah. Çünkü Joshua ile birlikte olmaya izinli değilim. Bu şekilde hissetmek için izinli değilim. Bana baktığı zaman içim sızlıyor. Eli benimkinin yakınında olduğunda zayıfım. Ve en kötü kısmı -elimde değil fakat- onu öpmenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum.

Ve biz öpüştüğümüzde, bu tamamen benim hatamdı.

Emily köşede bebekleriyle birlikteydi.

Ben, Kardeşlik Salonu'nda Joshua ile birlikte.

Piyano kapağının üzerinde.

Kullandığı sabun kokuyor.

Ellerini izliyorum.

Müziği düşünmekte zorlanıyorum.

"Bu akoru çalmalısın," dedim Joshua'ya.

Doğrudan ona baktım ve bana bakan onu gördüm. Piyano tuşlarına değil.

"Ellerini bunun gibi koy," diye anlattım ona. "Buraya bakmak zorundasın." Klavyeye vurdum.

Parmaklarını doğru pozisyona getirmem için bana izin verdi. Çok sıcak, bu parmaklar.

"C ve 'E' ve 'G'," dedim.

Fakat Joshua'nın eli onu koyduğum yerde kalmadı. Bunun yerine, parmakları benimkilere karıştı. Vücudunun yan tarafı tamamen bana eğildi. Diğer kolu belime kaydı.

"Elimi tutarak piyano çalamazsın. Ya da böyle çarpık bir şekilde eğilerek," dedim sesim hırıltılı. Kelimeler neredeyse ağzımdan çıkmıyorlardı. Fakat düşündüm, seni şimdi öpebilirdim ve cehenneme gidebilirdim ve buna değerdi.

Değerdi. Odaya göz gezdirdim. Emily hâlâ uğultuyla bebekleriyle oynuyordu.

"Tamam," dedi Joshua. "Bir dakika bekleyebilirim."

Uzun bir süre biz bu şekilde birlikte oturduk. Sonra Joshua elini gevşetti ve uzun zamandır bildiği gibi akoru çaldı.

"İyi iş," dedim, sol eli benim bir parçammış gibi kalçamın üstünde duruyordu. Parmak uçlarım saatlerdir çalıyormuşum, öğretmiyormuşum gibi sıcaktı.

"Pratik yapmıştım," dedi.

"Gerçekten mi? İyi," dedim. "Ben gurur duyuyorum...."

Ve sonra onu öptüm. Sadece bir cümlenin ortasına düştü. Dudaklarımı onunkilere bastırdım. Çok yumuşaktı. Sonra o beni geri öpüyordu. Ve ben nasıl öpüşüleceğini dahi bilmiyordum, hayatım boyunca kimseyle öpüşmemiştim ailem dışında ve sadece küçük yanak dokundurmaları.

Joshua benden nefesimi çekmiş gibi hissettim, orada piyano kapağının üstünde, aklımdan geçen tüm günah düşünceleriyle beraber, fakat benim hiç umursamadığım. Hiç de değil.

"Gitsem iyi olur," dedim, nihayet ondan uzaklaştığım zaman. Ellerim titriyordu. Dizlerim tutmuyordu.

Ve o dedi ki, "Korkma, Kyra. Ben buradayım."

KARANLIKTA, JOHNSON'IN karavanının etrafında içim rahatlıyor. Sadece tapınak çan kulesi dosdoğru cenneti işaret ederek, uzanıyor. Cennet, benim şu an gidemediğim yer. Şimdi değil. Tüm yaptıklarım ve düşündüklerimle birlikte olmaz.

Artık yürüyorum, artık bu gece olanlardan uzaklaşmaya çalışıyorum, daha çok fark ediyorum ki buradan uzaklaşmak zorundayım. Kaçmak zorundayım.

"Bir ayın var," diyorum beklemek için tapınağa doğru yürürken. "Plan yapmak için bir ay. Ve sonra giderim."

Tapınak üzerinde, yüksekliğinin orada, çift kapı büyük bir taştan gözdür. O el oyması ve bir araba kadar büyük.

Bu göz toplantılara giren ve dört saat sonra çıkan bizi izler. O park alanının üzerinden ve Peygamber ve havarilerin evlerine bakar. Kardeşlik Salonu'nu ve ortak binayı ve gelen giden arabaları görür. O karavanlara ve bizim bahçelerimize ve nehir boyunca uzanan ağaçlara doğru bakar. O Kardeş Greer'ın sahibi olduğu ve işlettiği küçük marketten alışveriş yapan insanları izler.

Bu göz her zaman bizi görür.

"Tanrı'nın Gözü," der bazen Peygamber. "O her şeyi görür. O benim her şeyi bilmemi sağlar."

Gözle ilgili hayal kurardım. Hayalimde göz kırptı ve tatlı birşeyler yemek için Compound'un etrafında arandı.

Tapınağın arka tarafında aşağı doğru inen beton bir merdiven var. Bu arka girişe yol gösterir. Kapı daima kilitlidir. O yaz sıcağında gölgeli ve serindir. Ve bu en uzak köşede birini görmek zordur, özellikle geceleri.

"Girilmez" işareti ile bir zincir merdiveni belirtir. Hiç kimse oraya gidemez.

Bazı geceler,

Joshua ve ben bu merdivende buluşuruz. Biz seslerimizin yankılanmasından dolayı konuşamayız. Fakat orada

buluşuruz. Bir gece bu merdivende onu çok uzun öptüm, ertesi sabah dudaklarımı çürümüş hissettim.

JOSHUA SADECE birkaç dakika içinde orada oluyor. Elimi tutuyor ve beni göğsüne çekiyor ve diyor ki, "Ne Kyra? Sorun ne?"

Korktuğumu nasıl biliyor? Ben adını seslendiğimde beni duyabildi mi?

İlk önce ona herhangi bir şey dahi söyleyebileceğimi düşünmüyorum. Kelimeler boğazımda dondu. Onlar dilimden dökülemiyor.

"Anlat bana." Yüzü benimkinin yakınına geliyor. Onun naneli diş macununu kokluyorum. O çok sıcak, benim önümde bir çeşit sakinlik içinde, ona aitmiş gibi yaslıyım.

Sonunda sözcükler dökülüyor.

"Ben seçilmiş kişiyim."

BİR GECE, Joshua ve ben tapınak yakınında buluştuk. 23.30'dan sonra olduğundan herhangi bir yerde ışıklar yanmıyordu. Herkes bu saatte yatağında olmalıydı. Şeytan, bize anlatılmış olana göre, geceleri hüküm sürer. Joshua ve ben dışarıda olmamalıydık.

O gece bunun hakkında düşünürken neredeyse kahkaha attım. Bunun gibi herhangi bir şeyi biz nasıl yapmamalıydık? Dokunmadan, birbirimize fısıldamadan. Bizim yaptığımız gibi birbirimize yaslı zaman harcamadan.

Şeytan beni yönetiyor mu? Merak ediyorum. *Benim vücudumu yönetiyor mu? Joshua'ya bu kadar yakın durmak istememin nedeni o mu?*

"Kyra," demişti Joshua, onunla buluşmak için yürürken beni gördüğünde. Sesi, karanlıkta alçaktı, benim için yöneldi ve kalbinde bir yerde beni yakaladı.

Yapmamamız gereken tüm düşünceler gitmişti.

Biz geceye uzun uzun fısıldadık, tapınağın gölgesinde otururken. Kolu omzumun etrafındaydı. Annemin babayla yaptığı gibi onun yüzünü okşadım.

"Bugün seni gördüm," dedi, " Müziğinle birlikte Kardeşlik Salonu'na yürüyordun."

Karanlıkta sırıttım. "Beni bu şekilde izlememelisin" dedim.

Uzun bacaklarını uzattı. Başı benimkine dayalıydı.

"Anlat bana," dedim. "Anlat bana, beni fark ettiğin zamanı anlat."

"Her zaman," dedi Joshua. Nefesi serin, gecede ılıktı. Gülümseyişini duyabiliyordum.

"Anlat bana ne zaman?"

"Tamam. Düşünmeme izin ver."

Bu şekilde sonsuza kadar kalmayı isteyerek, bekledim. Bu şekilde meydanda olmayı istedim. Gün ışığında. Diğerlerinin önünde.

"Kiliseye giderken seni fark ettim," dedi Joshua. "Saçlarını fark ettim, nasıl da sarılardı. Fakat ışığın altında kızıllar var gibi görünüyordu. Biz yakınlaştığımızda onların kendine özgü kokusunu fark ettim. Ve yürüdüğün yol, biz kiliseden eve yöneldiğimizde ve senin ailen tapınaktan ilk

önce çıktılar. Sen ailenle nasılsın ve küçük kız kardeşlerini nasıl kucaklıyorsun fark ettim." Nefes aldı. "Seni kapınızın önünde dikilir ve çöl boyunca bakarken görmüştüm. Compound çitlerine doğru yürüdüğünü ve sonra onu geçişini izlemiştim. Yıllardır yürüyorsun."

"Beni yıllardır fark ediyor musun?" Buna inanamıyorum. Joshua'nın beni çok önceleri farketmesi düşüncesi ile çok mutluyum, gülümsememi zorla durduruyorum.

"Birkaç yıldır Kyra," dedi. "Seni her zaman fark ettim."

Kollarımı boynuna doladım, yüzünün her yerini öptüm.

"Kyra," dedi ve sesi alçaktı. "Kyra, seni seçmek istiyorum."

"Ne?" Yüksek sesim geceye yayıldı. Yaptığımız şey için fazla yüksekti. Bulunmamız için yeterli yükseklikteydi.

"Ben 16 yaşındayım," dedi. "Seçim yapabilmek için neredeyse yeterli yaştayım."

Kollarımı boynunun etrafından indirdim. "Eh, üç yıl daha değil," dedim.

"17'den çok uzak değilim," dedi Joshua. "Ve ondan sonra iki yıl hızlı geçecek. Babamla çalışmak istiyorum. Para biriktiririm. Bize ait bir yer alırım." Duraksadı. Ellerimi, ellerinin içine aldı. "Seni seçmeme izin verir misin?"

O anda tüm bir erkekler şeridi, yaşlı erkekler, aklımdan geçti. Ağızları açık şekilde, gözleri evlenmemiş biz kızlardan bazılarının üzerinde eller gibi dolaşır.

"Sen beni seçer misin, Kyra?" diye sordu Joshua. Yüzü benimkine çok yakındı, dudakları yüzüme dokunurken.

"Evet," dedim. "Evet."

ŞİMDİ JOSHUA beni omuzlarımdan sarıyor. "Ne demek istiyorsun?" diyor.

Her şeyi, her şeyi ona anlatıyorum.

"Amcan?" diyor.

Başımı sallıyorum.

"Bu iyi değil," diyor bir dakika sonra. "O bir havari."

Biz sessizce duruyoruz, ben Joshua'ya karşı eğilerek, ikimizde sallanarak.

"Dört pazarım var," diyorum. "Dört."

Joshua başını sallıyor. "Bir şeyler düşüneceğim," diyor.

Ve ben ona inanıyorum. Peygamber açıklamasını yaptığından beri ilk defa, belki, belki bir şansım var gibi hissediyorum.

SABAH, ANNEM tarafından kusmayla uyandırıldım. Bu karavanda duvarlar ince ve onu arkamda horlayan Laura ile yan yana yattığım yerden duyabiliyorum.

Geç geldim. Kimse uyanık değildi, fakat Babamdan bir not buldum, "Onlarla konuşacağım, Kyra," yazıyordu.

Bu yüzden şimdi bana bakan iki kişi var. Sevdiğim iki insan.

Yataktan emekleyerek çıkıyorum ve annemin bulunduğu yere aceleyle gidiyorum. Banyo kusmuk kokuyor.

"Anne?" ona ulaşıyorum. Saçları örgülü, uzun, banyo zeminine bir yılan gibi uzanıyor. Sırtındaki kemikleri hissedebiliyorum.

"Yatağına dön, bebeğim," diyor annem. Sesi klozetin dışından yankılanarak derin çıkıyor. Bana bakıyor. Teni solgun, gözleri sulu. Yüzünü koltuğa kilitliyor. "Dinlenmeliyim."

"Sana yardım etmeme izin ver," diyorum. Midem sıkışıyor. Bunun gibi onu gördüğüm çoğu zaman- o her bebekle birlikte hastalanıyor- hala beni korkutuyor.

"Ben iyiyim," diyor annem.

"Bitirdin mi?"

Annem bunun, yani sekizinci gebeliğinin 6 ayının tamamında hastalanmıştır. Yeterince hasta, bunu kütüphane kitaplarından biliyorum, o muhtemelen hastanede olmalı. O çoktan 3 bebeğini kaybetti ve bunun yanında kendi hayatını kaybetmeye de çok yaklaştı.

Ellerimi annemin kollarının altına koyuyorum ve onu yukarı çekmeye çalışıyorum. Karnı, üstündeki tek büyük şey. O biraz sallanıyor ve bedenimle ona destek olmaya çalışıyorum.

"Niçin, Kyra," diyor anne, şaşkınlık dolu seslenerek. Nefesi iğrenç. "Sen benim kadar uzunsun. Bu ne zaman oldu, ne zaman bu kadar büyüdün?"

Eğer gülebilseydim, yapardım. Fakat tüm iyi şeylerden arınmış gibi hissediyorum.

"Anne" diyorum, "Sen öyle uzun değilsin." Laura da sana hissettirmeden yaklaşıyor.

Anne, biraz eğiliyor, elini karnına koyarak, kafasını sallıyor.

"Hadi seni yatağa geri götürelim. Sonra sana yiyecek hafif bir şeyler yapacağım."

Tekrar başını sallıyor.

Onu yatağa sokuyorum, başını okşuyorum, sonra mutfak için harekete geçiyorum. Anne "Kyra Leigh. Baban ve ben konuşmuştuk. O, Peygamber'i görmeye gitmişti, sabahın erken saatlerinde. O bunu düzeltecek. Bunu biliyorum." dediğinde ben onun odasından dahi çıkmamıştım.

İki gözünün altında da koyu mavi-gri halkalar var. Gece uyuduğundan beri ne kadar zaman oldu merak ediyorum. Carolina, pencerenin altında bir minder üzerinde, duvara karşı yuvarlanıyor.

"Notu okudum," diyorum. Kalbim onun sözlerinde atıyor. Babanın sözünde. Belki, belki bir şansım vardır.

Mutfakta, kız kardeşlerim ve benim için yulaf ezmesi ve elmalı muffinler hazırlıyorum ve anne için az çilek reçelli kuru ekmek. Çayı için su kaynatmaya koyuluyorum. Uyanan Laura'yı duyabiliyorum, Carolina'nin bebek sesiyle konuşmasını duyabiliyorum. Anne onu cevaplıyor. Margaret İsa'nın sabah gibi olmasıyla ilgili bir kilise şarkısı mırıldanıyor. Pencerenin dışında, hava hâlâ karanlık.

Tarçın ve şeker kokusu mutfağı dolduruyor. Su kaynıyor.

Belki, belki Baba beni kurtaracak diye umut etmekten daha fazla ne yapabilirim diye düşünmeyi kesiyorum. Notunu aceleyle tutuyorum, onu katlıyorum, sonra onu sütyenimin içine koyuyorum, böylece o kalbime yakın olacak.

Annemin yemeğini ızgaradan çekiyorum ve çilek reçelini, ona yaparken yardım ettiğim reçeli, ekmeğin üstüne yayıyorum.

O yatakta uzanıyor, Carolina onun arkasında konuşa konuşa dönüyor.

"Teşekkür ederim, Kyra" diyor.

"Bir şey değil."

"Yiyecek birşeyler istiyorum," diyor Carolina, oturarak.

"Benimle gel," diyorum. Anne'nin kahvaltısını komodinin üzerine koyuyorum.

"Ben de yatağıma kahvaltı istiyorum," diyor Carolina.

"Öyle mi?" diyor Anne. O Carolina'ya kucak açıyor. "O zaman sen kalabilirsin."

"Yuppiii!" Carolina küçük kollarını anneme yöneltiyor.

"Muffine ne dersin?" diyorum. "Onları sever misin, Carolina?"

Fakat ya babam başarısız olursa? Korku göğsümden yükseliyor. Boğazıma doğru yarışıyor.

Düşünmeyi kes!

"Evet, evet, evet," diyor Carolina, yüzü uykudan şişmiş.

Ya... düşünceler beni boğabilir. Sanırım şu anda annemin odasında ölebilirim. Aceleyle mutfağa geri dönüyorum.

Annem çok zayıf. Çok solgun. Onu çok seviyorum ki neredeyse bu konuda düşünemiyorum. O benim annem, evet. Fakat o benim arkadaşım da. Onunla yaşayamazsam ben ne yaparım? Bu karavandan Hyrum amcanın yerine taşındığım zaman ben ne yapacağım? Hatta annemden ayrılmak, ailemden, Joshua için zor olacak.

Fakat bunun gibi değil. Bu gibi değil.

Korku bir yumruk gibi göğsümü yakalamaya çalışıyor. Bedenimde yükseliyor, bir çığlıkla benden kaçmak ister gibi.

"Bundan kurtul," diyorum.

Laura şimdi mutfakta, masada yazılarını okuyor. Sabahlığını giyiyor, saçları omzunun üzerine gevşekçe düşüyor.

"Kurtul ne demek?" diyor Laura, bana bakarak.

"Hiç birşey," diyorum. Fakat belki, belki eğer çok sıkı çalışırsam, bu düşünce uzaklara gidecek. Ve eğer okursam. Ağacımda bir kitap var. *Harry Potter ve Felsefe Taşı,* dalların içine sıkıştırıldı bu yüzden düşmez ve keşfedilemez. Onu bir kere okumuştum, tekrar başlamalıyım. Okumak aklımdaki düşünceleri uzaklaştırabilir. Ya da piyano çalmak. Ya da belki Joshua.

Ve ben bu öğleden sonra Gezici İronton Kasaba Kütüphanesi'ne gitmek zorundayım. O zamana kadar tutabilirim. Yapabilirim.

Yulaf ezmesini tabağa koyuyorum ve muffinleri fırından çekiyorum. Kızlar ve ben dua ediyoruz, annemin odasında diz çökerek. Annem dua ediyor, kalplerimizin en derin arzusunu Tanrı'ya sorarak.

Benim ne düşündüğümü düşünüyor mu? Benim ne için yalvardığımı Tanrı'ya soruyor mu? Babam? Benim diğer annelerim?

Sonra banyoda birkaç ısırık aldığı tostu ve çayını kusarken annemin arkasında oturuyorum. Çilek reçeli kandan, iri parçalara benziyor. Annem için dua ediyorum. Ve kendim için.

"HATIRLAYIN," DEMİŞTİ Peygamber Childs. "Tanrı günah işleyenleri cezalandırır."

Peygamber Childs, benim Rus zeytinlerimin dikenleri kadar keskin, hamileyken ölen ya da bebeklerini düşüren

kadınların günahkâr olduğunu vaaz etmişti. Dediğine göre tıp Şeytan'dan geliyor. Dediğine göre doktorlar Tanrı'nın işine karışıyor ve Tanrı'nın verdiği özgürlükleri alıyorlar.

İşte ne söyleyebilirim? İşte ne *biliyorum*? Eğer biri, herhangi biri, beni dinlemek isterse onların kulaklarına fısıldamak isterim. Söylemek istiyorum, annemi tanıyorum. O soğuk bir günde güneş kadar iyidir. O bana bal peteği gibi tatlıdır. Bazı geceler onun arkasında dolanırım, babam başka karısıyla olduğunda. O daima benim saçlarımı düzeltir. O daima bana, "Kyra, sen bana müziksin." der.

Peygamber Childs seçilen kişinin çitlerin dışından düşünülmesinin yanlış olduğunu söylemişti. Bizim çitlerin dışındaki insanlardan almayı düşünmek.

"Biz kendi sahip olduklarımızla ve kendi sahip olduklarımız için yapmalıyız," demişti.

Fakat ben Gezici İronton Kasaba Kütüphanesi'nin haftada bir bana getirdiği gazetede okumuştum. Hamile bayanlar için daha fazla yardım var biliyorum. Büranın dışında. Buradan uzakta, yardım var.

BEN HER YERDE çalışan kız ve erkek kardeşlere sahibim. Benim annem, babamın üçüncü karısı. Her bir anneye çocuklarıyla birlikte bir tane verilen bizim karavanlarımız, grup halinde ateşi çevreler gibi duruyor.

Bu sadece bizim değil, tüm Compound çevresinde böyle. Babalar onların tüm eşleriyle birlikte gruplandırılmıştır. Bir yuvarlak yaparak. Biz cennette sonsuz bir yuvarlak gibiyiz.

Bazen bir aile olarak buluşuruz, sabahın erken saatlerinde, güneş doğarken ve kutsal ayetleri okuruz ve dua ederiz, hepimiz birlikte bu merkezde.

Fakat bu sabah değil. Bu sabah değil, çünkü babam havariler ve Peygamber'in, çoğu sabah, güneş doğmadan önce buluştuğu tapınağın göbeğinde, Peygamber ile konuşmaya gitmişti.

Bu sabah değil. Annem yatağında uzanıyorken, kız kardeşlerim ve ben bahçede çalışıyoruz. Compound'daki tüm evler büyük bahçelere sahiptirler. Onlar gübre yakıtlı ve kamyonla dışarıdan getirtilmiş zengin kırmızı topraktan biçilir. Ya da tavukların geceleri kaldığı kümeslerden. Ya da her karavan tavuk ağılına sahiptir.

Hâlâ erken ve güneşin sözü var. Doğuda gökyüzü aydınlanıyor ve bizim etrafımızdaki her şey -bir çeşit siyah beyaz-eski bir fotoğraf gibi. *Böyle hissettiğimi* düşünüyorum, *yıpranmış ve gri.*

" İsa küçük çocukları sever," Carolina şarkı söylüyor, sesi ince ve yüksek, sanki bir bebeğinki gibi. Onun sadece tüm 'l's' sesleri 'v' sesi yapıyor. Elbisesi bir önlükle kaplı. Onun tenis ayakkabıları kirle lekeli. Çenesinde bir parça yulaf ezmesi var.

Sabahları her zaman huysuz olan Margaret sulama kabıyla birlikte yakınımda duruyor. Zayıf kalçasında eli duruyor- benim Joshua ileyken yaptığım gibi, Anne Claire gibi- Margaret'in koyu saçları geçen geceki uykusundan gevşek. Dudakları tek bir çizgi halinde, ondan gelen azıcık bir gülümseme yok. Gözleri şiddetli bir kahverengi.

"Sorun ne?" diye soruyor Laura. Fakat Margaret cevap vermiyor. Kısa bir an için merak ediyorum ya o benim hasta midemi biliyorsa. Evden ayrılacağımı ve geri dönmeyeceğimi farketmiş olabilir mi? Olabilir. O neredeyse bir kadın.

"Güzel sabahlar," diyor Laura Margaret'a.

"Yüzünü ekşitme" diyorum.

Margaret uzak görünüyor. "Senin yüzün mutlu değil," diyor.

Söylediğini inkâr ediyorum. Gözlerine dahi bakamadan. "Hızlı çalış," diyorum, şarkı söyleyen Carolina'nın yanından yabani otları çekerek. "Su lütfen, Margaret."

"Sen yakında ayrılacaksın," diyor.

Başımı sallıyorum.

"Onun hakkında konuşma," diyor Laura Margaret'a. Sonra böcekler için araştırma yaptığı yerden, onları parmaklarının arasında ezerek bana gülümsüyor. Laura benden çok daha sert. "Ben bile bunun hakkında endişelenmiyorum. Babam Peygamber'le konuşacağını söylemişti ve o yapacak. Eğer herhangi biri birinin fikrini değiştirebilirse, bu babadır."

"Haklısın," diyorum. Boğazımın etrafında bir bağ var gibi hissediyorum. Bağ nefesimi keserek, daha sıkı daha sıkı büyüyor. "Babam Peygamber'e gitmiş."

Diğer iki karavanın arkasından, çalışan, sabah kahkahası atan, koşuşturan benim diğer erkek ve kız kardeşlerimi duyabiliyorum. Bir horoz, şafağı çağıran.

"Fakat bir vizyonu olduğunu söyledi," diyor Margaret. "Baba bir vizyonu değiştirebilir mi?"

Laura sessiz.

"Baba hiçbir sey yapamaz," diyor Carolina.

Şimdi Margaret sadece suluyor.

Çalışıyorum, nemli topraktan yabani otları çekerek. Rüzgâr estiğinde bizim tavukların gıdaklamasını ve onların kokularını da duyabiliyorum.

Sesler diğer karavanlardan geliyor. Sırtımı sıkılaştırarak dikiliyor ve dinliyorum.

Adam'ın sesi var. Ve Emily'nin.

Ben ayrıldıktan sonra ne oldu, herkes evlerine gittiği zaman? Mariah çığlığını sürdürdü mü? Onların hepsi ağladı mı? Baba onları rahatlattı mı? Ya da onlar evliliğin bir lütuf olduğunu mu söylediler?

Hyrum amca. *Amca* Hyrum.

Bahçede gözlerimi kapatıp sıkıyorum.

Bu benim günahlarım yüzünden olmalı. Öyle olmalı.

Carolina şarkı söylemeyi bırakıyor. " Şimdi ben sulayabilir miyim?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. "Elbette yapabilirsin." Çabucak, küçük kız kardeşimi kucaklıyorum, Carolina bir dakikalığına onu yakından sıkmam ve öpmem için bana izin veriyor. Yüzü dudaklarımın altında tombul.

O anda herşeyi açıkca görebiliyorum. Laura'ya bakıyorum, benim en iyi arkadaşım. Huysuz Margaret'a bakıyorum. Carolina'yı yakınımda hissediyorum. Vücudu kollarımda ılık. Sabahın kokusu. Güneş gökyüzüne tüm başlangıç renklerini fırlatıyor. Bunun tamamı beni kurtarabilir. Bunun

tamamı beni korkularımdan arındırabilir. Fakat bunun yerine ben korkunç bir düşünceye sahibim.

Ben her bir kız kardeşimin Compound'daki en yaşlı adamla, Kardeş Nile Anderson'la evlendiğini görüyorum. *Onunla evliler.* O 150 yaşında olmalı. Kafamda, onun benekli ellerini, sararmış tırnaklarını ve şu yağlı mavi damarlarını –her saniye patlayabilir gibi duran- görebiliyorum.

Bunlar aklıma dün gece yüzünden geliyorlar. Elbette ondan. Çünkü hayatlarımızın ne olduğunu, küçük kardeşime tutunarak fark ediyorum.

Biz erkekler için buradayız.

Aklımı genç bir erkek ve genç bir kadının evlendiği son zamanı hatırlamaya zorluyorum. Herhangi birini, herhangi birini değil, uzun bir zaman için değil, düşünemiyorum. Tüm yaşlı erkekler genç kızlarla evleniyor gibi görünüyor.

Ben ve amcam gibi.

Bu, biri boğazıma bastırıyor gibi bir düşünce.

Carolina kıpırdanıyor, benden uzaklaşıyor ve ağır kovadan çamurlu su ile turpları ve biberleri sulamaya başlıyor. Tekrar şarkı söylüyor. Fakat Laura, o bana bakıyor.

"Ne?" diyor. "Bir tavşan senin mezarına mı kaçtı?"

İçimizden biri ürperdiği zaman babam böyle söyler.

Başımı dahi sallayamıyorum.

"Kyra?" diyor Laura ve bana ulaşıyor, benekli parmaklarıyla bana dokunuyor. "Sorun ne? Geçen gece mi?"

Başımı hayır anlamında sallıyorum. Senin için endişeleniyorum diyemiyorum. Tüm bunların yanlış olduğunu

söyleyemiyorum. Bunun yerine, "Hayır. Bu dün gece yüzünden değil." diyorum.

Fakat bu Carolina'nın kısık sesi mi? Onun kısık şarkı söyleyen sesi mi? Bu tenimin altında karıncalanıyor, kalbimde derin bir yara açıyor. Eğer daha iyisini bilmeseydim, bana lütfedildiğinden sanırım emin olurdum.

ANNE UYUDUĞUNDA, bahçenin olduğu, arka balkonda duruyorum ve Amaretto şehrinin durduğunu bildiğim yere bakıyorum. O birkaç mil uzakta, fakat o büyük bir yer. Bir kızın kaybolması için yeterince büyük.

Hyrum amcamla evlilik, beni buradan uzağa göndermek için yeterli.

Fakat eğer babam bana yardım edebilirse...

Eğer hiç ayrılmazsam

(hatta bunu düşünmeliyim...

hayır, bunu düşünmemeliyim bile)

eğer hiç ayrılmazsam

(belki yaparım)

Bir ev bulacağım

Bir piyano ile

ve yardım edecek doktorlar

benim annem

ve hiç yaşlı erkek yok

Benim kocam olacak

Amcam yok

ÜÇÜNCÜ KEZ bir kitap seçmek için gittiğimde, spor şapkalı adam, "Hey, biz kitap arkadaşı olduğumuza göre, sana kim olduğumu anlatmalıyım." O bana elini uzattı. Bir an için hareket dahi edemedim.

Erkekler ve kadınlar Compound'da asla el sıkışmazlar.

"Ben Patrick," dedi. Eli hala oradaydı, havada asılı gibi. Kendine ait bir askı varmış gibi.

"Tamam," dedim, ileri ulaşarak, sadece parmaklarına dokunarak. Eli serindi.

"Patrick," dedi. " Tamamen doğru, bilirsin."

Olduğum yere yapıştığımı hissettim.

"Devam et. Etrafındaki şeylere bak," dedi Patrick, ellerini dalgalandırarak. "Bugün neye sahip olduğumuzu gör."

Sonra oturağının etrafında kaydı, ben kitaplara doğru; yavaş hareket ettiğimde izledi.

"Ve benim eşimin adı Emily," dedi, beni şaşırtarak. "Biz sadece küçük bir erkek çocuğuna sahibiz, Nathan."

Tereddüt ettim, o gün, ağzım kelimelerle doluydu. Ben de söylemek istedim. "Bu isimlerden ailemde de var. Söylemek istedim. Ben en büyük değilim. Adam ve Nathaniel (Nathan gibi) ve Finn. Söylemek istedim Emily adında bir kız kardeşim var- tıpkı senin karın gibi. O benden büyük. Fakat onun aklı yavaş. Tüm bunları söylemek istedim, fakat sadece bir kitap arayışımı sürdürdüm. Sonunda ben *Borçlular*'ı buldum ve ona baktım. Sonra minibüsün arka tarafına gittim ve elbisemin üst içine kitabı kaydırdım.

"Teşekkürler," diye Patrick'e fısıldadım, iyi ve saklanmış kitapla ön tarafa geldiğimde.

"Ne demek," dedi. "Gelecek hafta burada olacağım."

Ayaklarımın etrafında toz kabartarak yere atladım ve eve doğru yöneldim.

Gezici İronton Kasaba Kütüphanesi'nin motoru ardımdan çalıştı.

Yolda biraz hareket ettim ve minübüs tam yanımdan geçiyorken, kollarımı Patrick'e salladım.

O minibüsü yavaşlattı. Camı açtı, "Başka bir kitap mı istiyorsun?" diye sordu.

Başımı salladım. "Ben Kyra," dedim.

"Peki, memnun oldum, Kyra," dedi Patrick ve kocaman sırıttı; ön dişlerinin biraz çarpık olduğunu fark ettim.

Başımı salladım. Orada dikildim.

"Seni bırakabilir miyim?"

"Hayır, teşekkür ederim," dedim.

"O zaman gelecek hafta görüşürüz."

Ve o gitti, bütün o kitaplarla birlikte.

LAURA BENİMLE birlikte bir adım geriden geliyor. Ardımda duruyor, sessizce. Bizden hiç birimiz; bir an için bir şey söyleyemiyor.

Sonra elime ulaşıyor, parmaklarını benimkilere kilitliyor.

Gözyaşlarım gözlerimden fırlıyor.

"Seni seviyorum, Kyra," diyor Laura. Sonra bana eğiliyor. Onun saçlarında kullandığımız sampuanı koklayabiliyorum. "Seni seviyorum."

Hiçbir şey söylemiyorum. Sadece yüzümü onunkine koyuyorum. Ağlamamaya çalışıyorum. Elini tutuyorum ve umut ediyorum.

BEN ANNEMİN ilk çocuğuyum, o on dört yaşındayken doğmuşum.

"Bunu düşün," dedim Laura'ya 12 yaşıma dönerek. "Ben neredeyse Anne Sarah'nın evlendiğindeki yaşındayım.

Laura bana baktı, onun kısık gözleri daha fazla daraldı. "Sen bir koca olarak kendi erkeğine sahip olabilirsin." dedi.

"Kapa çeneni," demiştim.

Ve o kahkaha atmıştı.

İlk çocuk olmak erken evlenmekten (ya da ilk defa) daha fazlasıdır. Bunun anlamı sorumluluktur.

Eğer bir erkek olsaydım, erkeklerin burada yaptığı gibi, daha fazla şey yapmak isterdim. Herhangi bir anda, ihtiyacım olduğunda araba sürebilirdim (İzinli olarak kullandığımda- Anne beni birkaç kez aile minibüsümüzden dışarı attı. O ona travma yaşattığımı söylemesine rağmen, göz önüne alındığında çok kötü değilim.) Ben ailelere mesaj taşıma ya da onun ve havariler arasında getir götür işinde Peygamber ile birlikte çalışabilirdim. Diğerleriyle birlikte daha sık şehre gidebilirdim. Tanrı'nın Koruyucu'larının bir parçası olmak. Ailem için vahiy almak.

Evlenmek istediğimi seçmek.

GÜNLER DURGUNDUR. Onları doldurmak için çalışırım ve benim piyano çalmak ya da arazi olmak ve okumak için hiç zamanım yok.

Fakat bugün geçmişe odaklanıyorum. Ve bunun tümünü yapmak istediğim için, gün yavaşlayabilir. *Ailemle birlikte bana burada zaman ver,* diye düşünüyorum. *Babamın Peygamber'le konuşmasına izin ver. Bir şeylerin benim için değişmesine izin ver.*

"Kyra," diyor annem. Bu öğleden sonra o hasta gibi değil ve bu, bana gelecekler hakkında endişelenmem için daha fazla zaman veriyor. O yatağına yaslanmış oturuyor, tavuk suyunu kaşıklayarak ve ben ve Laura ve Margaret ve Carolina ile paylaşarak. "Kyra, sen iyi bir yardımcısın," diyor. "Bu çorba Anne Claire'in ev yapımı gibi tat veriyor."

"Onun tarifini kullandım," diyorum. Bu hemen hemen doğru.

Bu Anne Claire'in tarifi, fakat çorbayı dün onun kabından çaldım, tüm bunlar olmadan önce ve onu su ile değiştirdim. Suçluluk duygusu gibi bir şey boğazımın arkasından yakalıyor. Bu 'niçin amcamla evleniyorum' mu? Peygamber tüm bu gebelik boyunca diğer annelerden yiyecek çaldığımı, bu yüzden bunu kendimin yapmadığını biliyor mu? O bana bir ders mi vermek istiyor?

Anneden uzaklara bakıyorum çünkü biliyorum ki o asla, asla diğer annelerin yemek kaplarından çorba çalmaz. Özellikle benim yaptığım gibi birçok kez.

"Anne," diyorum, ona, birçok kez akşam yemeği pişirmenin nasıl zor olduğu gibi, her şeyi anlatmaya hazırlanarak.

Piyano çalmayı istediğim gibi. Ya da okumayı. Ya da Joshua'yı görmeyi. Fakat bir başka yemek pişirmeyi değil.

O bana bakıyor, yüzü neredeyse rahatlamış.

İtiraf için çenemi kapatıyorum. Şu an bu bilgiye ihtiyacı yok. Ona daha sonra anlatacağım, bebeği doğduğunda, belki takdisten sonra. Belki benim kendi gebeliğimle birlikte hasta olduğumda. Bu düşünce midemi bulandırıyor. Hiçbir şey yemek istemiyorum.

Carolina yatağın üstünde zıplıyor. Onun örgülü sarı saçları sallanıyor. Alnında terden boncuklar var.

"Zıplama bebeğim," diyorum, suçluluk duygumu, özellikle anneme nazik olarak uzaklaştırmaya çalışıyorum. "Sen annenin karnını ağrıtırsın."

Bizim annemiz minnettarlıkla başını sallıyor. Birazcık yiyor. Çoğunu paylaşıyor.

Carolina zıplamasını durduruyor ve "Serinlet anneyi daha çok, Laura. Sıcak." diyor.

"Yapabildiğim kadar hızlı serinletiyorum," diyor Laura. O gülümsüyor. Onun endişeli olduğunu görebiliyorum.

Bizim etrafımızdaki her şey, sıcak çöl havası, Laura'nın serinletmesinden ve köşede dayalı büyük fandan hareketleniyor. Eğer biz yalnızca Peygamber ve havarilerinin olduğu gibi bir klimaya sahip olsaydık, anne konfor içinde bir hamile olabilirdi.

Peygamber.

Baba hâlâ onunla birlikte mi?

Teşekkürler Tanrı'm, işe yaramaz bir soğutucu mutfak penceresinde asılı ya da biz hepimiz buhar olup uçacağız yemin ederim.

"Burası cehennem gibi sıcak," diyor Margaret. Sonra gülümsüyor.

"Margaret," diyor anne, onaylamayan sesiyle. "Senin dilin, seçilmiş kişiler için uygun değil."

Margaret, onun yüzü buruşmuş, gülümsemesini sürdürüyor. Bahse girerim o bunun gibi bir yaramaz kelime söyleyebilmekten hoşlanıyor. "Bu doğrudan İncil'den, anne," diyor.

Laura, annemizi daha sık serinletiyor ve "Küçüklüğünüzü anlat bize, anne." diyor.

Böylece bizim annemiz bize İncil çalışması hakkında konuşuyor, günler daha kolayken, çünkü günah dünyayı kaplamamıştı, şu an bunun yolu yok. Seçilmiş kişilerin Compound dışından olmasına daha çok izin verildiği zaman. O yandaki kasabaya gitmiş ve onun tüm erkek ve kız kardeşleri ile yumuşak şekerlemelerden yemiş, çitlere zincirler bağlanmadan önce, Peygamber Childs'ın babası bizim liderimizdi.

Biz hepimiz yumuşak şekerlemeleri düşünerek sessiz duruyoruz. En azından onlar hakkında düşünüyorum. Ve annem onunla evlendiğinde babamın çok yaşlı olmadığını düşünüyorum.

"O zaman yaşadığın için çok şanslıymışsın," diyor Margaret, onun sesi neredeyse iç çekerek çıkıyor. "Ve cehennem dediğim için üzgünüm." Yeniden sırıtıyor.

Anne Margaret'a bakıyor ve "Sen affedildin." diyor. Sonra nefes veriyor, "Ben kesinlikle şanslıydım."

SONUNDA HER ZAMAN kullandığım yoldan Compound'dan ayrılıyorum, her zaman yaptığım gibi yavaş, bu yüzden hiç kimse bu yürüyüşün, bilmiyorum kaç yıldır benimsediğim, herhangi birinden daha fazla süreceğini düşünmeyecek.

Seçilmiş olduğumdan şimdi onlar beni izliyor mu? Beni takip edecekler mi?

Benim tüm vürüyüşüm, bütün yol ıssızlığın ortasında, arkamı kontrol etmeyi sürdürüyorum. Bakmayı sürdürüyorum.

Compound'u ardımda göremediğim zaman, kimsenin beni takip etmediğinden emin olduğumda, nefesim yetmediğinde durarak koşuyorum. Yolun iki mil aşağısında, Compound mülkünün dışındaki, ağaç noktalarının gölgelediği buradaki tek yerde. Gezici İronton Kasaba Kütüphanesi vardır.

Orada park etmiş.

"Hey," diyorum Patrick'e minibüsün kapılarını bana açtığı zaman. O koltuğunda, sadece bekliyor.

"İyi öğlenler, Bayan Kyra." Başını sallıyor Spor şapkasını ayarlıyor.

Ona her şeyi anlatmak istiyorum. Evde neler olduğunu bilmek istiyorum. Ben seçilmiş kişi oldum. Fakat yapamam. Kelimeler boğazımda düğümleniyor ve çıkmayı reddediyorlar. Bunun yerine, *Harry Potter ve Felsefe Taşı*'nı küt diye çıkarıyorum, içime kapanarak.

"Buna bayıldım," diyorum, sadece bu kelimeleri çıkararak. "Harikaydı." Boğazımda bir kaya var. Ben evlendiğimde buraya tekrar gelebilecek miyim? Hâlâ kitaplar alabilecek miyim? Hâlâ okuyabilecek miyim?

Patrick gülümsüyor ve diyor ki, "Benim kız kardeşlerim de bu kitaba bayıldı. Bu bir seri. Bilirsin."

Minibüsün arkasına yol alıyorum ve dizlerimin üzerine eğiliyorum. Başlıklara dahi bakamıyorum, çok mutsuzum. Niçin buraya gelmenin bana yardımcı olacağını düşündüm ki? Burada olmak, asla geri gelememe düşüncesi ile benim sadece canımı yakıyor.

"Özel olarak aradığın bir şey var mı?" diyor koltuğundan Patrick.

Silkeleniyorum, ya bana bakıyorsa emin değilim. "Aslında aramıyorum," diyorum. "Sadece bir şey umut ediyorum..." sadece ummak... ne için sadece ummak? Emin değilim, fakat her nasılsa, aniden, Gezici İronton Kasaba Kütüphanesi'nden uzaklaşabilirim gibi hissediyorum.

Uzak bir köşede kelimelerden yapılmış bir yorgan gibi, asılı gazetelerin olduğu bir raf var. Gazeteler eyaletin her yerinden. Ve bizim eyaleti çevreleyen eyaletler ve hatta bir New York gazetesi. Burada bir New York gazetesi.

Ben gazeteleri, onlar çöp yığınından, tapınağın yakınında rüzgârla savrulduklarında ve parmaklıklara takıldıklarında okumuştum. Onlar daima sarı ve buruşuk, rüzgâr ve güneş onları daha dayanıklı yapmış gibi.

Fakat burada Gezici İronton Kasaba Kütüphanesi'nde, gazeteler mürekkep kokuyor. Onlar yeni ve neredeyse yumuşak.

"Bizim misafirimiz var," diyor Patrick aniden.

"Ne?"

"Saklan," diyor. " Ve sakın çıkma. Burada değilsin."

Kanım donuyor, bana su gibi hissettiriyor. Bu nasıl mümkün olur; donmuş hissetmek ve su kadar kararsız hissetmek aynı anda? İsteseydim pencereden dışarı bakabilirdim, emin değilim.

Gazetelerin arkasına kayıyorum. Elbisemi yakına sıkıştırıyorum ve bekliyorum, kalbim çok sert, göğsümde çarpıyor, dışardaki her kimse, duyabilir belki diye endişeliyim.

Kapıda bir tıkırtı var. Patrick'in onu açmak için asılmasını, sonra ağır ayak seslerini duyuyorum. Otobüs azıcık yan yatıyor. Bu her kimse, büyük bir insan.

"Senin ehliyetini görmem gerek."

"Evet efendim."

Kardeş Felix! Ah, hayır! Bir bebek gibi hissederek, gözlerimi kapatıyorum. Eğer Kardeş Felix'i -Seçilmişlerden biri ve bizim yerel şerifimiz ve Tanrı'nın Koruyucu'larının bir üyesi- görmezsem Kardeş Felix beni görmeyebilir.

Bir sessizlik var. Kanım kulaklarma vuruyor. Sonra,

"Burada ne yapıyorsun?" diyor.

"Burada ara verdim çünkü gün ortası, rotamın ortası," diyor Patrick, sesi alçak ve sakin. "Ağaçların gölgesinde dinleniyorum."

Tekrar sessizlik var. Aklımda Kardeş Felix'in, *Şerif Felix* gözlerini görebiliyorum, gözlerini kısar ve size bir şansınız dahi olmadığında yanlış bir sey yapmışsınız gibi hissettirir. Onun gözlerini kısması anneminki gibi bir şey değildir. Laura'nınkiler gibi bir şey değildir. Onun gözlerini kısması beni korkutur.

"Sen burada çok uzun süre kalmak istemeyebilirsin," diyor.

"Kalmayacağım," diyor Patrick. Ve sonra, "Ben özel mülk üzerinde miyim?"

Gözlerimi kapalı tutmaya devam ediyorum.

"Hemen hemen," diyor Kardeş Felix.

Bir sessizlik oluyor.

"Dikkat et," diyor Kardeş Felix.

"Dikkat edeceğim," diyor Patrick.

Gazete mürekkebi çok keskin kokuyor; midemi hasta hissediyorum. Anne'nin hastalığına yakalanmışım gibi, güçsüzmüşüm gibi.

"Buraya gelin, burada durun, kimseyle konuşmayın. Eğer sizi biriyle konuşurken görürsem, tutuklayacağım. Eğer siz biriyle konuşur gibi görünürseniz, sizi tutuklayacağım. Eğer sizin biriyle konuştuğunuzu düşünürsem, sizi tutuklayacağım."

"Anlıyorum," diyor Patrick.

Eğer bu çok daha uzun sürerse, ses çıkarmadan kendi ağzımın içine nasıl kusacağımı çözmek zorunda kalacağım.

Kardeş Felix hareket ediyor ve minibüs biz yük bırakmışız gibi kayıyor. Kapılar kapanıyor. Bir araba uzaklaşması sesi var. Patrick "Sen şimdi çıkabilirsin, Kyra." diyene kadar hâlâ duruyorum.

Bacaklarım beni taşıyamayacak, bu yüzden saklandığım yerden emekleyerek çıkıyorum.

"İyi misin?" Patrick koltuğundan hareket etmemiş. O hemen hemen hiç döndürülmemişti. O bir bakışta yüzümü yakalıyor. "Endişelenme, Kyra," diyor. "Sen kitaplıktan bir şeyler almak için aramana devam edebilirsin."

Belki ona doğruyu anlatmalıyım. İncil dışında herhangi bir şey okumaya izinli değilim. Belki ona Şerif Felix ve tüm Tanrı Koruyucu'larının her şey demek olduğunu anlatmalıyım. Belki ona biz ikimizin ne tür bir bela içinde olduğunu söylemeliyim.

Fakat kitaplar çok fazla anlama gelir. Bir şans. Buraya geri dönebilmek için bir şans. Ve yine, evlenmeden önce birkaç haftam daha olur! Bu yüzden benim tüm söyleyebildiğim, "Teşekkürler, Patrick." Ve bacaklarım beni taşıyabildiğinde ve epeyce yeterli bir zaman geçtiğinde, minibüsten iniyorum, *Yeşilin Kızı Anne* elbisemde saklı.

"Biliyorsun, Kyra," diyor Patrick. O basamaklardan aşağı bana bakıyor. "Eğer sen şehre bir yolculuk yapma ihtiyacı duyarsan, sana yardım edebilirim."

"Tamam," diyorum bir an sonra.

Bana yardım edeceğini söyleyen bir başka insan.

Bu kez ilk defa uzağa yürüyorum. En azından bir mil gidiyorum. Asla arkama bakmıyorum. Patrick ve Gezici İronton Kasaba Kütüphanesi yanımdan geçmeden önce o kadar da uzun değil. Ona dahi bakmıyorum. Sadece bu sefer anlamayı umuyorum.

Ve hatırlıyorum.

BİR ÖĞLEDEN SONRA Gezici İronton Kasaba Kütüphanesi'nden aldığım üç *Dr. Seuss* kitabını minibüsün kumlu zemininde otururken okudum. Bu ben çok susamışım ve su içmek yeterli değilmiş gibiydi.

İlk başta, Patrick bana eğer istersem okuyabileceğimi söyledi. Durmak istiyordu. Burada bir mola vermek. Geç bir öğlen yemeği yemek. Ben okumak için bir şey seçerken ağaçların gölgesinde dinlenmek.

"On beş ya da yirmi dakika fazladan harcayabilirsin," demişti Patrick. "Etrafma bakın. Keyfini çıkar."

Ve ben. "Tamam. Teşekkürler." dedim. Fakat asla on dakikadan fazla kalamazdım. "Kafamm içinde bir fısıltı yapmamalısın" diyordu. Ve o sese güvendim. Bin, in, eve git ve eğer hava güzelse kitabı ağaca sakla.

Fakat bu öğleden sonra, genelde olandan bir dakika daha fazla kaldım. Evimizde olan bu kitapları okudum. Bu kitapları görmek midemi harap ediyor. Bu kitapları görmek sisli hatıralarımı geri getirdi. Ve bundan önce, oturma odasının zemininde, babam ile -kolları tüm biz kızların etrafında- otururken, annem de oradayken birlikte okuduğumuz.

"Ben neredeyse her gece; oğlum, Nathan'a *Fox in Socks* okurum, dedi Patrick, hatıralarımı bölerek. O, fincanından büyük bir "gulk" sesiyle bir yudum aldı.

Raftan *Hop on Pop*'u çektim ve Peygamber Childs'i ve Arınma Günü'nü hatırladım. Bu birçok arınmadan biriydi, fakat elbette, o zaman onu bilmiyordum. Hatıra bana doğru akın ediyor. Şu is kokusu.

"Kitaplarınızı getirin," demişti Peygamber Childs.

Bir ateş büyük bir ahır olan tapınağın uzağında, park yerinde yandı. Bu mesafeden ısıyı hissedebiliyordum. Kıvılcımlar havaya uçuyordu ve geceye göz kırpıyordu.

"Şeytan'ın kelimelerini buraya getirin. Hepsini yakın," dedi Peygamber.

Ve herkes yaptı. Onlar resimli kitapları ve gençlik kitaplarını getirdiler. Dergiler ve gazeteler. Romanlar ve hatta *Reader's Digest.*

"Kafirden gelen sözcükleri getirin," dedi Peygamber Childs. "Ve ben size doğruyu getireceğim. Size cennetin yolunu göstereceğim."

Benim babam ve diğer tüm anneler de bizim eşyalarımızı getirdi. Diğer ailelerdeki babalar ve anneler. Çocuklar. Gençler. Ben. Biz kitapları fırlattık. Ateş onları anında yuttu.

Bu olduğunda Laura beş yaşındaydı. O, onun tüm Dr.Seuss kitaplarını fırlattı. Ve uzun zaman ağladı. Ben, dans ediyor ve şarkı söylüyordum seçilmişlerle, fakat Laura, o ağladı.

Onun ağladığını gördüğümde, yanlış bir şey yapmışım gibi hissettim.

Laura'ya gittim, elini tuttum ve *Hop on Pop*'un kötü kopyasını düzelttim. Okumayı bu kitaptan öğrenmiştim. Bu yüzden o vardı.

"Biz bunu saklayacağız," dedim. Duman havaya doldu. Sevinç çığlıkları. Peygamber'in sesi.

Fakat babam bizi gördü.

"Yakın onu," dedi.

Kitabı arkamda tuttum. "Sadece bunu saklamasına izin ver," dedim.

Baba önümüzde diz çöktü. "Bunlar Şeytan'ın sözleri," dedi. "Peygamber ne dedi duydunuz. Biz uymalıyız."

"Sadece bu," dedim. Kollarımı onun boynuna doladım, kulağına fısıldadım. "Sadece bu; Laura için. O buna bayılıyor."

Dışarda hissettiğim gibi içimde de sıcaklığı hissettiğimi hatırlıyorum.

"Sadece bu," dedi Laura, kollarını babamın boynuna sararak. "Lütfen."

Babam tereddüt etti. Sonra olumsuzlukla başını salladı.

"Fırlat onu," dedi Laura'ya.

Ve o ağlayarak, bunu yaptı.

"Aferin sana," dedi babam. Laura'yı yakınına çekti. "Tanrı seni korusun," dedi.

"Tanrı ne yaptığını görür," dedi. "Peygamber'in senin kalbini bilmesine izin vereceğim," dedi.

Babam bana baktı. Ateşe baktı. Oldukça üzgün görünüyordu. "Kyra," dedi, " Sen itaatkâr olmalısın."

Bunun tamamını hatırladım, ateş yüzümde, alevlerin etrafında dans ederken, seçilmişlerin kahkahaları, Laura'nin gözyaşları. Bunların tamamını Gezici İronton Kasaba Kütüphanesi minibüsünde hatırladım ve o öğleden sonra *Harika Grace* kitabını Patrick'ten ödünç aldım ve Nathan için *Fox in Socks*'ı bıraktım.

COMPOUND'A YÜRÜRKEN, bir şekilde her şeyi anlıyorum. Ben burada, asla gerçekten korkmamıştım ve bugün, korkuyorum. Benim nerede olduğumu kimin bildiğini merak ediyorum. Bildiriyi kimin bildiğini merak ediyorum. Babam döndüyse, merak ediyorum.

Yavaş çekimde, evime doğru yürüyorum. Çitlerin dışından toprakta çalışan adamları görebiliyorum. Farklı ailelerin

birkaçının elbiselerini, asılı tablolar ve parça örtüler, elbiseler ve pantolonlar, bebek eşyaları.

Beni izleyen göz ile tapınak, öğleden sonra ışığında büyük bir yapı. Kapıları geçer geçmez, koyu takımlar içinde, hatta şapkalı, gözlüklü üç adam görüyorum, onlar tapınağın karanlığında hareket ediyorlar. Tanrı'nın Koruyucuları. Onlar korumak için buradalar. Peygamber'i. Bizi. Sahayı. Fakat onları görünce korku ile çarpılıyorum.

"Joshua," diyorum. Koşmak istiyorum, fakat kendimi kapılara ve eve doğru yürümeye zorluyorum. Her zaman yaptığım gibi.

Bu Tanrı'nın Koruyucuları'nın, beni eve gelirken ilk görüşleri değil. Kardeş Simmons ben küçükken beni selamlardı ve bazen bana ben geri geldiğimde bir kırmızı meyan verirdi.

O uzun zaman önce gönderildi.

Annem gençken, bizim topluluğumuzun dışında hareket etmek problem değilmiş. Fakat son birkaç yıldır, her birkaç ayda yapılan Arınma Günü ile bir şeyler değişiyor.

Ben daima bu şekilde yürürüm, küçüklüğümden beri- benimle yürüyen diğerleriyle birlikte- yalnız yürüdüğüm birkaç yıl öncesine kadar.

Fakat şimdi.

Şimdi insanlar için fark edilmek tehlikeli.

Joshua beni Patrick'e ve Gezici İronton Kasaba Kütüphanesi'ne doğru yürürken görmüş, o benim nereye gittiğimi dahi bilmiyor. O bana, beni yıllardır yürürken izlediğini anlattı.

Bunun anlamı, diğer insanlar da beni görmüşler mi?

Onlar benim gittiğimi görmüşler mi?

Ben neredeyse yürüyebildiğimden beri, Compound'u sonsuza kadar terk edebilirdim.

İlk annem ve babam ile.

Emily ile.

Sonra Laura ile.

Sonra yalnız.

Çitleri geçip yürümek.

Kırmızı, tozlu yoldan aşağı yürümek. Bir tümsekli yol.

Hiçbir yere yürümek, sonra etrafında dönmek ve geri gelmek.

Onlar bana, bu mesafeyi yürümeme,

Bizim çitlerin dışına,

Havanın her nasılsa farklı koktuğu yere alışkınlar mı?

Onlar benim yürüyüşüme alışkınlar

Ki onlar daha fazla bir şey fark etmiyorlar mı?

Kalbim Tanrı'nın Koruyucuları'nı geçip yürürken güm güm atıyor. Kardeş Adamson bana başını sallıyor, sonra arkasını dönüyor. Yavaş bir nefes bırakıyorum. Işıktan gözlerimi kısıyorum. Yürüyorum- koşmak isterken- önce ağacıma, yapraklı dalların içine kitabımı saklamak için. Ve sonra eve.

Babamın beni beklediği yere.

II

Onun ve annemin yüzünü görür görmez, babamın talebinin reddedildiğini anlıyorum. Birlikte kanepede oturuyorlar. Kız kardeşlerimin hiçbiri yakında değil. Başka bir annenin yanında olmalılar.

Babamın önüne, dizlerimin üstüne çöküp "Yapamam" diyorum. "Baba, yapamam."

O hiçbir şey söylemiyor, sadece ellerini başımın üstüne koyuyor. Saçlarımı okşuyor. Annemin ağlamaya başladığını duyuyorum.

Ve o anda kapı sesi duyuluyor.

"Lütfen beni zorlamayın." Ayağa kalkıp kanepeye onun yanına oturuyorum. Kollarıyla beni omzumdan sarıyor. Alnımdan öpüyor. Annem kapıya bakıyor.

Bu Hyrum amcam. Üzerinde mavi kot ve uzun kollu gömlek var. Gömleğinin düğmelerini boğazına kadar iliklemiş. Bizden herhangi kimse bir şey söylemeden önce "İki şey" diyor, kanıtlarcasına parmaklarını havaya kaldırıyor. "İki şey için buradayım."

Sanırım nefes almayı durduruyorum, fakat dinliyorum.

"Birincisi. Rahibe Kyra. Benimle akşam yemeğine çıkmanı istiyorum. Bir randevu, böylece birbirimizi daha iyi tanıyabileceğiz. Yarın akşam."

Cevabımı bile beklemiyor.

Bir randevu?

"Ve ikincisi, dün akşamki bebek nerede?

Babam, kollarını omuzlarımdan çekerek ayağa kalkıyor.

Babam "Mariah?" diyor.

Hyrum amcam, "Böyle bir ses tonuyla ve bir elçinin önünde çığlık atıyor. Bu çok fazla Richard, bu çok fazla." diyor.

Annem, "Daha bir yaşında bile değil!" diyor.

Hyrum amcam, annemi, tokatlarcasına yüzüne bakarak "Konuşma, Rahibe Sarah, önce ben seninle konuşmadıkça." diyerek susturuyor.

Annem hiçbir şey söylemiyor. Hyrum amcamdan uzaklara bakıyor.

"Bebeği getir, Rahibe Kyra. Ve annesini. Gidebilirsin, Rahibe Sarah."

"Niçin?" diye soruyorum.

Beni cevaplamıyor, fakat babam "Git." diyor.

Ve ben gidiyorum.

Rahibe Claire'e, Hyrum amcamın onu ve Mariah'ı istediğini söylediğimde bembeyaz oluyor.

"Olamaz", diyor. "Olamaz."

Mariah battaniyenin üstünde, köşede, küçük bir fan ona dönük, uyuyor.

Annem "Dün gece sen ayrıldıktan sonra ağlaması hiç durmadı." diyor. O eğiliyor, onun büyük karnı önde ve Mariah'ı kaldırıyor. "Buraya gel bebek," diyor ince ses tonuyla.

"Ne demek istiyorsun?" diyorum.

Anne Claire "Sadece sakinleştiremedim." diyor. Onun yüzü şimdi kırmızıya dönmüş. "Kimse yapamadı. Seni istiyordu."

Anne Claire' in karavanından ayrılıyoruz. Mariah' ın sadece beni istemesinden dolayı birazcık olsun gurur duymayı dilerdim, fakat bu güzel sonuçlanmayabilir. Rahibe Claire' in korktuğu kadar olmasa da.

Mariah, annesinin omuzlarında yaslanmış uyuyor.

"Babamın ve Hyrum amcamın bulunduğu evimize giriyoruz. Rahibe Sarah' ın nereye gittiğinden emin değilim.

"Katlanabildiğimden daha fazlasını gördüm," diye anlatıyor babama. "Katlanabileceğimden daha fazlasını," diyor Anne Claire' e ve bana ve uyuyan Mariah'a.

Anne Claire "O sadece yorgundu." diyor.

Hyrum amcam "Sakın, sakın benimle konuşma". diyor Mariah'ı uyandıracak ve ağlamaya başlatacak yüksek bir ses tonuyla konuşarak.

Babamın elleri sıkılmış ve eklemlerinin beyazlığını görebiliyorum. Bu ikisi nasıl akraba olabilir? Görüyorum yüzlerine baktığımda. Aynı ren' gözler. Aynı renk saçlar, aynı yüz hatları. Fakat onlar nerede değişmiş? Hyrum amcam, babamdan yaklaşık yirmi yaş daha büyük. Ve yüz yaşına yakın.

"Onu soy," diyor Hyrum amcam. O benimle konuşuyor. Benimle! Babam kardeşinin yanında duruyor.

İlk başta, Amca Hyrum'un, Anne Claire ile ilgili söylediğini düşünüyorum. Sonra bebek Mariah'ı kastettiğini anlıyorum. Aniden Hyrum amcamın burada bulunma sebebinin, babama nasıl daha iyi bir disiplinci olunacağını öğretmek olduğunu anlıyorum.

Hyrum amcam "Çok yumusaksın, Richard" der demez niçin burada olduğunun farkına varıyorum. "Yumuşak."

Mariah esneyerek ağzını açıyor, gözlerini ovuyor.

Baba "Soy onu, Kyra. Yap şunu. Hyrum' un dediği gibi." diyor. "Baba," diyorum. "Lütfen yapmayın."

Babam yüzüme bakamıyor. O bizi diğer babaların yaptığı gibi dövmez. Nadiren bize karşı sesini yükseltir. Bize sarılır, sever, bizimle birlikte güler.

"Kyra," diyor birkaç dakika sonra Baba, "lütfen itaatkâr ol. O Tanrı'nın Havarisi."

Rahibe Claire' den Mariah' ı alıyorum. Bebeği kalçamda tutuyorum. Bana gülümsüyor ve yüzüme uzanmaya çalışıyor.

"Su, Claire," diyor Hyrum amcam. "Ve buz."

Mariah'ın kıyafetlerini çıkarmam zamanımı alıyor. Kalbim güm güm atıyor.

Mutfaktan Anne Claire' in teneke bir leğeni önce buzla doldurduğunu duyabiliyorum. Sonra da su ile.

"Tatlı bebek," diyorum. "Tatlı, Mariah." Sanırım baş ağrısı çekeceğim. Gözlerimin arkasında acı var.

Mariah kollarımda çıplak. O alt dudağımı çekiyor ve agulayarak kahkaha atıyor.

"Onun çıplaklığını ört, Kyra, " diyor Hyrum amcam. Onun ademelması beliriyor ve kayboluyor. "Biliyorsun çıplaklık Tanrı'nın ilk nefret ettiklerindendir."

Bebeği sardım ve olabildiğince hızlı giydirdim.

"Onu annesine götür," diyor Hyrum amcam.

Anne Claire şimdi kapı aralığında duruyor. Su ellerinden döşemeye damlıyor.

Mariah'ı çekiyorum. "Hayır, bekleyin," diyorum. "Lütfen."

Hyrum amcam, "Onu Rahibe Claire'e ver." diyor.

Anne Claire hareket etmiyor. Ne de ben ediyorum.

Babam, "Claire," diyor. Neredeyse onun sesini duyamıyorum. Sesi ve vücudu birlikte hareket etmiyor gibi. Ağzının oynadığını görüyorum, fakat hiçbir şey duymuyorum.

Hyrum amcam dişlerinin arasında toprak aşındırıyormuş gibi gürültülü bir şekilde sıkıyor.

Rahibe Claire "Şimdi sakin," diyor. "Bak ne kadar iyi görünüyor."

Hyrum amcam "Ben ne zaman istersem o zaman konuş."diyor.

Mariah bana dönüyor. Gülüşüyle birlikte gözleri kısılıyor. Alt dudağı ıslak ve tombul. Ağzını gülmek için açtığında öpmek için eğiliyorum. Hava dışında hiçbir şey yakalayamıyorum.

"Disiplin," diyor Hyrum amcam babama, "erdemli çocukların Tanrı yolunda yükselmesidir. Bu da bir önderin varlığında yukarı taşınır. Bunu yıllardır söylüyorum, Richard." Başını sallıyor seçilmiş kişilere tavsiyesinden, babamın uzak tutulmasının tek nedeniymiş gibi.

Kelimeler kafamda karışıyor. Panik bastırıyor. Bütün vücudumda onu hissedebiliyorum, panik bütün bedenime yayılıyor. *Eğer şimdi kaçabilseydim,* Mariah'ı yakınımda tutarak düşünüyorum, *belki, bir ihtimal, Patrick ve Gezici İronton Kasaba Kütüphanes'ini yakalayabilirim. Ve o Mariah'ı ve beni bir yere, herhangi bir yere götürebilir.* Eğer mümkün olsa kafamda dönen düşünceleri gerçekleştirmeye çalışırım.

Anne Claire bebeği tutmak için ellerini uzatıyor. Elleri titriyor. O benim gözlerimin içine bakmayacak. O, babamın ve Hyrum amcamın gözlerine de bakmayacak. Mariah'ı göğsünde kucaklıyor. Onun karnı Mariah'ı altından destekliyor.

Hyrum amcam "Cezalandırmayı yap," diyor. Odanın içine göz atıyor. Ne aradığını bilmiyorum. Diğer herkes uzaklaştırılmış. Fakat yüzüne baktığımda babamdan nefret ettiğini görebiliyorum. Dişleri çalışıyor. Dişinin olması gereken yerde bir boşluk var. Eline tükürmeye bir son verecek mi? Hyrum amcam bana, "Bunu sen yap Kyra," diyor.

Gözlerimi açarak babama bakıyorum. Sonra başımı sallıyorum. "Neden ben?"

"Sadece yap," diyor Hyrum amcam.

Fakat bu, bu benim daha önce yapmayacağım bir şey. Hiç.

"Tanrı ve Peygamber'imiz bize öğretecektir..."

Onu dinlemeyeceğim.

"Kyra," diyor babam. Koluma dokunuyor. "Senin amcan Tanrı'nın Havarisi."

Hyrum amcam, "Kendimi alıştırdım," diyor. "Bu Tanrı'nın isteği, benim karım olduğunda bunu yapacaksın. Şimdi yapacaksın."

Mariah annesine gülüyordu.

"Bebeği al Kyra" diyor Hyrum amcam. Sesi bir bıçak kadar keskin. Öfkeyle dolu. Fakat ben umursamıyorum.

"Cezalandırmayı gerçekleştir." diyor.

"Yapmayacağım," diyorum.

"Hayır," diyorum.

"Asla," diyorum.

"Claire," diyor babam. "Sen yapmak zorundasın."

Anne Claire'in gözleri yaşlarla doluyor.

"Richard," diyor. Sesini hayatım boyunca hiç bu kadar üzgün duymamıştım. Yeni tanıdığım biri gibi. "Richard"

" Lütfen Claire," diyor babam.

Rahibe Claire, Mariah'ın ağzını ve burnunu su almayacak şekilde sıkıca kapıyor. Sonra Mariah'ı soğuk suya daldırıyor. Bütün vücudu. Onu orada tutuyor.

Onu orada tutuyor.

Bebek tekmeliyor. Bebek mücadele veriyor.

"Durun!" Sesim bir bağırtı. Anne Claire'i tutmaya çalışıyorum. Babam beni geri çekiyor.

"Kaldır onu," diyor Hyrum amcam. Ondan nefret ediyorum. Şu anda, ondan *nefret* ediyorum.

Anne Claire'in yüzünde gözyaşları var. Bebeği kaldırana kadar onun ağladığını dahi bilmiyordum.

Mariah' ın çığlıkları havayı yarıyor.

Hyrum amcam "Tekrar," diyor.

"Hayır!" Olanları görebilen tek ben miyim? Ben ve sadece bu bebek mi?"

"Ve tekrar" diyor.

"Durdurun şunu!"

Babam beni iki eliyle tutuyor. Anne Claire'den beni uzaklaştırıyor.

Ve sonunda "Yeter..."

Hyrum amcam babama, "Aileni kontrol et, Richard" diyor. O doğrudan bana bakıyor. "Hepsini." Ve kapıyı çarparak ayrılıyor.

"Şimdi, Kyra," diyor babam. "Bebeği giydir. Lütfen." Sesi titriyor.

O ve bütün elbisesi ıslanmış orada Anne Claire sessizce duruyorlar. Anne Claire zemine bakıyor. Gözyaşları yüzünden akıyor. Elleri buzlu sudan kızarmış.

Mariah'ı kendime doğru tutuyorum. Dudakları morarmış. Güçlükle nefes alarak ağlıyor. Havayı yakalamaya çalışarak, tekme atıyor.

"Baba," diyorum. "O nefes almıyor."

Soğuk vücudunu kendiminkine çekiyorum. Küçük sırtını tokatlıyorum. O buzdolabından çıkarılmış bir tavuk gibi.

"Baba?" Ben de nefes alamıyormuş gibi hissediyorum. Mariah'ı yavaşça sarsıyorum.

"Mariah!"

Baba bana yaklaşıyor. Mariah'ı ellerimden çekiyor. Yüzüne üflüyor. Onun rengi atmış. Mariah'ın dudakları mosmor, gün batımından önceki gökyüzü rengi gibi morarmış.

Anne Claire "Richard," diyor. Şimdi onun sesi yüksek. "Nefes almıyor. Richard!" Sesi yükseliyor, gittikçe artıyor. Gözleri genişliyor. O, Mariah'ı kendine çekiyor.

Mariah'ın attığı çok yüksek çığlık pencereden çıkabilir, Hyrum amcamı geri çağırabilir diye düşünüyorum.

Babam bebeği bana uzatıyor. O ellerini karşısında mahvolmuş duran ve sonra zemine düşen Anne Claire' e sarıyor. Baba onu ayağından çekiyor, sonra oturma odasındaki kanepeye yöneltiyor.

Mariah' ı sakinleştirmem biraz zamanımı alıyor. Mariah'ın elleri boynuma sıkıca sarıldığında, babam ve Anne Claire'in yatak odasına yürüyorum. Mariah'ı ısıtmak için onu saracak bir şey buluyorum. İşlemeli; gökkuşağı renklerinde bir battaniye.

"Eğer Hyrum Amcamı öldürürsem," diye onun buz gibi soğuk yüzüne fısıldıyorum kollarımda sakinleşir sakinleşmez, "bunu Afrika'da yapmak istiyorum."

ONUNLA NASIL yemek yiyecektim?

Ondan nefret ediyorum. *Nefret* ediyorum.

Onunla nasıl evlenebilirim?

Her hücrem hasta oluyor.

Bu düşünceden uzaklaşmalıyım.

BİR SAATTEN fazla geçtikten sonra, ağacımdayım, -daha okuyamadığım- *Anne of Green Gables* kitabını tutuyorum ve Hyrum amcamdan nefret ediyorum.

"Kyra." Bu Anne Claire'in çağrısı. Bana ne yapacağımı anlatmak dışında asla konuşmayan Anne Claire şimdi beni çağırıyor.

Ağacımdan aşağı inmek için yolumu açıyorum, dikenlerden birinin elbisemi yırtmaması için dikkatliyim. Yolumu açarak onun önüne çıkıyorum.

Yüzleşircesine; birkaç dakika birlikte duruyoruz.

Ellerimi göğsümde bağlamışım. O da ellerini bağlamış.

Boğazını temizledikten sonra, Anne Claire, "Peygamber bize itaatkâr olmamızı anlatır. Onun havarileri de öyle istiyorlar. İncil'de söylediği gibi." diyor. Sesi ney gibi. İnce ve yerinde. Daha önceki gibi bir korku yok. Gözleri üzerindeki kahverengi elbise ile uyumlu. Teni pürüzsüz. O, annemin büyük kız kardeşi. Üç yaş daha büyük. Onlar aynı saç renklerine, aynı burunlara sahipler.

Hiçbir şey söylemiyorum, sadece umursuyor gibi dinliyorum. Ama *umursamıyorum*. Anne Claire, Mariah ile birlikte kaçmalıydı. Hayır, *ben* kaçmalıydım. Ağacımda düşündüklerimdi bunlar. Kaçmalıydım ve ardıma bakmamalıydım. Mariah'ı göğsüme bağlardım, çitleri atlardım, bütün yolu Florentin'e kadar yürürdüm ya da daha fazlasını. Eyaletin dışına. Uzaklara.

Anne Claire "İncil'de itaat etmek fedakârlıktan daha iyidir diyen yeri hatırladın mı?" diyor.

Onaylar gibi başımı sallıyorum. Bir nevi.

"Kyra." Anne Claire'in yüzü benimkinin yakınında. Sarımsak gibi kokuyor. Ağlayarak biraz zaman harcadığını görebiliyorum. Gözleri bunu gösteriyor. "Beni dinle. Yanlışa düşmek kolaydır. Doğruyu bırakmak kolaydır."

Ben bir şey söylemeyince, Anne Claire tekrar konuşuyor. "Onlar izliyorlar. Onlar görüyorlar." Fısıltıyla konuşuyor. "Evlerimizde neler olduğunu duyuyorlar. Onlar herşeyi biliyorlar."

Herşeyi.

Korku omurgamın arkasından yükseliyor, saçlarımda duruyor. Onlar Patrick'i biliyorlar mı? Onlar kitapları biliyorlar mı? Onlar Joshua' yı biliyorlar mı?

"Senin baban, Peygamber ne derse onu yapar. Ağlayan bebekler itaatsiz çocuk anlamına gelebilir. Biz, onların bize öğrettiklerini yaparız. İnsanların yaptığını duymuştun, bizim ne yaptığımızı gördün bugün. Diğerleri bizden daha fazla yapıyorlar. Yapmakla *hükümlü* olduğumuz şey bu."

Artık Anne Claire'in gözlerine bakıyorum. Niçin burada olduğumuzu merak ediyorum. Ve o düşüncelerimi duymuş gibi bir omuz silkmesi ile beni cevaplıyor.

"Bu benim bildiğim. Babanın bildiği. Bu bizim hayatımız. Bizler itaatkârız."

Bu benim yaşamım değil, diye düşünüyorum.

Biz birbirimize uzun bir süre dik dik bakıyoruz.

Sonra başımı sallıyorum ve eve gidiyorum.

ALTI YA DA yedi yaşımda olduğumu hatırlıyorum. Babam beni kucağına aldı ve dedi ki, "Her zaman Tanrı'nın dediğini yap. Daima babanın dediğini yap. Ve annenin de."

Beni Compound'un çitlerinin dışında, sadece orada dikilirken, zincir bağlantılarına bakarken yakaladı. "Kyra," dedi

evde, onun kucağındaydım, "İtaatkâr olmalısın, sana anlatıldığı gibi yapmalısın. Evde kal. Yakında kal."

"Dışarıda ne var?"dedim.

Babam sessizdi. Sonra "Dünya" dedi.

"Dünyayı görmek istiyorum" dedim.

"Burada güvendeyiz," demişti babam. "Herkesten uzaktayız. Yalnız. Güvenli. Yalnızca biz. Yalnızca seçilmiş kişiler."

"Çitlerin ötesine bakmak, yalnız başına dışarı çıkmak tehlikelidir" dedi annem. "Bu uçurumun kenarında durmak gibidir. Aşağıya bakarken düşebilirsin. Sahip olduğun her şeyi kaybedebilirsin."

Fakat ben yine de baktım.

BAHÇEDEKİ KAYANIN altında bir not var. "Bu gece benimle buluş," diyor. "Kardeşlik Salonu'nun arkasında. Güneydoğu köşesinde, saat 1.30'da."

O zamana kadar dayanabilirim.

Anne Victoria akşam yemeğinden sonra geliyor. Babam onunla birlikte.

"Kuluçkaları sabitlemiştim," diyor gülümseyerek. Gülümseyişi sahte. Dişlerini gösteriyor ve dudaklarını büküyor, fakat gözlerinde bir şey eksik. Nasıl hissettiğimi biliyor mu? Baba ile evlenmek zorunda kaldığında aynı hisleri duymuş muydu? Anne Victoria havada bir bloknot ve kağıt sallıyor.

"Sarah," diyor anneme hâlâ aynı gülümsemeyi takınarak. "Ölçüleri almak için yardım etmeye gelmiştim."

Laura mutfakta, bana bulaşıklar için yardım ediyor. " Ne ölçüleri" diyor. Ellerim sıcak suda olmasına rağmen soğuk hissediyorum.

Rahibe Victoria, "Kyra' nın gelinliği için," diyor.

"Hayır," diye düşünüyorum ve sesi duyana kadar bunu söylediğimin farkında bile değilim.

Anne Victoria, kekeleyerek doyumsuz sözlerine devam ediyor. "Hımm. Bazı fikirlerim var," diyor. " bilirsiniz, bunu yaparsak, güzel olacak."

"Hayır" diyorum yeniden. Ellerim yumruklaşıyor. Bulaşık suyundaki yağ kokusunu alabiliyorum.

"Kyra," diyor babam ve annem ayağa kalkıyor ve bana doğru yürüyor. Laura sessiz.

"Bunu yapmayacağım," diyorum. Bulaşık önlüğünü çıkarıp yüzümü babama ve annelerime dönüyorum.

"Onlarla konuştum," diyor babam. "Kyra, Peygamber bunun doğrudan Tanrı'dan geldiğini söylüyor. Ona görünmüş bir görüntü." Babanın yüzü rengini kaybetmiş. Ve yaşlı görünüyor. Yaşlanmış. Daha önce bu kadar yaşlandığını fark etmemiştim.

"Ona ne göründüğüyle ilgilenmiyorum." diyorum kenetlenmiş dişlerimin arasından. *Sadece bu akşama kadar dayan, aklım bana bunu söylüyor ve sonra sen Joshua'yı görebilirsin.* " onun ne gördüğüyle ilgilenmiyorum." Midem bulanıyor. "O beni amcamla evlendirmek istiyor. *Senin kardeşinle.*" Neredeyse bağırıyorum.

Babam geri çekiliyor.

Islak mutfak zemininde biraz kayarak banyoya koşuyorum.

Annem gibi, klozetin etrafında kıvrılıyorum. "Aaah" diye çığlık atıyorum. Sesim bütün yüzümde yankılanıyor. Sonra zorlukla kusmaya başlıyorum, göz bebeklerim başımdan fırlayacak gibi hissettiriyor. Tenim göğsümden yukarı yanarak, geriliyor. Bütün gün yediğim yemekler çıkıyor. Ve kusmayı bitirdiğimden emin olduğumda, hareket etmeye başladığımda tekrar kusuyorum. Sonra tekrar. "Bu adil değil." diyorum. "Ona aşık değilim. Ondan hoşlanmıyorum bile." Sesim giderek yükseliyor ve sonunda yırtılıyor.

Sadece dayan.

Diğer odadan Caroline' nin bir şeyler söylediğini duyuyorum, sonra ağlamaya başlıyorum.

Biliyorum sessiz olmalıyım. Bana ne söyleniyorsa yapmalıyım. Fakat kendimi tutamıyorum. Çığlıklar ve gözyaşları içindeyim. Anlamsızca ağlıyorum.

Biri kapıyı tıklatıyor.

"Kyra?" diyor annem.

Boğazım acıyor. Oda pis kokuyor. Yumruklarımı sıkmaktan avuç içlerimi tırnaklarımla kesmişim. Burnumun akması durdu. Kalbim kırık.

Buradan nasıl uzaklaşırım? Buradan biz hepimiz nasıl uzaklaşırız?

"Kyra?" diyor annem. "Baba onlarla tekrar konuşacak." O odaya, yanıma gelmiyor. Kısık bir ses tonuyla konuşuyor, belki de diğer kız kardeşlerimin söylediklerini duymasını istemiyor. Ya da belki de başkasının konuştuklarımızı duymasını istemiyor.

Konuştuklarının hiçbir önemi yok. Yapmak için verdiği sözlerin hiçbir önemi yok, bunu yapamam. Kendi amcamla evlenme düşüncesini kaldıramam. Düşünce bana kuru mide bulantısı veriyor. Başımı patlatıyor.

Bunu yapmayacağım, Bunu *yapmayacağım.*

Havluyu almak ve ağzımı temizlemek için kendimi zeminden iterek, ayağa kalkıyorum. Ve işte o anda, kuşkusuz, ne olursa olsun gitmeye karar veriyorum.

NEDEN BU KADAR çok bebek var?

Çünkü çocuklar Tanrı'nın mirasıdır. Kutsal kitapta da söylendiği gibi. Bütün peygamberlerin ağzından çıkan bu kelimelere kulak verin. Onlar zamanın başlangıcından bu yana olanları anlatmışlardır.

Ayin boyunca, dikkatimi topladığım zamanlarda ve Tanrı'yı düşündüğümde, aile hakkında düşündüm. Joshua ve benim aramızdakiler, bizim kendi bebeklerimiz hakkında.

Hiçbir şey yeni doğmuş bebek gibi değildir. O gerilmiş, küçük kızgın yüzler. Onlar ışığa göz kırparlar, rahatsız olurlar. O küçücük yumruklar. Ezik burunlar. Tanrı'dan gelen yeni doğmuş bebeklere bayılıyorum.

Bütün o bebekler, buraya bizim için geliyor.

Belki, Joshua ve benim için geliyorlar. Kim bilir.

BİZ ONU beklemediğimiz halde, Hyrum amcam akşam yemeği için görünüyor.

Bu hafta babamın Anne Victoria ile geçireceği hafta olmasına rağmen o, babamı ondan ayırıyor. O babamı benim evime akşam yemeğine gelmesi için zorluyor.

"Bir şaperona ihtiyacımız var," diyor, "bu beni itibarlı gösterir." Ve bir kahkaha ile Babamın sırtına vuruyor. Bizden bir kişi Hyrum amca ile gülmüyor. O kanepeye oturuyor.

Hyrum Amca, "Topluluğun kadınlarını görmek iyi olur," diyor, "evlerini nasıl idare ettiklerini görmek."

Annem omzunun üstünden ona bakış atıyor. Biliyorum ki büyük bir akşam yemeği planlamamıştı, pankekten fazlasını değil. Mutfakta koşturuyor, sonra "Benimle gel, Laura. Ve Kyra, lütfen sofrayı kur." diyor. Onların ikisi arka kapıdan aceleyle çıkıyorlar. Annem harika hissediyormuş gibi görünmüyor. Belki de Hyrum amca onun midesini bulandırıyordur. Benimkine yaptığı gibi. Çalışırken ona bakmamaya çabalıyorum. Fakat yardımı olmuyor. Ondan ve babamdan, onlar oturma odasında otururlarken, bakışlarımı kaçırıyorum.

Şakakları beyaz ve saçlarının arkasını düzleştirmek için kullandığı bir şey onu ıslak gösteriyor. Yine gömleğini boğazına kadar iliklemiş.

Caroline, babamın kucağında atıştırıyor. Babam kollarını ona sıkıca sarmış.

Birkaç dakika sonra, annem eve geri dönüyor. Servis tabağını kaplayan patates ve havuçlu rostolanmış et taşıyor. Laura'nın ise bir elinde tavada sandviç ekmeği, diğerinde ise çörek var. Bahse girerim onlar Anne Claire' in evinden. Et pişirilmesi annemde kusma isteği yarattığından aylardır bu

kadar güzel yememiştik. Yemeklerin kokusunun bu kadar güzel geldiğine inanamıyorum.

Annem, "Biz hazırız, Richard." diyor.

Peder başıyla onaylıyor ve amcamla masaya oturmaya geliyorlar.

Hyrum Amca, babamın sandalyesini alarak, başköşeye oturuyor. Beni yanına oturmam için zorluyor. Ve annemi de, onun dudakları orada oturdukça solduğu halde bizimle birlikte oturmak için zorluyor. Annemi biftek mi yoksa Hyrum amca mı hasta ediyor emin değilim.

"Cennetteki sevgili Tanrı'mız," biz sandalyelerimizde yemek için şükranlarımızı sunarken, Hyrum amca dua ediyor. "Sana verdiğin nimetlerden dolayı teşekkür ederiz. Sana doğrular için teşekkür ederiz. Doğruyu görmemize ve ona inanmamıza yardım et. İhtiyacı olanlara yardım et."

Sanırım kalbim atmayı durdurmalı. Eğer şanslıysam, kalbim atmayı durduracak. Fakat bu gece Joshua var. Bunu sabah bire kadar yapmalıyım. Bunu saat bire kadar hiçbir şey yapmadan sürdürmeliyim.

Hyrum amcanın tabağını doldurmasını bekliyoruz. Daha önceden söylemiş olduğu gibi bardağında üzüm suyu olduğundan eminim.

Hyrum amcamın altı tane karısı var. Altı! Neden bir tanesine daha ihtiyaç duysun ki?

Niçin? Bu kadar doyumsuz.

Nasıl yemek yediğini anlatabilirim. Sonuna kadar açtığı ağzıyla. Ve zorla tabağındakileri ağzına çok fazla doldurarak masada rahatsız etmediği kalmıyor.

Hyrum amca haricinde kimse konuşmuyor. Kendinden, Tanrı'dan, ailesinden ve şükretmekten bahsediyor. Yakında benim sonum dua etmek olacak.

Hyrum amcam, "Sadece bir ay," diyor, " ve sen, Rahibe Kyra, bana bağlı olacak ve cennete yol alacaksın."

Ne söyleyebilirim ki? Hiçbir şey.

Ne düşünebilirim ki? *Beni hasta ediyorsun. Kelleşen kafanla ve dişinin arasına sıkışmış et parçasıyla ve yemek yerken ağzını şapırdatmanla. Beni hasta ediyorsun ve buraya yapışıp kalmayı planlamıyorum. Buradan ayrılacağım. Kız kardeşlerimi yanıma alacağım. Gideceğim. Beni burada tutmaya zorlayamazsın.*

Bana gülümsüyor ve dişinin olması gereken yeri görüyorum ve ondan nefret etmek için bir sebebimin daha olduğunu fark ediyorum.

Devamlı konuşuyor ve konuşuyor. Disiplinden. İtaatkârlıktan. Lalalalal ve dadadadda. Eğer şu anda piyanom olsaydı, Chopin çalardım. Biraz da Liszt denerdim. Gelecekte kocam olacak amcamın susması için onu Beethoven'la zorlardım. Onun bir havari olmasını birazcık olsun umursayabilirim. Sadece susmasını istiyorum. Böyle bir adam nasıl babamın kardeşi olabilir?

En sonunda, en sonunda Hyrum amcam yemeğini bitiriyor. Babamı kapanış duası için çağırıyor. Hyrum amca kimseyle bir kere konuşmamıştır. Sadece bizimle. Asla karşılık almak için sormamıştır. Ve ondan ne kadar nefret ettiğimi tümüyle düşünebiliyorum.

Hyrum amcam, "Kyra, benimle birlikte giriş kapısına yürü." diyor.

"Giriş kapımız yok".diyorum. Babamın diğer eşlerinin bahçelerinden bizimkini ayıran bizim bahçemizin tuğla hattı var.

"Ah, evet," diyor. Gözleri düğmeler gibi. Çok fazla kullanmaktan parlaklığını kaybetmiş bir çeşit ceket gibi. Ondan nefret ediyorum! Ondan ve düğme gözlerinden.

Oturmayı sürdürüyorum.

"Kyra," diyor babam, onun sesi masanın karşı tarafından düşük geliyor. Margeret "Onu gitmesi için zorlama." diyor. Ağlamaya başlıyor ve sonra Carolina da gözyaşları içinde kalıyor. Laura mutfak lavabosuna gitmek için acele ediyor, o bulaşıkları yıkamak için istekli görünüyor. Şimdi ben de kendimi ağlamam gerekiyormuş gibi hissediyorum, fakat yapmıyorum. Ondan o kadar nefret ediyorum ki, yüzüne tükürebilirim.

Hyrum amcamın bulunduğu yöne, kapıya doğru yürüyorum. Elimi tutmaya çalışıyor, fakat izin vermeyeceğim.

Ona asla izin vermeyeceğim, kafamın içinde bunu asla onaylamayacağıma dair bir çığlık dolanıyor.

Akşam saatlerinde dışarısı soğuk ve ayışığı bahçeyi sütle yıkanmış gibi gösteriyor. Benim annemin bahçesinin sınırına geldiğimizde, Hyrum amcam "Olanların anlamını anlıyor musun?" diyor. Bir cevap için beklemiyor. "Anladığını sanmıyorum." Ellerini arkasında birleştiriyor ve topukları üzerinde sallanıyor. Gözlerini kiliseye doğru dikiyor. "Sen benim için korundun. Seni gençken gördüm ve benim olman için dua ettim". Bir anlığına sessizleşiyor. "Olması gerekenleri yaptığında hayatın daha kolay olacak, Kyra. Ve senin

babanın. Ve senin annenin." Bir nefes alıyor. "Babanı tekrar Peygamber Childs'e gönderme."

Sırtımı dikleştiriyorum ve doğrudan Hyrum amcamın yüzüne bakıyorum. Sanırım, *babama tekrar tekrar ve tekrar Peygamber'i görmesi için rica edeceğim.* Sanırım, *Peygamber ve Tanrı beni duyana kadar ona rica edeceğim.* Hyrum amcam bana bakmıyor. Sadece gözlerini uzağa dikiyor.

"Tanrı'ya karşı çıkanlara ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Uğraşmıyorum, fakat soluk alıyorum.

Şimdi Hyrum amcam bana bakıyor ve gülümsüyor. O kazanmış ve bunu biliyor. "Tanrı seni bana verdi, Kyra Leigh. *Onun* dediklerini yapacaksın. Peygamber ne derse! *Ben* ne dersem!" Sonra Hyrum amcam yürüyerek uzaklaşıyor ve beni gecenin içinde dikilirken bırakıyor.

BILL TROPHY'i hatırlıyorum. *Daima* gülerdi. Kafasını arkaya atışı ve gülüşü, bu yüzden çıkan bu gürültüye şaşırırdım. Annem, onun harika bir gülümsemesi var derdi.

O, bana ve kız kardeşlerime, babam evde yokken "Fakat," diye fısıldardı "Peygamber'i dinlemeliydi."

Bill'in kayboluşu üç ya da dört yıl önceydi. Bahse girerim kaçtığında 17'sinde bile değildi.

Hatırlıyorum.

"O kayıp çocuklarla birlikte," dedi annem. "Onlarla gitmiş. Tüm o çocukların düştüğü yere. Her nasılsa onlar

birlikte düşerler." Annem uzaklara baktı. "Bizim duyduğumuz ve umut ettiğimiz bu."

Ve Ellen. Sessiz Ellen. Bill'in tam tersi. Annem, o kemik kadar kırılgandı derdi. Küçücük.

Ellen ve Bill'i birlikte hatırlıyorum.

Annemin bana her zaman itaatkâr olmamı söylediğini anımsıyorum.

Çınlayan atış seslerini anımsıyorum.

Ve merak ediyorum neden Bill Trophy'nin kayıp çocuklarla kaçmasına izin verildi? Ve neden Ellen'a verilmedi?

Ellen Bill'i seçmişti. (Eğer bir kızsan seçme şansın yoktur.) Onun yüksek sesli gülüşünü seçmişti.

Ellen Bill Trophy' i seçmişti.

Hatırlıyor muyum?

Hatırlıyorum.

Bütün vücudumu titreme sararken içeri yürüyorum. Beynim bir saat içinde milyonlarca mil uzaklaşıyor.

Bill kaçtı.

Annem ve babam mutfakta dikiliyorlar. Babamın kolları onun etrafında ve o ona karşı dinleniyor.

Neden olduklarıma bak, diye düşünüyorum. *Onların üzüntüsüne bak.*

"Buraya gel, Kyra" diyor annem. Annem, ben onlara yaklaşırken kollarını açıyor, o ve babam her ikisi de beni sıkıca çekiyor.

Annem ile yüz yüze geliyoruz. Onun gözleri yaşlarla dolu. Onun daha önce bu kadar üzüldüğünü görmemiştim. Yüzü nasıl hissettiğimi anlatıyor.

Babam ikimizin de başından öpüyor. Bizi güvende tutuyor. Ama bana sarılışı içten değil. Beni korumak için hiçbir sey yapamıyor. Ve o benim babam.

Babalar kızlarını korumak için doğru olanı kabul etmez mi?

Birkaç dakika, üçümüz, bu şekilde duruyoruz. Sonra babam, "Gitmeliyim" diyor.

Beni ve annemi kol kola dikilirken bırakarak ayrılıyor.

Düşünmekten yorgunum. Problemsiz uçup gitmişim gibi çok yorgunum şu anda. Keşke...

Annemin yanına odasına yürüyorum. Bu gece beni sıkıştırmasını istiyorum, canavarlar için yatağımın altını kontrol etmesini, battaniyemi düzeltmesini, yastığımı kabartmasını istiyorum. Fakat akşam yemeğinde, masada onun yüzünü gördüm. Ona yaklaşmamı bekler gibi bakıyor. Yatağına oturuyorum.

"Bana Bill ve Ellen'ı anlatır mısın?" diyorum.

Başlangıçta bir şey söylemiyor, sonra, "Onları hatırlamıyor musun?" diyor.

Omuzlarımı silkiyorum. Penceresinden sadece küçük bir ışık giriyor. Odasında gölgeler içindeyiz, bu yüzden yüzümü gördüğünden emin değilim. Odaya lavanta kokusu hakim. Lavanta annemin midesine iyi geliyor. "Onlar yalnızca bana göründüler." diyorum.

Yine, annem sessiz. "O bir örnekti." diyor.

Başımı sallıyorum. Hava hala durgun ve sıcak. Battaniye kadar ağır.

"Rahibe Ellen Kardeş Mathias ile evliydi."

Bu kısmı unutmuştum. Bir evlilik vardı.

Birçok kız evleniyordu. Belki otuz ya da kırk farklı kadın birkaç adamla evleniyordu. Ellen, Peder Bennion'un kızlarından biri, havari olan Peder Mathias ile evlenenlere dahildi. Yetmişli yaşlarının sonlarındaydı. Dişleri sarıydı. Gözleri de. Neredeyse bir yumurta gibi. O beyaz takım giymiş bütün liderlerle birlikte toplantı boyunca bizlere bakarak tapınağın önünde oturdu.

Törende Ellen ağladı. Ah, o ağladı. Feryat etti. Savaştı. Annesine ona yardım etmesi için çığlık attı. Babasına onu kurtarması için bağırdı.

"Ağlıyor" demiştim anneme. İzlerken korkusu bana ulaştı.

"Hişşşt," dedi annem, elimi sıkarak.

"O evlenmek istemiyor," dedim Laura'ya.

Laura bana baktı, konuşacak gibi oldu. Kısık gözleri açıldı.

Peygamber yüksek sesle konuştu.

Ve Şerif Felix Ellen'ın yüzüne sert bir tokat atarak susturdu ve seremoni devam etti.

"Peki sonra?" diyorum.

"Bir başkasını gördü," diyor anne. Yalnız olmamıza rağmen sesi fısıldayarak çıkıyor. "Başka birisini sevdi."

"Ne demek istiyorsun?" diyorum. Joshua'yı düşünüyorum. Ah, Joshua!

"Cinsel ilişki," diyor. "Zina." Ve bu küçük, sessiz odada o kelimeleri bağırıyor gibi. Yanımızda, Carolina minderinde dönüyor ve bir şeyler mırıldanıyor.

"Bill Trophy ile"

Rahibe Sarah bir nefes alıyor. "O benim kuzenimdi." O hala fısıldıyor.

"Bill, Ellen'ın yaşlarındaydı. Belki bir yaş daha büyüktü. Onu uzaklaştırdılar. Kimse ne olduğunu bilmedi. O sadece gönderildi."

Şimdi, oda o kadar sessizdi ki yutkunduğumu duyuyorum.

"Ona ne oldu? Ellen'a ne oldu?" diyorum. "Onu da uzaklaştırdılar mı?"

Yan odada biri yuvarlanıyor ve duvarı tekmeliyor. Ses beni ürkütüyor ve zıplıyorum.

"Ellen'a ne oldu?" diye soruyorum tekrar.

"Onu öldürdüler," diyor annem.

HATIRLIYORUM! HATIRLIYORUM!

Silahın çıkardığı sesi.

Annem ve babam ve diğer anneler bunun ardından kısık konuşuyorlardı. Fısıltılı sesleriyle. Bize itaatkâr olmamızı ve Tanrı'yı sevmemizi fısıltılarla anlatıyorlardı.

Babam ağlıyordu. Bütün çocuklarına bakarak ağlıyordu. Bu harika büyük aile toplantıları, hepimiz bir aradayız, babamın eşleri ve çocukları, bütün erkek ve kız kardeşlerim. Ben, onun boynuna asılıyordum. Korkuyordum ama neden, emin değildim.

Ve babam beni kucağına alıyor, üzgün bir şekilde kollarını bana sıkıca sarıyordu.

BEN JOSHUA ile buluşmak için ayrıldığımda ev tamamen sessizliğe bürünmüş.

Ayak uclarımla paylaştığım yatağımdan çıkar çıkmaz, oturma odasına gidiyorum ses çıkarmadan kapıyı açıyorum.

Dışarı çıktığımda, rahat bir nefes alıyorum. Fısıldayarak "Ben de Kardeş Mathias'ı bırakmış olacağım."

Babamın ve Anne Claire'in ve küçük Mariah'ın uyuduğu yeri geçerken, Anne Victoria'nın karavanını geçerken zorlukla yürüyorum. Tapınağa yöneldiğimde, kilise çanı bana rehberlik ediyor. Joshua'ya doğru acele ediyorum, kafamda bir başkasına aşık olması yüzünden Ellen'ın başına gelenlerin korkunç hatırası var.

JOSHUA ORADA! Bekliyor. Onu görmeden dahi onun orada olduğunu biliyorum. Ve binanın ve gecenin karanlığına yaklaştığımda kollarıyla bana uzanıyor ve beni içeri çekiyor.

"Kyra," diyor. "Kyra."

Beni kendine çektiği anda Ellen'ın neden Bill'i seçtiğini anlıyorum. O da böyle hissetmiş olmalı.

"Bunu yapamam," diyorum ve ağlamaya başlıyorum. Durgun, gözyaşları ve herşey, Joshua'yı öpüyorum.

"Bekle," diyor. "Sana bir şeyler söylemeliyim."

Fakat onun konuşmasına izin vermeyeceğim. "Bu seni son görüşüm olabilir," diyorum. Ve onu tekrar öpüyorum, kollarım boynuna dolanmış, ellerim saçlarında, vücudum ise olabildiğince ona yaslanmış.

Joshua yavaşça yüzüme dokunuyor. Ben onun dudaklarını, yanaklarını, çenesini ve boynunu öperken konuşmaya başlıyor.

"Kyra," diyor neredeyse gülerek, onun sesi karanlığın içinde alçak. "Dinle. Sana önemli şeyler anlatmak zorundayım."

"Tamam," diyorum. Umutsuz bir şey içimi kaplıyor. Korku? Yoksa Ellen'ın hatırasının acısı mı? Joshua'nın, Peygamber'in söylediklerini yapmamız gerekiyor demesinden endişeliyim? Gözlerimi kapatıyorum, başımı eğerek onun göğsüne yaslıyorum.

Beni omuzlarımdan tutuyor. "Peygamber Childs ile görüşmek için randevu aldım. Bizim hakkımızda onunla konuşmak için, seni seçmek istediğimi ona anlatmak için. Seninle evlenmek istediğim için.

Konuşmak için ağzımı açtım fakat Joshua konuşmasını sürdürüyor.

"Bunun için dua ediyorum," diyor, "ve sanırım biz beraber olabiliriz." Duraksıyor. "Eğer benim olursan, Kyra" tekrar susuyor. Çölden bir meltem esiyor, serin ve adaçayı kokan. "Beni kocan olarak kabul eder misin?"

Joshua'nın, ne zaman benim Joshua'm olduğundan emin değilim. Hatta onu gözkapaklarından ne zaman öptüğümden de emin değilim. Ne zaman saçlarına dokunduğumdan emin değilim.

Emin olduğum bir şey var. Bütün kalbimle, onu istiyorum.

BİRKAÇ AY önce sonunda Joshua'ya Gezici İronton Kasaba Kütüphanesi'ni anlattım, seçtiğim kitapları ve onları Compound'a getirişimi. Bu benim bütün cesaretimi alıyordu. Böylesine aptalca bir şey yaptığım için deli olduğumu düşünmemesini umuyorum.

O gece buluştuğumuzda, "Bak elimde ne var," demiştim.

Gece ayın bütün ışığıyla aydınlanıyordu. Joshua'ya sarılmadan önce dahi kitabı onun dışında tutuyordum.

Kitabı ellerimden aldı. *"Eve dönüş?"* dedi. Sessizdi, ne gördüğüne inanamamış gibi başlığa bakıyordu.

Yüreğim ağzıma geldi. Sanki nefes almamı engelliyordu.

"Kyra," dedi, sonunda ayışığında yüzüme bakarak. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" Bir an için Havva'nın Adem' e elma vermesi gibi hissettim. Joshua ısıracak mıydı?

Başımı önüme eğdim, kurdelem beni sıkıyor gibi hissettiriyor, gözyaşlarım gözüme batıyordu. İsterse, bu yüzden Joshua benimle görüşmeyi bırakabilirdi. Fakat ona göstermek zorundaydım. Benim bu yönümü görmesi gerekiyordu.

Sesini o kadar düşürdü ki ben orada yokmuşum gibi konuştu. "Kitaplara müsaade edilmiyor. Bunu nerden buldun?" Eli kapağı okşuyordu.

"Öpüşmelerimize izin verilmiyor," dedim. "bizim gizli buluşmalarımıza izin verilmiyor. Benim bu gece burada seninle bulunmama müsaade edilmiyor."

Hiçbir şey söylemedi. Romanın kapağını açtı. Sayfalarını karıştırdı.

Kitap aramızdaydı ve ondan geride durdum. "Okumayı özlüyor musun?"

"Biz okuyoruz," dedi, fakat bana bakmıyordu, sadece *Eve Dönüş'e* bakıyordu.

"*Romanları* özlemiyor musun?" dedim. "Hikâyeleri özlemiyor musun?"

Uzun bir zamandı. Bu endişenin midemde büyümesi için yeterince uzundu. Bu kitabı Joshua'ya göstererek verdiğim bir şeyi geri alamayacak gibiydim. Cesaretimin birazıyla onu tutuyordum.

"Umurumda değil" dedim, gözyaşlarım tehditkâr. Roman için uzandım, ondan almaya çalıştım, fakat onu bırakmadı. Bunun yerine Joshua tekrar kapağını açtı, sayfalarına dokundu burnuna götürdü. Sesi kısık çıktı. "Annem bize okurdu, hepimiz onun etrafında kanepede toplanırdık, ben ve onun kucağındaki küçük kardeşim."

Sessiz kaldım sonra fısıldadım, "Benim de."

O gece, bir binanın karanlığında saklı, fakat elimizde kitabı tutmuş böylece kelimeleri görebilmiştik, *Eve Dönüş'*ün ilk dört bölümünü birlikte okuduk, cümlelerine baktık. Sesimiz çöl havasındaki meltem kadar hafifti.

SABAHLEYİN BABAM, Anne Claire ve Anne Victoria ile birlikte eve geliyor. O, annelerin beni kasabaya malzeme için götüreceklerini haberini veriyor.

"Ne için?" diye soruyorum. Kahvaltı ve kutsal aile kitabımızın işlerini annem ve kız kardeşlerimle yapmama rağmen hâlâ biraz uykuluyum. Kendimi tutamıyorum ama acaba Joshua ile gece paylaştığım öpücükler belli mi diye endişeliyim. Dudaklarım işaretlendi mi? Yüzümün derisi?

"Kasabada işlerin olacak," diyor babam. Baba yüzüme bakmadan konuşuyor. "Annelerin sana yardım edecekler."

Kasabaya hiç gitmedim, daha önce hiç bulunmadım, ne kadar süreceğini bilmiyorum. Erkekler ve erkek çocuklar kasabaya gider. Kadınlar ve kız çocuklar ve bebekler burada güvende oldukları yerde kalırlar.

Güven! Ha!

"Hangi malzemelere ihtiyacımız var?" diyorum. Uzun zaman önce başlayıp üzerine işleme dikmediğim yorganı düşündüm. Dikiş dikmeyi sevmiyorum.

Anne Claire, süpürülecek bir şey olmamasına rağmen ellerini fırçalayarak meşguliyet yaratıyor. "Gelinlik için" diyor, cümlesi kısa.

Anne Victoria pencereden dışarı bakıyor. Benim kendi annem başını benim bakışlarımdan sakınarak kaçırıyor. Babam boğazını temizliyor ve siz yokken daha büyük çocuklar küçüklerle ilgilenecekler." diyor. Sonra hızlıca odadan ayrılıyor.

Gelinlik? İlk başta dilimi bulamıyorum. Yapabildiğimde diyorum ki, "Gelinlik istemiyorum." Sesim yüksek.

Margeret banyodan geliyor ve yanımda duruyor. "Gelinlik istemiyor," diyor "ve alması için onu zorlayacağınızı sanmıyorum." Odada bulunan bütün annelere konuşuyor.

Odada uygunsuz bir sessizlik var. Herkes durgun. Daha önce Margeret'ın sesinin bu kadar yükseldiğini sanmıyorum.

"Git bulaşıkları yıka," diyor annem, Margaret'a. Oda hayata geri dönüyor. "Hemen şimdi, genç bayan."

Margaret tereddüt ediyor.

"Kyra, ayrılmak için otuz dakika içinde hazır ol," diyor Anne Claire. "Tüm günüm yok. Ve senin de yok."

Annem ellerime ulaşıyor. "Eğlenceli olacak," diyor. Yüzü plastik gibi görünüyor, gülümsemesi zoraki.

"O evlenmek istemiyor," diyor Margaret. Sırtıma dokunuyor, elleri küçük. Annem onu yok sayıyor, bizim herhangi birimize hemen hemen hiç yapmadığı bir şey.

"Biz öğlen yemeğine gideceğiz," diyor Anne Victoria. "Önce kumaş deposuna. Sonra Applebees'te öğlen yemeğine. Bir yıldır oraya gitmemiştim. Kulağa nasıl geliyor?"

Bir an için kadınlar gerçekten, okuduğum kitaplarımdaki tavuklarmış gibi göründüler. Onlar meşgul ve benim gözümde, komuta edilenler. Ve eğer biz, benim istediğim bir şey için kasabaya yönelsek, bu eğlenceli olabilirdi. Dışarda öğlen yemeği? Burası dışında, Compound'da, benim annelerimden biri ya da diğer kadınlar tarafından sağlanmış tatil kutlamalarımızda herhangi bir yerde asla yemek yemedim.

"Yeni bir elbise, Kyra," diyor annem. Benim odamı işaret ediyor.

Margaret yanımda dikiliyor, küçük ve mutsuz.

Üç anne de ayrı yollarına gidiyor fakat Anne Claire gitmeden önce, "Biz kardeş Hyrum ile akşam yemeği için tam

vaktinde onun evinde olmak zorundayız. Acele etmek zorundayız." diyor.

Ah, buluşma bu gece. O *buluşma*. Geçen gece yeterli değil miydi? Korku ve kızgınlık, ikisi de, beni dolduruyor gibi görünüyor.

"Lanet olsun," diyor Margaret, "Kahrolsun, lanet olsun." Sonra o kollarını sıkı sıkı benim boynuma doluyor. Yüzünü koklayabiliyorum, şeker gibi bir tatlı türü. Sonra kahvaltıdan kalan bulaşıkları yıkamak için aceleyle mutfağa gidiyor ve ben herkesin beni bıraktığı yerde dikilmeyi sürdürüyorum.

Eğer Joshua'ya aşık olmama izin verilseydi, ben onlara saniyesi saniyesine haklı olduklarını anlatırdım kesinlikle, evet gelinlik kumaşı kullanırdım çünkü Joshua, Peygamber'le, benimle onun evliliği hakkında konuşmuş olurdu. Fakat hiçbir şey söyleyemiyorum. Bu yüzden ağır ağır yatak odama yürüyorum ve farklı bir elbise ve temiz bir çift çorap kapıyorum. Gözlerim öfkeli gözyaşları ile doluyor.

"Kyra?"

Laura kapının önünde duruyor. Mutfakta akan suyun sesini duyabiliyorum. Bir yerde Carolina oynuyor.

"Anne seninle gidebileceğimi söyledi," diyor. O koyu mavi bir elbise giyiyor ve onun gözleri bana Gezici İronton Kasaba Kütüphanesi'nde bir kitapta gördüğüm, bir okyanusun resmini hatırlatıyor. "Eğer istersen."

"İsterim," diyorum. "Seninle gitmeyi isterim, Laura."

"HAZIR MISIN, Kyra?" Anne Claire kalçasında Mariah ile odama bakarak dikiliyor. "Gidecek uzun bir yolumuz var."

Yüzümü yıkamıştım, kıyafetlerimi değiştirmiştim. *Küçük Ev* kitabındaki Laura gibi hissediyorum. Onlar şehre gitmeden önce giyinmişler, bu yüzden onlar saygınlar.

Benim Laura'm ve ben birbirimizin saçlarını örmüştük. Bizim elbiselerimizin ütülü olduğundan emin olmuştuk, bizim beyaz çoraplarımızın delik olmadığından. Bizim siyah ayakkabılarımızı parlatmıştık.

İkimizden hiçbirimiz konuşmuyoruz. Bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Hiçbir şey. Laura'nın elini kapıyorum.

Dışarıda, bir sabah uzanıyor. Herşey güzel. Hava temiz. Gökyüzü çok mavi, gözlerimi acıtıyor. Bir esinti benim Rus zeytin ağaçlarımı kımıldatıyor. Bana el sallıyor gibiler. Birinin karavanından gelen bebek ağlaması dışında herşey sessiz.

Anne Victoria anahtarları şıkırdatıyor. "Hadi gidelim," diyor, sırıtarak. O uzaklaştığımız için endişeli görünüyor. Buradan dışarıya ve gerçek dünyaya seyahat etmek.

Biz 16 kişilik yıllar önce sığdığımız, aile minibüsüne yöneliyoruz.

Annem ön yolcu koltuğuna oturuyor. Anne Victoria, Anne Claire Mariah'ı onun araba koltuğuna bağlarken motoru çalıştırıyor.

Ben orta sıralara kayıyorum ve Laura'yı benimle çekiyorum.

Biz ilerliyoruz, siyah kaplı caddelerde yavaşça hareket ederek, karavanlar geçerek, tapınağı, depoyu, Kardeslik Salonu'nu. Seçilmişlerin kapılarına doğru yöneliyoruz.

Genellikle, insanlar kasabaya gittiğinde, onlar üç ya da dört aile grubu olarak giderler. "Birlikten güç doğar," der Peygamber Childs daima.

Fakat biz değil. Bugün değil. Sadece benim üç annem ve Laura ve bebek Mariah, çünkü o hâlâ yardıma muhtaç.

Ben yanımda oturan Laura'ya bakış atıyorum, çok sessiz.

Kız kardeşlerimden herhangi biri olmadan yaşayabilir miyim? Laura olmadan? Joshua için bile yaşayabilir miyim?

Laura elimi sıkıyor fakat bana bakmıyor.

Ben rüyamda bile, ondan ayrılabiliyor muydum?

Fakat ondan ayrılacağım.

Bir ay içinde, ben gidiyorum.

Kumaş, bu sabah.

Buluşma, bu gece.

Tüm günler hızla uçacak.

Ve sonra ben bu kadınlardan ve kız kardeşlerimden ve erkek kardeşlerimden ve babamdan ayrılacağım ve amcamla yaşamaya gideceğim. Düşünce göğsümün merkezinde gerçek bir acıya neden oluyor.

Anne Victoria kasabaya doğru- doksan dakika uzaklıktabenim Gezici İronton Kasaba Kütüphanesi'ne yürüdüğüm zaman gittiğimden zıt yönde sola dönüyor.

Benim annelerim, onların tümü, biz ilk defa Compound'dan serbestiz, konuşmaya başlıyoruz. Onlar birbirlerine kahkaha atıyorlar. Onlar şakalaşıyorlar. Onlar "önce" kasabaya herhangi bir zaman herhangi biri istedi diye seyahat ettikleri zamanla ilgili hikayeler anlatıyorlar.

Tekerlek izli yolda uygarlığa doğru, aşağıya hepimiz gidiyoruz, onların kahkahalarını dinleyerek, yeni hayatıma başlamada yardım edecek şeyleri bana göstererek, sadece ben istemiyorum.

Ben yedinci eş olacağım.

İLK KEZ, birkaç yıl önce, annemi ve Anne Victoria'yı sinirli gördüm.

Ben karavanın içine sabahın serin havasının girmesi için açık kapının arkasında onları dinledim. Pencereden baktım. Ben her şeyi gördüm. Laura ve ben karpuzdan, böcekleri kovalamak zorundaydık. Fakat ben mutfak penceresinden gelen annemin sesini duydum.

"Ben genç olduğum için o bana kızgın." demişti annem.

Sesinde beni kulak misafiri olmaya zorlayan bir şey vardı. Dinlemek için pencerenin altına süründüm.

"Ne yapıyorsun, Kyra?" dedi Laura, etrafına bakarak ve beni gözleyerek. Kollarını bağladı. "Bana yardım etmelisin."

Bir parmağını dudaklarıma götürdüm. "Edeceğim," dedim. "Sadece bir dakika ver bana."

"Bu kıskançlık," dedi Anne Claire. "Bizden kimse yardım etmeyebilir fakat onu hissediyorum. Bizim yaptığımız bir erkeği paylaşmanın yolu."

"O bazen terbiyesizleşiyor," dedi annem.

"Benimle çalışmak zorundasın," dedi Laura.

Sinek kovalıyormuş gibi ona elimi salladım. "Şşşt," dedim. Fakat düşündüm. Bir erkeği paylaşmak? *Bunun anlamı*

neydi? Laura ile iş paylaşmak gibi mi? Ya da küçük Margaret'la oyuncak paylaşmak?

Karavanda bir anlık sessizlik oldu. Sonra Anne Claire, "Peygamber'i takip et, Sarah. Biz bundan böyle yaşamımız için daha iyi olacak şeylerden vazgeçmeliyiz."

"Biliyorum," dedi annem. Onun sesi gözyaşlarıyla yumuşaktı. "Fakat, ben asla ilk eş olamayacağım. Ona üçüncü eş olmaktan başka herhangi bir şey olamayacağım."

ANNEM NE ZAMAN böyle mutsuz olmuştu? Ve bu ne kadar sürmüştü? Ve eğer babam, amcam gibi yaşlı bir adam olsaydı o, bu kıskançlığı hisseder miydi?

"ÜÇÜNCÜLÜK EN İYİSİ mi?" diye sordum anneme, daha sonra, çok daha sonra. Hatırlıyorum babam, başka karısının evine gitmişti, kim olduğundan emin değilim.

"Bunun anlamı ne?" diye sordu annem. Yatma vaktiydi ve benim daha küçük kız kardeşlerimin hepsi uykudaydı ya da yatmak için hazırlanıyorlardı. Annem başından beri yerde asılı duran gecelik elbisesinin içine süzüldü.

"Sen üçüncü eşsin," dedim. Ben yatağın üzerinden pencereye doğru baktım. Joshua ve ben gizlice buluşmaya başlamıştık. Onu paylaşabilir miydim? Meraklandım. "Ne hissediyorsun, üçüncü sırada gibi mi?"

"Ah," dedi, şaşırmış bir sesle.

Göz ucuyla onun örgüsünden saçlarını çekerek serbest bırakışını izledim. Saçları çok uzun; onun üstüne oturabilir. Ve kalın da. Ellerinizi üzerinde gezdirmek güzeldir. Odanın ampul ışığında parlayana kadar taramışlığım var.

Baba bunu yaptı mı?

Bu düşünceyle utanmıştım.

"Hiç kıskanıyor musun?" Aslında "Hâlâ" demek istedim. Hâlâ kıskanıyor musun? Fakat yapamadım. Benim sorum havada asılı kaldı. Annem yatağa tırmanmak için yürüdü.

"Bu Tanrı'nın yolu, Kyra," dedi annem uzun bir süre sonra. "Bu bizim için Tanrı'nın seçimi. Peygamber Childs bize böyle anlatmıştı."

'Fakat sen ne düşünüyorsun?' diye ona sormak istedim. Yapamadım. Bunun yerine, sadece tarağı annemin saçlarında gezdirdim, onun ipeksiliğini hissederek ve lavanta kokusunu koklayarak.

Bir gün, sanırım, evi terk edeceğim. Benim kendi ailemden başlayarak.

Bunu nasıl özleyeceğim gerçeğiyle çarpıldım. Annemi özlemek. Kardeşlerimi. Boğazım sıkıldı ve boğulduğumu düşündüm. Ah!

Gözyaşları yanaklarımdan aşağı yuvarlandı. Çenemden damladı. Fakat o uyumaya hazır olana kadar annemin saçlarını taramayı sürdürdüm.

BİRBİRİNE BAĞIRAN kadınlar görmüştüm. Onları, kocalarıyla kavga ederken. Bu doğru. Sık sık değil. Ama bir kere

tapınağın dışında oldu. Kardeş Smythe ile evli üç kadın. O onların arasında duruyordu, bir karısının diğerine vurmasını durdurmaya çalışarak.

Peygamber diye anılırdı. Ve biz tüm çocuklar etraflarında dikilerek göz önüne serilen şeyleri izleyerek eve gönderildik.

"Bu Şeytan'ın işi," dedi Peygamber Childs. "Evlerinize babalarınıza gidin ve ne gördüğünüzü onlara anlatın."

Biz koştuk.

Peder bize tüm akşam o üç kadının Tanrı'nın koruyucuları tarafından dövüldüğünü anlattı.

"Onlar tekrar çizginin dışına adım atamayacaklar," dedi Anne Victoria. Onun dudakları, ince ve beyazdı.

Anne Claire sadece parladı. Sanırım, o bizim her birimizin gördüğü o eşlerin yaptıklarını reddediyordu.

"Gelecek sefer," dedi annem, "Buna benzer bir şey başladığında sen eve gel."

"Geleceğim," dedim.

Fakat dayanamadım, küçük kırmızı başlıklı eş hakkında meraklanıyorum. 14'ten fazla değildi. Belki. O diğer iki kadın, onu çekiyor, tokatlıyordu. Bahse girerim, o en güzel olduğundan. Ve hâlâ zayıf. Diğerleri gibi tombul değil, onun koyu yeşil elbisesinin altında büyüyen karnının şeklini görebiliyordum.

ANNE VICTORIA harika araba sürüyor. Profesyonel bir sürücü gibi çift şeritli yol boyunca uçuyor. Hatta direksiyonu çevirmek için sadece bir elini kullanıyor.

"Bizim katılacağımız bir nisan var," diyor, dikiz aynasından beni ve Laura'yı gözleyerek. O Applebee'ye ulaşmak için sabırsızlanıyor. Sanırım, O sadece Compound'dan dışarda olmanın mutluluğuyla ara sıra kahkaha atıyor. Onun kahkahası hepimizin gülümsemesine neden oluyor.

"Sen çok çılgınsın," diyor Anne Claire.

Süslemeleri geçerken izliyorum. Gökyüzüne bakıyorum. Laura'nın yanında sessizce oturuyorum.

Anne Victoria'ya biraz yavaş olmasını söylemek istiyorum, böylece her şeyi görebileyim.

Eğer koşabilsem, bu gideceğim yöndür. Florentin buranın birkaç yüz mil güneyinde. Gezici İronton Kasaba Kütüphanesi'nde haritanın söylediğine göre.

Yakında çorak alanlar yeşile dönüşecek. Daha fazla ev. Sonra daha fazla araba. Birdenbire, Anne Victoria profesyonel sürüş kalitesini kaybediyor. Ayağını frene koyuyor bu yüzden sık sık travma geçirebileceğimi düşünüyorum. O diğer araçlara yakın sürüyor -sadece arabalara çok yakın değil, otobüslere ve kamyonlara da. Bu korkutucu. Annemin önündeki eklemleri beyaz- Onun, koltuğun kolunu sıkan elini görebiliyorum.

Anne Claire sağ yanındaki Anne Victoria'ya koltuğundan talimat veriyor. "Sol tarafa dikkat et," diyor. "Fren! Fren! Fren!" ve "Eğer buradan canlı çıkarsam, Victoria, yemin ederim...."

"Kes şunu, Claire," diyor Anne Victoria. O koltuğunda öne doğru eğiliyor, yüzü neredeyse direksiyonun üzerinde. "Beni şaşırtmaya devam et."

"Bakamıyorum," diyor benim annem, gözlerini kapatarak.

Orta koltuktan, Laura ve ben yan camdan bakıyoruz. Her yerde insanlar var. Arabalar her yerde. Kornalar bangır bangır çalıyor. Mağazalar ve araba grupları ve restoranlar caddelere sıralanmışlar.

Eğer kaçmayı hiç düşünmemiş olsam, bu gördüklerim beni yavaşlatır. Ben bunun etrafında gezinmeyi nasıl ayarlayabilirim? Ve tabii ki Florentin çok daha kötü olabilir.

Fakat, içimden bir ses diyor ki, *eğer yeterince insan varsa onlar seni bulamazlar, sen güvende olursun.* Bu düşünceyi bir kenara atıyorum.

Laura koltukta benim arkama kayıyor böylece o pencereden daha güzel bir görüntü alabilir. "Burada bir milyon insan var," diyor. Onun nefesi pencereyi azıcık buğulandırıyor. " Onların hepsine bak. Ve onlar ne giyiyorlar bak."

"Kıyafetlerine bakmayın," diyor Anne Claire. Mariah'ın yanağına vuruyor ve dışardaki insanlara göz atmıyor. "Onlar Şeytan'dan geliyorlar." Bebek gittikçe telaşlanıyor. Uzun süre bağlı kalmaya alışık değil. Ya da belki o da Şeytan'ı merak ediyor. Ha!

Annem camları açıyor. Kötü kokulu hava minibüse geliyor. Şeytan giysileri giymiş insanlara bakmaya devam ediyorum. Çoğunlukla mavi kotlar içinde kızlar ve erkekler görüyorum. Aralarda bazı erkek ya da oğlanlar gömlek giymemişler.

Biz caddenin aşağısına manevra yapıyoruz. Belki biz çok yavaş gittiğimizden, insanlar bize bağırıyormuş gibi görünüyorlar.

"Hızını koru, Victoria," diyor Anne Claire. "Biz neredeyse oraya vardık."

Annem sinirli bir kahkaha atıyor. Onun profilini görebiliyorum. Ağzının yakını bir çeşit gri görünüyor. Bu dur ve kalk onun midesini ve onu hasta etmiş olmalı.

Laura da sinirli görünüyor. "Korkuyorum," diyor sadece benim duyabileceğim bir yerde. "Tüm bu insanlardan."

Başımı sallıyorum.

"Orada! İşte orada," diyor annem. O bir parmağını sallayarak yol boyunca mağazaların hattını işaret ediyor.

"Ah, hayır!" diyor Laura. "Gözlerinizi kapatın. O tüm bu trafiği geçmek zorunda."

Biz arabayı Carole'in kumaş mağazasının yerine, park alanına bırakıyoruz, acı acı ses çıkaran frenlere sahip bir kamyondaki adamla birlikte. O tüm yol boyunca bize bağırarak geçiyor ve sonra biraz korna çalıyor.

"Biz yaşıyoruz," diyor Laura araba durduğunda. Yüzüme sırıtıyor.

Geri sırıtıyorum.

Anne Claire, araba koltuğundan Mariah'ı çözüyor. Laura ve ben minibüsten iniyoruz.

"Kimseye hiçbir şey söylemeyin," diyor annem inerken. Kapıyı çarparak kapatıyor. Bu hâlâ etrafımda takırdamadığından iyi hissettiriyor. Katı zeminde olduğuma mutluyum.

"Onlar bize bakacaklar," diyor Anne Claire. "Onlar gözlerini dikip bakacaklar. Fakat siz onları reddedin, kızlar. Kim olduğunuzu hatırlayın. Seçilmişlersiniz."

"Evet, efendim," diyoruz, Laura ve ben birlikte. Kaldırımdan aşağı annelerimizi takip ediyoruz. Hava sıcak. Güneş bastırıyor. Öğle vakti olmalı.

Bir aile bakkaldan ayrılıyor. Erkek çocuğu sepeti itiyor doğruca, üzerine atlıyor. Bizi geçerek park alanına sürüyor.

Annesi bizi görüyor ve sesleniyor, "Ryan. Beni bekle. Beni orada bekle." O yanında kızıl saçlı küçük bir kızla giderken bize bir bakış atıyor.

Birkaç pembe renkli meçin olduğu kahverengi saçlı bir kız, kırmızı bir önlük bağlı bakkal dükkânına koşuyor. Bana ve Laura'ya bakmak bir an zamanını alıyor, sonra içeriye koşuyor.

Laura'nın elini tutup yakalıyorum, onu sıkıyorum. İlerde bir grup kiz var benden daha büyükler.

"Haydi gidelim, Kyra, Laura," diyor omzunun üstünden Anne Claire. O kumaş mağazasının kapısına varmış. O dönüyor ve acele etmemizi anlatmaya çalışır gibi el sallıyor. Yüzü içinde pembelik olan iki parlak lekeye sahip.

Kızlar Musa için parçalanan Kızıl Deniz gibi ayrılarak bizim geçmemize izin veriyorlar. Biri başını geriye attığı ve güldüğü zaman biz onların altısının ya da yedisinin arasından bile geçememiştik.

Bir kız, "Ucubeler," diyor.

Biz mağazaların vitrinlerini geçerken, bir gölgemizi mağaza ön camlarında yakalıyorum. Laura ve ben uzun elbiseler içindeyiz, bizim saçlarımız geriye taranmış, bizim kollarımız ve bacaklarımız gözlerden uzak.

Bu şehirdeki kimseye benzemediğimizi o gün açıkca görüyorum. Kızlar burada kotlar, göbeklerini gösteren tişörtler giyiyorlar. Kumaş mağazasının önünde tuğlaya karşı eğilen ve sigara içen (sigara içmek!), bir kız kaşında (kaşında!) bir küpeye sahip. Omzunda bir ejderha (bir ejderha!) var. Uzun,

aşağı doğru kıvrılan ve kolunun etrafında, kuyruğu dirseğine dokunarak. O ağzı açık bana bakıyor.

Kendimi durduramıyorum. "Ne dik dik bakıyorsun?"

Sonra dövmeli kız cevap veremeden Carole'in kumaş mağazasına geçip gidiyorum. Kapı bir çınlama sesiyle açılıyor. Benim annelerim bizim önümüzde ilerliyorlar. Laura beni beraberinde sürüklüyor.

Bir an için, nasıl kızgın olduğumu, göremiyorum. Gözlerimi kapatıp sıkıyorum, sonra onları tekrar açıyorum. Burada çok fazla kumaş var, bana kızın kolundaki ejderhayı hatırlatan çok fazla renk var. Orada da çok fazla renk var.

Bütün dünya bizden daha farklı, sanırım. Tüm dünya çapında.

Ve ben dehşete kapılıyorum. Utanıyorum. Herkesin gözleri bizim üstümüzde, hissediyorum. Hatta burada mağazanın serinliğinde, insanlar bizi fark ediyor. Onlar izliyorlar. Bunu görüyorum. Annelerimizin olduğu yere, flanel toplarının yakınına hızlanıyorum. İnsanların fısıldamalarını duyuyorum.

"Çok eşliler," diyor biri, "Kıyafetlerine bakarak söyleyebilirsin."

Eğer Gezici İronton Kasaba Kütüphanesi'ni bulmamış olsaydım, eğer kelimeleri bulmamış olsaydım, eğer Joshua'ya aşık olduğumu keşfetmemiş olsaydım, bugün böyle hisseder miydim? Bu gibi şeyler yüzünden bende bir çok şey değişti. Bu nasıl olabilir?

"Ah, Kyra," diyor Laura. Onun yanakları kızarmış. Gözleri yaşlarla dolmuş. Anne Claire'in arkasında duruyor, sonra

ben yakınındayken bana ulaşan Mariah'ı alıyor. Dışarıda, bir araba kornası tekrar tekrar çalıyor. Bu yer çıldırmış!

"Şu kızı gördün mü?" diyorum. Sırtım sinirle dikleşiyor.

Laura hiçbir şey söylemiyor, sadece seramik zemine bakıyor.

"O dışarıdaydı."

Kız kardeşim bebeğin yüzünü öpüyor.

Devasa cam pencereden bakıyorum. O orada. Ejderha Kız, sigara hâlâ elinde, arabasının kapısını kilitlemeye çalışıyor. Korna çalması devam ediyor.

"Onu," diyorum, işaret ederek.

Laura bakıyor, sonra başını sallıyor. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. O bana arkasını dönüyor.

Şimdi ben gerçekten deliyim. Kardeşimi ağlattım mı? Benim Laura'm ağlıyor. Bir parçam Ejderha Kız'ı kovalamak istiyor. Siyah saçlarından yakalamak. Yere fırlatmak ve yüzüne yumruk atmak.

Fakat diğerleri? Bize baktıktan sonra kafasını sallayan kasiyere tokat atmak istesem? Ya da üç küçük çocuğu ile tüm geçişte acele eden kadını çimdiklemek? Ve malzemelerin geniş şeritlerini kesen kadına ne demeli, dik dik bakmayı sürdürüyor, göz göze geldiğimizde bile sıkılarak uzaklara bakmıyor. Tüm bu şehri Laura'yı incittiği için, annelerimi utandırdığı için dövmek istiyorum.

Laura'nın boynunu tutuyorum, yüzünü öpüyorum.

"Biz onların tümünü yok sayacağız," diyorum. "Anne Claire'in söylediği gibi."

Laura başını sallıyor.

Benim annelerim tüm kızlar için yeni gecelik kumaşları ve erkekler için pijamalar alıyorlar, pamuklu gömlekler ve elbiseler için ve son olarak beyaz deliklerle kaplı düz beyaz bir kumaş, benim gelinliğimi biraz daha az sade yapacak.

Tüm bu alışveriş boyunca, Laura, Mariah ve ben mağazayı dolaşıyoruz. Biz DMC ipliklerine bakıyoruz ve belki çapraz dikiş için bir model buluruz diye konuşuyoruz. Kumaş boyalarına ve albümlere bakıyoruz. Kurutulmuş çiçeklerde düşünüyorum, sadece bir an için, Joshua ile ne olacak?

O, Peygamber'e gitmiş midir?

Bizim şu an aldığımız eşyalar, benim amcam ile evliliğim için mi ya da Joshua ile evliliğim için mi?

"Bak ne diyeceğim" diyor Laura desenlerin yakınında. O artık utanmıyor. "Burada herhangi bir şey giyebileceğimi sanmıyorum."

Annem, benim elbisem için bir desen bulmuş. Uzun kollu, yerlere kadar, boynu uzun, delikli malzemelerle kaplı. (Joshua? İyiye gidiyor mu?)

"Ne demek istediğini biliyorum," diyorum. Mariah'ı kucaklıyorum şimdi. O McCall'in desen kitabındaki modellere vuruyor.

"Buna inanabiliyor musun?" diyor Laura mor bir saten elbiseyi işaret ediyor. Sırtı açık ve önü kısa. Modelin göbek düğmelerini göremiyorum şaşkınım.

"Ya bu?" diyorum, kısa etekli bir kız resmine dokunarak. Mariah elimi yakalıyor ve ben onun yüzünü öpüyorum. "Kızlar bunun gibi şeyleri nasıl giyiyorlar?"

Laura omuz silkiyor. Sonra ellerini pençe gibi içe çekiyor ve derin bir sesle "Bu Şeytan." diyor.

Kahkaha atıyorum. Mariah da kahkaha atıyor, bizim ne konuştuğumuzu anlıyormuş gibi.

Appleebee'nin yolunda minibüste, merak ediyorum eğer bunlar – mağazalar ve boş boş dolanan insanlar hakkında ve dövmeler- gerçekten hepsi Şeytan ve onun Karanlık Melekleri tarafından etkilenmiştir. *Bu olabilir mi,* merak ediyorum, yeni bir düşünce, korkutucu bir düşünce, *dünyadaki herkes hatalı ve sadece seçilmiş kişiler mi doğru?* Bizden biraz ve onlardan milyarlarca var.

İLK KEZ, Peygamber Childs görevi devraldıktan ve bizi topluluğumuza kapattıktan iki yıl sonra insanlar dikkatle bakmaya başladı.

"Onlar Şeytanlar," diye anlattı bize Peygamber Childs.

Televizyon ekipleri geldi, erkekler ve kadınlar onunla röportaj yaptılar. Tanrı ona böyle yapması için talimat vermedikçe kimseyle konuşmayacağını söyledi. Tanrı asla Peygamber'e onlarla konuşmasını söylemedi.

İnsanların çoğu çitlere geldiğinde izlemek için arabalarını durdurdular. Arabalardaki aileler ve yaşlı çiftler ve gazeteciler. Onların tümü erkekler ve erkek çocuklar çukurlar kazar ve beton kararken ve arazimizin önündeki çitlere zincirler bağlarken dik dik baktılar. Haftalar sonra onlar röportaj için yalvararak geldi. Onlar Tanrı'nın Koruyucuları ile tanıştı, bellerinde silahlar, havaya rağmen siyah takım elbiseleri.

"Siz onları gördüğünüzde, onların herşeyi gören gözleriyle, o kameralarıyla, kaçın," diye anlattı toplantılar sırasında Peygamber Childs. "Onlar Şeytan, sizi denemek ve bizden çalmak için buradalar. Bebekleri annelerinin göğsünden almak için. Dışardaki dünyanın yollarını öğretmek için. Tüm bu cehennemde size liderlik etmek için."

Peygamber Childs bizi uyardığında ben ağladım.

"Baba, onlar bizi sizden almak istiyorlar." Ve babam beni kucakladı, yüzümü okşadı, Laura'yı kucağına çekti, yanaklarını öptü. "Onlar sizi alamazlar." dedi. "Ben buradayım."

Çitlerin yakınına gelerek, çekim yapan erkekler ve kadınlar görmüştüm. Bu yüzden koştum.

"Laura!" diye bağırdım. Onu yakaladım, onu beraberimde getirmek için Emilly'i yakaladım ve kameralardan kaçtım. Bir an için biz dünyanın gözleri olmaksızın – tüm şu kameralar – izlenmeden dışarıya çıkamadık. Ben yürümeyi bıraktım, ağacıma gitmeyi kestim.

Ve hayal ettim. Şeytan'ı başında siyah boynuzlar ve ateş gibi kırmızı gözlerle.

"Anne," diye ağladım bir gecede bir kereden fazla.

"Ne, Kyra?"

"Şeytan odamda. Dolapta."

"Değil," dedi ve beni görmek için ışıkları yaktı.

Diğer gece. "O yatağımın altında."

Diğer, "Onu pencerede gördüm."

"Buradayım," dedi her zaman annem. "Ben buradayım. Güvendesin. Kimse seni benden alamaz."

"ACELE ETMEK zorundayız," diyor Anne Claire biz öğlen yemeği için Applebee'ye oturduğumuzda. "Biz, senin Kardeş Hyrum ile buluşman için zamanında evde olmak zorundayız."

"Llütfen," diyorum, sesim keskin. " Bana hatırlatmayın."

"Ses tonuna dikkat et," diyor.

Laura iç çekiyor.

Eminim Anne Claire'in sözleri, garson önüme bir tabak tavuk ve karides koyana kadar iştahımı berbat eder. Bu yiyecek çok lezzetli buna zorla dayanıyorum.

"Boşuna değil sen buraya gelmek istedin," diyorum Anne Victoria'ya ve o kocaman gülümsüyor, onun arka dişlerini görebiliyorum.

Biz beşimiz, artı mama sandalyesindeki Mariah, masanın etrafında oturuyoruz. Kilise servislerini saymazsam, onların hepsini aynı anda otururken ilk defa görmüştüm.

"Siz kahkaha atıyor ve gülüyorsunuz," diyor Laura annelerimize.

Onlar bize bakıyor, sonra birbirlerine ve onlar sırıtıyor.

"Ben, amcam ile evlenmek istemiyorum," diyorum. Garson bir su sürahisi ile geçerken bunu pat diye söyleyiveriyorum.

Annemin karnı, masa tarafından saklanıyor, "Şimdi değil, Kyra." diyor.

Anne Victoria parmağını dudaklarına götürüyor.

"Biz, Tanrı ne derse yaparız," diyor Anne Claire. Ve biliyorum *o* yapar çünkü o amcama onun bebeğini disiplin altına alması için izin verdi.

"İstemiyorum," diyorum.

Laura sessiz, brokolilerine ve eriştelerine bakıyor. O yemek için Asya mutfağından bir şeyler seçti.

"Eğer siz üçünüze anlatamazsam, ben kime anlatırım? Babam bunu değiştiremez." Sesim sessizce büyüyor ve beni ne iğrendiriyorsa söylüyorum. " Amcamın bebeklerine sahip olmak istemiyorum. Hatta ona dokunmak bile istemiyorum."

"Kyra!" diyor Laura, onun sesi şok içinde.

"Biz bu şekilde konuşmuyoruz," diyor annem. Onun yüzü pembeleşmiş. "Bu kutsaldır. Herhangi biri için ama bir koca ve onun karısı için asla böyle söyleme."

Panik göğsümde büyüyor. Çatalımı boğuyorum. "İstemiyorum," diyorum. "Eğer biz bunun hakkında konuşmazsak umursamam. Babam siz onunla evlendiğinizde gençti, Anne Claire. Ve hâlâ gençti seninle evlendiğinde, anne."

Anne Claire başımın üstünden uzaklara bakıyor.

"Ve Hyrum amca, babamın en yaşlı erkek kardeşi. O...o..."

"Korkunç," diyor Laura. "Bu adil değil."

"Öğreneceksin," diyor Anne Claire.

"Öğrenmeyeceğim," diyorum. Sonra doğrudan tüm annelerimin gözlerine bakıyorum. "Bunu yapmayacağım."

Masadaki mutlu hisler gitmişti.

"Sana anlattığımız gibi yapacaksın," diyor Anne Victoria. Fakat onun sesi Anne Claire'in bunu söylerken olduğu gibi güçlü değil.

Başımı sallıyorum.

Bunu yapmayacağım, sanırım.

Hiç.

JOSHUA İLE ilk öpüşmemden üç hafta sonra, Peygamber 8-12 yaş arası çocuklara ve gençlere yönelik özel bir toplantıda evlilik hakkında konuştu.

"Kadın," dedi, "Kadın erkek için yaratılmıştır."

Kendimi tutamadım. Doğrudan Joshua'ya baktım, yüzüm alev alarak. O bana bakış attı, dudaklarında küçük bir gülümseme, sonra Peygamber'e döndü.

"Bu Tanrı'dandır," dedi Peygamber Childs. "Bu kehanet. Kızlar, sizler kocalarınıza boyun eğen bir eş olun. Siz ve sizin kız kardeşleriniz Rabb'inize kendi güçlü nesillerinizi yetiştireceksiniz."

Laura'ya baktım. Onun gözlerinde yaşlar vardı. O çok özverili. Çok iyi.

Oda sıcaktı. Taytım belimi boğuyormuş gibi hissediyordum. Onu çarpık koymalıyım.

"Erkekler sadece sizin için buradalar," dedi Peygamber Childs.

Gözlerimi kapattım böylece Joshua'ya bakmadım.

"Ve buyrun, en iyi şey." diye gülümsedi Peygamber Childs. O gülümsedi ve onun tüm yüzü aydınlandı. Gözleri odanın sıcak ışıklarında parlıyordu.

"Kardeş Arnold, Kardeş Bennion, Hunter Kardeşler, Marshall ve Cox. Tüm bu iyi adamlar ve diğer birkaç tanesi, yaşı evlilik için yakın olan siz genç bayanlara bir yaşam verebilirler. Bir yaşam, burada dünyada göklere çıkarılacaksınız..." Peygamber Childs tahta zemini işaret ettl, "ve yaşamda gün doğması için." O tavanı işaret etti.

"Beyler, onlar sizin takip edilmeniz için örneğinizdir. İsa gibi."

Peygamber bir nefes aldı. "Kızlar, sizler buna uyacaksınız. Tanrı böyle söylemiştir."

BU ARADA biz eve vardık, duş alacak yeterli zamanım var. "Hadi konuş benimle," diyorum Laura'ya.

O tuvalette oturuyor ben duş perdesinin arkasında soyunur ve elbiselerimi üstümden fırlatırken.

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum," diyorum.

"Dilerim sen bizimle gidersin," diyor. "Seninle kalırım."

"Onunla evlenerek de mi?" diyorum sıcak sudan doğru. Onu bunun gibi kızdırmak neredeyse eğlenceli.

"Asla," diyor. "Umarım bu bana asla olmaz."

Perdenin ardından sesleniyorum. "Bana da." Ve bunu kastediyorum.

Bazı zamanlar, iki ya da üç kız kardeş aynı kocayla evlenirler, birinin ardından diğeri.

Kardeş Nelson, Tanrı'nın Koruyucuları'ndan biri, Kardeş Hennessy'nin tüm kızlarıyla evlendi. Kardeş Hennessy bunun hakkında bir şey söylediğinde, ona Compound'dan ayrılması ve asla geri gelmemesi anlatıldı. O ayrılmak zorundaydı. Ailesinden herhangi biri olmaksızın. Onların hepsi geride kaldı.

"KAÇ YAŞINDASIN, Kyra?" diye soruyor Hyrum amcam. Onun ince elleri masadaki bir peçeteyi tutmak için çalışıyor.

"Neredeyse 14," diyorum. Anne Claire saçlarımı bu toplantı, bu buluşma için çok sıkı ördü, gözyaşlarımın gözlerimden süzülmek için tehdit ettiğini hissediyorum. Dizlerim güçsüz ve oturuyorum. Şu anda dikiliyor olsam ne olurdu?

Hyrum amcam başını sallıyor. "Bu iyi," diyor.

Teyze Melissa onun önüne bir tabak koyuyor. Yemekler tepeleme doldurulmuş. Oda fırın tavuk kokusuyla doluyor. Fakat Teyze Melissa ilgilenmediğinden emin görünüyor. Onun ağzı incecik, sanki biri eline kırmızı kalem almış ve dudaklarının olduğu yere bir çizgi yapmış.

O, mutfağa geri gidiyor ve benim tabağımı getiriyor. Önüme servis ediyor.

"Teşekkür ederim," diyorum, fakat o cevaplamıyor.

Bir tavuk bacağı ve kanadı var çiçekli tabağın üstünde. Elli kuruş boyutunda patates püresi yığını. Mısırın kulağı bir sürü çekirdeğin içinde kayıp; biliyorum ki bu domuzlara gitmeli bana değil.

Teyze Melissa'nın bakışını yakalamaya çalışıyorum. Ona şunu söylemek istiyorum, "Sizin bana yapmak istediğinizi ben yapmak istemiyorum," fakat söyleyemiyorum.

O mutfağa gidiyor ve bir tabak dolusu ekmekle geri geliyor.

"Bizim kalacağımız yere sahibim," diyor Hyrum amcam, Teyze Melissa masayı yiyeceklerle doldururken. Amcamın evi kocaman ve ferah. Ve bir piyanosu da var.

O benim elime ulaşıyor, fakat ben uzaklaşıyorum. Yine de o dar eliyle beni yakalıyor. Bir yumruk yapıyorum. Midem kenetleniyor.

"Biz yalnızca birkaç hafta içinde evleneceğiz."

"Joshua bunu değiştirecek. O bunun doğrusunu yapacak." demek istiyorum, bağırmak istiyorum, "Asla seninle evlenmeyeceğim." Ayağa kalkmak ve hızlıca koşmak istiyorum; yapabildiğim kadar buradan, ondan uzaklara. Bunun yerine, onun el kemiklerine dik dik bakıyorum. Eklemlerinden siyah tüyler uzuyor. Babam da bunun gibi tüylere sahip mi?

Ağzımı kapalı tutuyorum. Belki benim ağzımda Teyze Melissa'nınki gibi neredeyse çizgi halindedir. Belki biz aniden ikiz olduk.

"Yakında, Kyra," diyor amcam, "Bu sonsuz ailenin bir parçası olacaksın. Ve şerefle, sonsuza kadar birlikte yaşayacağız."

Melissa Teyze sürahideki sütten biraz alıyor. Sonra başımın üzerinden bana doğru bakarak geride dikiliyor. O yaşlı ve yüzü kırışıklarla dolu. O güzeldi diye düşünüyordum. Demek istediğim, bu geceden önce.

"Haydi dua edelim." diyor Hyrum amcam. Odada sadece üçümüz varız.

Joshua, diye düşünüyorum. *Joshua.*

YEMEKTEN SONRA, Hyrum amcam beni eve bırakacağını söylüyor.

"Kendim gidebilirim," diyorum. "Çok uzak değil"

"Kyra," diyor. Sesi keskin.

Evi güzel. Mutfakta beş tane dolap var. Tezgâh parlıyor. Her yerde pencereler var. Bildiğim o kadar insan olmasına rağmen ev sessiz. Herkes nerede?

Soluk yeşil renkli halısı olan oturma odasına geçerek yürüyoruz. Odada kocaman bir şömine var.

"Bir Havarinin yaşam şekli bu işte," diyor Hyrum amcam. "Tanrı doğru yolda olanları kutsar. Ve onlar için saklanıp seçilmiş olanları da."

Hiçbir şey söylemiyorum.

Dış kapıdan çıkıyoruz. Akşamın geç saatleri ve gökyüzü ağır bulutlarla kaplı. Hyrum Amca dönüyor ve ikinci kattaki pencerelerden birini işaret ediyor. "Burası bizim nikâh odamız, Kyra," diyor ve tekrar elimi tutmaya çalışıyor.

"Ah!" diyorum. Adımlarımı ondan sakınarak hızlandırıyorum ve eve doğru yöneliyorum.

Amcam "Yavaşla biraz," diyor. "Çok zamanımız var." Kolumu yakalıyor, bizi birbirimize bağlıyor.

Bütün yol boyunca çığlık atarak aileme doğru koşmamak için kendimle savaşıyorum. Etrafımda olup bitenleri zar zor görebiliyorum. Kendimi çok hasta hissediyorum. Bu sırada ayağım takılıyor ve Hyrum amcam beni kolumdan yakalayarak yere yapışmaktan kurtarıyor. "Yollar biraz biçimsiz, değil mi? Neyse ki, burada olmam iyi bir şey."

Boğazını temizliyor... "Benden korkmana gerek yok Kyra. Ben iyi bir kocayım. Sana çok iyi bakacağım. En güzel şeylere sahip olacaksın."

"Tamam" diyorum. Kalbim kaçmaya çalışır gibi çarpıyor.

"İyi." Tapınağın ışığında Hyrum amcamın gülümsediğini görüyorum. Onun hakkında iyi olan bir şeyler olmalı. Olması gerekiyor. Melissa Teyze'nin onu nasıl sevdiğine bakılırsa, öyle olmalı.

"Eşlerime gerçekten mükemmel ilgi gösteririm." diyor Hyrum amcam, biz öndeki verandadan geçince. Beni yakınına çekiyor. Kolları demirden gibi. "Özellikle yeni olanlara karşı kibarımdır."

"Ne yapıyorsun?" diyorum. Korkudan ödüm patlamak üzere.

"Benimle tartışmanın gereği yok, Kyra," diyor Hyrum amcam, patatesli nefesini yüzüme vererek, "Ne olursa olsun dediğimi yapacağım."

Kurtulmaya çalışıyorum. Kolları sıkı. Benden bir baş daha uzun. Onun yanındayken hissettiklerim, Joshua'nın yanındayken hissettiklerime hiç benzemiyor.

"Sana sahip olmam, Tanrı'nın kuralı."

"Hayır" diyorum. "Anne! Şimdi olmaz. Henüz değil"

"Bana iyi geceler öpücüğü ver bakalım,"

"Hayır" diyerek Hyrum amcamı sertçe itiyorum.

Sonra babam geliyor.

"Henüz evli değilsiniz Hyrum," diyor ve bana elini uzatıyor.

Amcam beni sıkmayı bırakıp, gömleğini çekiştiriyor. "Kavga etmek, işlerin kötüye gitmesinden başka bir işe yaramaz. İşleri daha da zorlaştırır. Ona bunu açıkla Richard."

ACABA BABAM da annemle ilk gecesinde onu böyle zorlamış mıydı? Aşkını zorla mı kazanmaya çalışmıştı? Annem de babamla savaşmış mıydı?

Off, ben bunu nasıl yapacağım?

HERKES UYUDUĞUNDA, yatağıma girip dizlerimi karnıma çekiyorum. Parmak uçlarımı yağlı hissediyorum ve bu hissi geçirmek için kaç kere yıkadıysam da bu hissi geçiremiyorum. Ellerim, yıkamakla geçmeyecek gibi yapış yapış olmuş.

Yatağımın altında eski, turuncu bir çanta var. Buradan ayrılırsam eşyalarımı koymak için kullanacağım. Eğer Joshua, Peygamber'le konuşup işleri yoluna koyamazsa buradan ayrılacağım.

Bill başarmıştı.

Ben de yapabilirim.

"Kyra?" Laura yatağın içinde dönüyor.

"Ne?" O kadar yüksek sesle söylemek istemiyorum fakat o beni korkutuyor. Evet işte orada! Çantamı bulmuştum.

Laura belli belirsiz bana doğru bakıyor. "Nasıldı?"

Bir anlığına Hyrum amca ile kapımızın önüne kadar yürümemi düşünüyorum. Babamın beni ondan kurtarışını.

"Berbat" diyorum. Sesim bir fısıltı şeklinde çıkıyor. "Tahmin edebileceğinden de berbat." Ben hala dizlerimin üstündeyim. Parmaklarımı çarşafa siliyorum.

"Neden?"

Yanımda uzanan kız kardeşimi, en iyi arkadaşımı görebiliyorum. Saçları dağılmış ve omuzlarına dökülüyor. Onu o kadar çok seviyorum ki, onu kurtarmak için herşeyi yapabilirim. Odanın içine sızan koridorun ışığında, ona gözlerimi dikerek bakıyorum, kelimelerin beynimin içinde gezinmesini hissediyorum.

Neden buradayız? Buraya nasıl geldik? Buradan nasıl kurtulacağız?

Annem ve babam bize neler yaptılar?

Son cümle ciğerlerimi sıkıştırıyor. Bir süre sonra Laura'nın yanına tırmanıyorum. "Kenara kay," diyorum "ve ben yanına uzanacağım."

Yapıyor. Kollarımı ona doluyorum. Ilık ve zayıf ve çelimsiz. O sadece bir bebek. Acaba o ne zaman evlendirilecek?

"Ne oldu?" diye soruyor.

Hemen yanıtlayamıyorum. Sonra derin bir nefes alıyorum. "Bana iyi geceler dilemek için öpmeye kalktığında ona itiraz ettim."

"Seni öpmeye mi çalıştı?"

"İzin vermedim"

"Eğer bilmek istersen, buna ben de izin vermezdim" diyor Laura.

Hiçbir şey söylemiyoruz. Dışarıda çölden gelen sıcak rüzgâr esiyor. Laura'nın saçlarındaki şampuan kokusunu alabiliyorum. Kendi terimin kokusunu da duyuyorum.

"Düşünmüştüm de..." diyor Laura. Sesini alçaltarak, "Ben de yaşlı bir adamla evlendirilmek istemezdim. Özellikle bu kişi benim amcam ise." Duraksıyor. "Eğer yapabilseydik, ben de seçmek isterdim."

Gözlerimi sımsıkı kapatıyorum, sonra başımı sallıyorum, "Her neyse bunun hakkında daha fazla konuşmayalım." diyorum.

Benim bildiğim, kız kardeşler sonsuza kadar beraber kaldıklarını düşünürler. Laura'nın başını öperek iyi geceler diliyorum. Uyumaya çalışıyorum.

LAURA'YI TUTTUĞUMU hatırlıyorum. Annemin bana anlattıklarını, kendi anılarımmış gibi hatırlıyorum. İkimiz de çok küçüktük. Annem yanımıza oturdu, yeni doğan bu bebeğin başını tutmama yardım etti. Başkasının gözünden, üçümüzün beraber olduğu o halimizi canlandırdım.

"Ne kadar güzel değil mi?" dedi annem. Sesi yüzümün bu haline karşın tatlıydı.

"Hayır" dedim.

Ve Laura gerçekten de güzel değildi. Yüzü kıpkırmızı ve kırışıktı. Elleri sımsıkı kapalı yumruklardı. Gözlerini açtığında, gözlerinde sanki hiç renk yokmuş gibiydi.

Annem kahkaha attı. " Ah, Kyra," dedi.

AİLEMDEN AYRILMAK istemiyorum.

Ertesi gün gözlerimi açtığımda ve tavana dikip baktığımda ilk bunu düşünüyorum.

Ailemden ayrılmak istemiyorum.

Kahvaltıda da ilk düşündüğüm şey bu.

Carolina huysuzlanıyor. Fakat o beni gördüğünde kollarıma atılıyor. Yüzünü defalarca öpüyorum.

Margaret, kiliseden öğrendiklerini mırıldanıyor. Kurduğu sofranın etrafında biraz dans ediyor. Sonra o da bana sarılıyor.

Laura da bakıyor, babamın bütün çocuklarının yapmaya çalıştığı gibi, sırtımı sıvazlayıp üzüntümü savmaya çalışıyor.

Ailemden ayrılmak istemiyorum.

Belki de bir daha bundan başka bir şey düşünemeyeceğim.

Başka seçeneğim yok. Bir aydan az bir zaman içinde, ailemden ayrılıp Hyrum Amcamın ailesine katılıyorum. Bir daha asla kız kardeşimin yanında uyuyamayacağım.

Kaçmadıkça.

Herşey bana yeni gibi görünüyor.

Annem ve babam odalarında. Konuştuklarını duyabiliyorum. Babam anneme ne söylüyor?

Üzeri şekerli yulaf ezmelerinin kokusu bütün evi kaplıyor. Odada hâlâ gecenin soğukluğu var. Yeni doğan güneş, gökyüzünü doğudan renklendirmeye başlamış.

Çığlık atmak istiyorum. Çığlık atmak ve Peygamber Childs'a doğru koşmak istiyorum. "Beni ailemle bırakın. Kız kardeşlerimle ve annemlerle bırakın. Beni evimde bırakın." diye ona söylemek istiyorum.

Ama o ne söyleyecek ki?

Tanrı gerekeni yapacaktır.

Bu kadar.

Biliyorum.

HYRUM AMCAMA nasıl gidebilirim?

Onun yağlı dudaklarını nasıl öpebilirim?

Yemek kokulu ağzını?

Ellerinin vücuduma dokunmasına nasıl izin veririm?

Çok az bir zaman kaldı.

Bunu nasıl yapabilirim?

Buradan uzaklaşmak zorundayım.

KAHVALTIDAN SONRA dikiş makinesini çıkarıyorum. Masayı temizliyoruz ve üzerine kuruyoruz. "Haydi oturma odasında modeli çıkaralım" diyor annem. Kumaşın yarısını yere sererek, kalıp çıkarmaya başlıyor.

Hyrum Amcamın evindeki büyük yeşil halıyı düşünüyorum. Buradaki halı ise çok eski ve önü aşınmış halde ve yatak odalarının kapılarının yakınında neredeyse altındaki döşeme görünüyor.

"Bunu bugün yapmak zorunda mıyız?" diye soruyorum.

"Sadece biçmesini," diyor annem. Sonra kollarını bana doluyor. Ve hiçbir şey söylemeden, üç kız kardeşimin hepsi de bana sarılıyorlar.

"Herşey yoluna girecek." diyor annem. Sesi dua eder gibi. Karnındaki bebek de bana bir tekme atıyor.

"Kyra'nın buradan gitmesini istemiyorum." diyor Margaret.

Carolina da "Ben de," diyor ve gözyaşlarına boğuluyor.

"Ben de," diyor Laura.

Kapı çalıyor. Annem elinin tersiyle yüzünü silerek kapıyı açmaya gidiyor.

Gelen Şerif Felix.

"Ne?" diyorum. İlk aklımdan geçen Patrick oluyor. Ama o burada olamaz ki. Birkaç gün daha buraya gelmeyecek.

İkinci düşüncem Josh. Kıpırdayamıyorum.

"Kyra Leigh. Peygamber seni görmek istiyor."

"Şimdi mi?" diyorum.

Başını sallıyor.

"Ne için?" diyor annem. "Ve neden sabahın köründe?"

Şerif Felix annemin dediklerini duymazdan geliyor.

"Üstümü değiştirmeme izin ver," diyorum.

"Hayır," diyor. "Şimdi gel. Bu halinle."

Aceleyle kapıya gidiyorum. Anne de aynısını yapıyor.

"Sadece onu alacağım, Rahibe." diyor Şerif.

Annem, "Ben de geliyorum," diyor. "Kızıma neler olacağını bilmek istiyorum." Annemin yüzü bembeyaz olmuş.

"Peygamber sadece Kyra'yı istedi, yalnız olarak,"

Annem niçin diye dahi sormadan arka kapıdan çıkıp giden Laura'ya "Babanı çağır," diyor.

Annem, ben evden sabaha yürürken bana tekrar sarılıyor. Dışarısı soğuk. Gökyüzü açık mavi. Eğer orasıysa, gideceğimiz yer sadece iki blok ötemizde. Ama dizlerim o kadar titriyor ki oraya kadar yürüyebileceğimden emin değilim.

"Neden beni görmek istiyor?" diye Şerif Felix'e soruyorum.

Hyrum amcayı öpmek istemediğim için mi? Kimsenin duymasını istemediği bir şeyi başkasına mı söylemişti? Evlenmeden önce kimi öpeceğime Peygamber karar verebilir mi?

Düşünceler içimi ve dışımı soğutuyor. Bu arada tapınağa varıyoruz, tüm vücudum titriyor.

DAHA ÖNCE tapınakta, bir kere hariç, hiç bulunmamıştım. O zaman da Tanrı'nın Koruyucuları bizi kovalamıştı. Şimdi ise ön odada bekliyorum.

Büyük cam pencereden bakınca her yeri görebiliyorum. Bütün Compund'u. Peygamber'in ve havarilerinin evleri etrafta. Hyrum amcamla evlendiğimde kalacağım ev de orada.

Bahçeleri gür çimenlerle kaplı. Ve seçilmişlerin yaşadığı yerlerde duran tüm römorkları geçiyorum. Gözlerimi kapatırsam evimi gördüğümü hayal edebilirim.

Kapı açılıyor.

"Rahibe Kyra, "

Bu Hyrum amcam.

Ciğerlerim yerinden fırlayacakmış gibi hissettiriyor. Nefes bile alamıyorum. Ona zar zor başımı sallayabiliyorum. Ayaklarım çakılmış. Kalbim çift kat daha hızlı atıyor. Sinekkuşu kadar hızlı belki de.

Bir anlığına, Gezici İronton Kasaba Kütüphanesi'nde yerde oturup *Sinekkuşu* kitabını okuduğumu hatırlıyorum. Sayfalara döner dönmez ve ilk kez kırmızı imikli sinekkuşunu gördüğümdeki gibi bağdaş kurarak oturmuşum gibi hissediyorum.

"Peygamber Childs seni görecek."

Hyrum amcamın sesi buz gibi.

Bir şekilde onu takip ediyorum. Koridorun altına gidiyoruz. Duvarda portreler asılı. İsa'nın ve Peygamber Childs'in babasının ve ondan önceki ve önceki peygamberlerin portreleri. İsa'nın sağ kolu olarak durmuş Peygamber Childs'in yağlı boya resmi de var. Birbirlerine bakıp gülümsüyorlar.

Ayağımın altındaki halı kalın. Koridor o kadar soğuk ki tüylerim diken diken oluyor. Annem burası gibi yerde kendini rahat hissederdi. Sıcağı çok sevmez.

"Burada," diyor Hyrum amcam.

Oda kocaman. Bütün duvarlardaki pencerelerden tapınağın dışı görünüyor. Üç tane bilgisayar var. İki duvar kitap

var. Dev bir televizyon. Koyu yeşil halı. Laura ve Carolina ile beraber uyuyabileceğimiz kadar büyük bir masa.

Peygamber Childs pencerenin bitişiğinde dikilmiş, Compound'u gözlüyor. Ellerini arkasında kenetlemiş. Parlak ayakkabılar içindeki ayaklarını sallıyor.

Hemen yanındaki duvarın orada Tanrı'nın Koruyucuları'ndan Kardeş Laramie ve Kardeş Nelson duruyor. Ve sandalyede Joshua var. Benim Joshua'm.

BİR GECE Joshua'ya "Başka kimi istersin?" diye sormuştum. Hilal şeklindeki ay, gökyüzünden düşecekmiş gibi asılıydı.

Joshua hayretle, "Ne?" diye sordu.

Harry Potter'ı yeni bitirmiştik ve ben büyücülük oynamak istemiştim. Bunda iyi olacağıma emindim.

"Başka hangi kızları istersin?"

Ona doğru döndüm. Yüzünün çeperini zar zor görebiliyordum. Birkaç inç daha sola kaysam, biz tapınak çan kulesindeki hatalı ışıklar olabilirdik.

"Bir anda oldu," dedi Joshua. Kucağındaki kitabı tutuyordu.

"Biliyorum," dedim.

"Bunu neden soruyorsun?" Joshua başını omzuma yaslayana kadar kaykıldı. Tenis ayakkabılarını görebiliyordum. Çorabının birazını.

"Cennete girebilmen için üç eşin olmak zorunda," dedim. "Bunu biliyorsun. Başka iki seçeneğin daha var mı?"

Bunun için cehennemi boylamaya değer mi? diye içimden geçirdim. Eğer Joshua benim olmayacaksa beraber cehenneme gitsek ne fark eder?

Sessizdi.

"Üç kadınla beraber olmak zorundasın. Onları öpmelisin. Onları sevmelisin." Söylediklerim beni kıskandırıp sinir etse de sesime yansıtmadım. "Hatta bebekler yapmalısın."

Karanlık beni güçlendirdi. Ya da *Harry Potter* mı demeliyim? Beni güçlü yapan şey kitaptan içime sızan büyü müydü? Az korku? Bunları Joshua'ya söyleyebilecek kadar cesur yapan onlar mıydı?

"Ne söylediklerini biliyorum," dedi Joshua.

Sesimi alçaltarak "İnanıyor musun peki?" dedim.

Omuz silkti. Omuzlarınınn inip kalktığını hissettim. Hareket burnuma sabun kokuları gelmesine neden oldu.

"Hiç bunun hakkında düşündün mü?"

Bir kere daha omuz silkti. Ve tekrar o sabun kokusu..

"Diğer kızları düşünmüyorum," dedi Joshua. "Üç eşe sahip olmayı düşünmüyorum. Sadece seni düşünüyorum."

Kapıldığım büyünün etkisiyle Joshua'ya onu sevdiğimi haykırmamak için ağzımı sıkıca kapattım.

Uzun bir sessizlikten sonra, "Kyra,"dedi. "Ben seni seçtim. Sadece seni."

JOSHUA'YI GÖRDÜĞÜMDE neredeyse haykırıyordum. Onun yüzü darmadağın. Onu iyice hırpalamışlar.

Bana bakmıyor.

"Kyra Leigh Carlson," diyor Peygamber Childs, hâlâ pencereden dik dik dışarıya bakıyor. Bana yüzünü dönmüyor. Sadece dışarıyı izliyor. Aşağıda, hayatlarına devam eden insanlar, işlerine giden erkekler, çamaşır asan kadınlar var. "Zinanın ne demek olduğunu anlıyor musun?"

"Hmm" diyorum.

Joshua'dan uzaklara bakamıyorum. O kadar yaralı ki yanına gitmek istiyorum. Yüzünü ellerimle okşamak. Yarılmış dudaklarına dokunmak. Sarılıp rahat hissetmesini sağlamak. Peygamber'in cevabının beni şok etmesiyle kendime geliyorum.

"Zina, evlenmeyecek olduğun biri için duyduğun şehvettir." diyor Peygamber Childs.

Şimdi dönüyor. Peygamber'e bakıyorum. Yüzünde hiç gülümseme yok. Hiç sıcaklık yok. Gördüğüm şey beni korkutuyor.

"Tanrı, senin kiminle evleneceğini seçti" diyor Peygamber Childs. "Tapınağın merkezinde, seninle sonsuza kadar olacak kişiyi bilmeme izin verdi. Ve sen bu çocukla berabermişsin."

"Biz bir şey yapmadık." diyor Joshua.

"Ona el uzattın," diyor Peygamber Childs. "Onu sevdiğini söyledin. Onunla karanlık çökünce buluştun."

Peygamber Childs bana doğru yürüyor. Anlamsızca, geri çekiliyorum.

"Zina yapan bir kadını eş olarak seçmezdim." diyor.

Yutkunuyorum.

"Bu yaptığın iğrenç bir şey. İncil'de kadınların bu yüzden taşlandığı belirtilir." diyor.

İlk başta, sanırım idam edileceğim, diye düşünüyorum. Ellen'e yaptıkları gibi beni öldürecekler. Rahibe Janie'nin bebeğine yaptıkları gibi.

"Ben bir şey yapmadım," diyorum.

Hyrum amcam elinin tersiyle bana tokat atıyor. Gözyaşlarım gözlerimden fırlıyor ve burnum kanamaya başlıyor. Ben gerçekten yıldızları görüyorum.

"Ah" diyorum.

Joshua, "Hayıır" diye bağırarak yerinden fırlıyor.

Kardeş Laramie, Joshua'ya öyle sert vuruyor ki yüzünden akan kanlar karşı duvara sıçrıyor. O, yere yıkılıyor ve ben ona koşuyorum, fakat Hyrum amcam kollarıyla beni yakalıyor. Nasıl bu kadar güçlü olabilir? Nasıl bu kadar yaşlı ve bu kadar güçlü? Ellerimi sırtımda kenetliyor. Fakat ben bacaklarına vurmaya devam ederek elinden kurtulmaya çalışıyorum.

Peygamber yüzüme doğru eğiliyor. Nefesini koklayabiliyorum. Şeker gibi tatlı. "Eğer o sana sahip çıkacaksa, sen özgür olacaksın." Kelimeleri ağzından, zaman kadar yavaş dökülüyordu.

İlk olarak Joshua aklıma geliyor. Eğer Joshua bana sahip çıkacak olursa, sonra özgür olacaktım. Hyrum amcam, kollarımı gevşeterek öyle bir kızgınlıkla bakıyor ki bir anlığına onun gerçek amcam olduğunu fark ediyorum. Bir anlığına umudum var. Hyrum amcam çok kızgın. Çok kızgın.

Belki, sadece belki, onunla evlenmek zorunda kalmayacağım

Belki, sadece belki, Tanrı dualarımı duymuştu ve güvendeyim artık.

Belki, sadece belki, Joshua'yla birlikte olabilirim.

"Havari Carlson! Hâlâ bu kızı alacak mısın?"

Elleriyle kafamı tutup sallayan amcama bakıyorum. Burnum hâlâ kanamaya devam ediyor. Elimle dudağımı sildiğimde ve elimi çektiğimde, kanı görebiliyorum..

"Ben onu hizaya getirmeyi bilirim," diyor bir an sonra. "diğerlerinden eğitimliyim. Onu da eğitebilirim.."

Neden bilmiyorum o anda dizlerimin bağı çözülüyor. Yere düşüyorum. Düştüğüm yerden Joshua'yı görebiliyorum. Bana doğru uzanıyor. Gözleri tamamen şişmiş ve her yeri kanıyor. Yapabildiğim kadar hızlı ona doğru sürünüyorum, bir anlığına elini yakalıyorum. Parlak bir ayakkabı ellerimizi eziyor ve çığlık atıyorum.

"Bu doğru değil," diyor Joshua, yerden kalkmaya çalışarak. "Bunların hiçbiri doğru değil. Biz bir şey yapmadık."

"Kafir," diyor Hyrum amcam. Sesi yılanlar konuşabilseler onların çıkaracakları ses gibi tıslama sesine benziyor.

Bir saniyeliğine Şeytan'ı ve Cennet Bahçesi'ndeki yılanı düşünüyorum. Onun sesi de Hyrum amcamın sesi gibi miydi acaba?

"İnsanları hizaya getirmek için onlara vuramazsın." diyor Joshua. Nasıl oluyor da o kadar yaralı olmasına rağmen, bir anda ayaklanıp böyle bir tepki verebiliyor? Tüm bunları benim için yapması, hıçkırarak ağlıyorum. Bir anda yanımda saçlarıma dokunup, ayaklarımdan çekiyor.

Peygamber Childs, "Götürün onu burdan!" diyor.

"Hayır!" diyorum. Kollarımı Joshua'nın beline koyuyorum ve sıkı sıkı sarılıyorum.

Joshua "Durun bi dakika, durun. Sadece dinleyin." diyor.

Ama dinlemiyorlar. Kardeş Nelson ve Kardeş Laramie Joshua'ya ulaşıyorlar. Kısa bir itiş kakıştan sonra onu yanımdan alıyorlar. Joshua'nın ellerini çekiştirerek arkasına kelepçeliyorlar.

"Kesin artık!" diye bağırıyorum. "Gitmesine izin verin."

Joshua ise burasının Tanrı'nın gerçek kilisesi olmadığını söyleyerek küfürler savuruyor. "Tanrı, bu olanlara asla göz yummazdı." derken sesi tüm odada yankılanıyor.

Peygamber Childs konuşana kadar odada başka ses olmuyor. "Onu sana getiriyorum Şeytan." diyor..

Ve sırtını Joshua'ya dönüyor ve tekrar tapınağın dışına pencereden doğru bakıyor.

Joshua'yı sürükleyerek uzaklaştırırlarken takip etmeye çalışıyorum. Kendimi onun ardından yerlere atıyorum.

"Koş," diyor Joshua bana. "Özgür ol, Kyra. Beni bul. Ne zaman olursa olsun, bul beni. Seni bekliyor olacağım."

"Ben onunla gideceğim," diyorum Peygamber Childs'a. Amca Hyrum'u geçip koşmaya çalışıyorum, fakat o beni yine yakalıyor.

"Gitmeme izin ver." Sesim tanınmaz halde.

Kapı kapanıyor.

Bir anlığına çığlık çığlığa bağırmayı düşünüyorum. Ancak dilimi ısırıp susuyorum.

"Tören hâlâ olacak," diyor Peygamber Childs.

"Bunu yapmayacağım," diyorum.

Peygamber kilisenin büyük penceresinden dışarıya bakıyor. Merak ediyorum Tanrı'nın Koruyucuları kimseye görünmeden Joshua'yı bu binadan nasıl çıkaracaklar. Ya da belki de kimin ne göreceği umurlarında bile değil. Tabi ki umursamazlar. Bir keresinde birini diğerlerinin görmesi için, ibret olsun diye geçit törenine götürdüklerini hatırlıyorum. Hepimize ders olması için yapmışlardı. Bazen bu insanlar kilise ayinlerinde de gösterilirlerdi. Bazen ise onları bir daha hiç göremezdik. Öyle çok insan değil. Sadece Seçilmiş olanlar söylenilenleri yapar. Ama ben yapabileceğimden emin değilim.

Uzun bir sessizlikten sonra Peygamber Childs, "Onu sadece sen kurtarabilirsin."diyor.

O an bütün vücudum buz kesiyor. "Ne demek istiyorsun?" diye fısıldıyorum.

Hyrum amca, topuklarının üstünde sallanıyor, fakat somurtkan yüzü hiç değişmiyor. Bileklerimi sıkıyor, tenimi çimdikliyor.

"Joshua Johnson'ı sadece sen kurtarabilirsin." diyor Peygamber Childs. Bana bakmıyor. Tapınağın dışına bakmayı sürdürüyor.

Hiçbir şey söylemiyorum.

"Tanrı'nın senin için seçtiğiyle evlenirsin."

"Tanrı'nın sana söylediklerini yaparsın."

"Sen itaatkârsın"

Şimdi Peygamber Childs dönüyor ve yüzyüze geliyoruz.

"Aksi halde,"

Peygamber, Hyrum amcama bakıyor. "disiplin?" diyor.

Hyrum amcam başıyla onaylıyor. Sonra "İlk olarak öğrenmen gereken ders şimdi başlıyor," diyor Hyrum amcam ve yumruklarını indirmeye başlıyor.

O, BENİ dövmeye başladığında, Mozart'ı düşünüyorum. Ona konsantre oluyorum. Mozart'ın geri gelmesini ve beni buradan çekip almasını diliyorum.

YÜZÜM DAĞILMIŞ, bir gözüm şişkinlikten kapanmış, dudağım yarılmış. Bunu dilimle hissediyorum.

"Kraliyetin ilk dersi," diyor Hyrum amcam. Ellerini Tanrı'nın Koruyucuları'ndan birinin getirdiği havluya siliyor. "Zevk almaya bak, Bayan Kyra"

Cevap veremeyecek kadar ağlamakla meşgulüm.

Peygamber benim olduğum yere dahi bakmıyor, sadece yeteri kadar sıkıldığını belirten el işaretleri yapıyor.

ANNEM BENİ gördüğünde bayılıyor. Laura bağırıyor ve yardım için koşturuyor. Koltuğa güçlükle uzanıyorum ve Margaret aceleyle banyoya doğru koşturuyor. Suyu akıttığını duyuyorum. Islak bez parçalarıyla geri dönüyor.

"İşte burada," diyor. Sesini neredeyse duyamıyorum.

Carolina büyük gözleriyle bana bakıyor, sonra ağlamaya başlıyor. Ardından diğer anneler geliyorlar. Anne Victoria başından aşağı kaynar su dökülmüş gibi perişan halde görünen

annemin yanına gidiyor. Anne Claire de beni kucağına alıyor. Gözyaşları onun gözlerinden düşüyor.

"Kyra," diyor.

İçimden *lütfen*, diye düşünüyorum. *Daha fazla öğüt verme.* Mozart'ın sesini onun sesini bastırmak için kullanmak zorunda kalır mıyım merak ediyorum. Benimle tekrar beraber olup olmayacağını merak ediyorum.

Fısıldayarak "Ben de kaçmaya çalışmıştım," diyor.

Yüzüm kâğıt gibi oluyor. Bu kadın, yani babamın eşlerinden olan bu kadın, kaçmaya mı çalışmıştı?

Sesini çok az duyuyorum.

Bir gözümle ona bakıyorum. Anne Victoria'nın anneme mutfağa gidip bitki kaynatmasını ve fırının mırıltısını duyuyorum.

"Kaçış yok." Anne Claire saçlarımı okşuyor, dudaklarını dağılmış yüzüme dokunduruyor, yüzümdeki kesiklerde parmaklarını gezdiriyor. "Ben üç kere denedim. Hevesimi kırmaya çalıştılar. Ancak kocam olacağını söyleyen o adam bana sahip olamadı. Sayesinde azgın kadın olarak anılmaya başladım. Fahişe olduğum söylendi. Bu yüzden babanla evlendim. Hiçbir şey yoksa bu bir lütuftur."

Sesi pamuk gibi geliyor. O kadar kendimi kaybetmişim ki parmaklarını hissetmiyorum bile.

Anne Claire kollarını bana doluyor. "Buradayım," diyor.

Mırıldanıyor ve beni sallamasına izin vererek omzuna yatıyorum.

Kapı açılıyor, babam eve geliyor.

Beni gördüğünde "Bu da ne?" diyor. "Bunu kim yaptı Kyra?" Ben hâlâ Anne Claire'in kollarında sallanırken önümde diz çöküyor.

Anne Claire "Hyrum," diyor.

O ayrılıyor. Ve saatler geçiyor. Güneş batıyor.

Finn, Şerif Felix'in birkaç delikanlıyla Compound'dan kaçacağı dedikodularını getiriyor. Lütfen, diye düşünüyorum, dualarımın bana bir yardımı olmuyor, *lütfen Joshua'nın yaşamasına izin ver.*

Annem, Carolina ve Margaret ile beraber yatağa gidiyor. Diğer annelerim de evlerine, ailelerine gidiyorlar. Karanlıkta oturarak, babamı bekleyerek kalıyorum. Kapı çalıyor, sonra Emily yüzümü görene kadar sırıtarak, içeri yürüyor.

"Ah Kyra, ah Kyra!" diyor. "Annem seni ziyaret etmem gerektiğini söyledi. O söyledi. Seni ziyaret etmemi söyledi. Sana söyleyecekleri varmış"

"Ne oldu? Çabuk söyle Emily" diyorum.

Laura da bizimle beraber oturma odasına geliyor. Fırının üzerindeki ışıkları açıyor, fırın kapağını da açıyor böylece ışık parlıyor. Dışarıda hafif rüzgâr esiyor. Birisinin köpeği önce deli gibi, ardından kesik kesik havlıyor.

Emily, temiz kalpli Emily, başımda dolanıp duruyor. Saçlarımı öpüyor.

"Kyra," diye geveliyor. Yüzüme doğru eğiliyor. "İsa seni dinliyor."

"Gerçekten mi?" Gözyaşlarım sel gibi akıyor. Laura'ya biraz benzeyen kız kardeşime gözlerimi dikmiş bakıyorum.

"Sana söylememi istedi." diyor Emily. Kalbimin olduğu yere bastırıyor. "Burada olduğunu biliyor," Alnıma dokunuyor, "Ve burada." Ardından "Seni seviyor, senin için cehennem yok." diye fısıldıyor.

Babam eve gelene kadar yüzümü öpüyor.

BABAM EVE geldiğinde Laura'ya "Bayan Emily'yi eve bırak ve sonra yatağına dönmek için acele et" diyor.

Onların ikisi de ona sarılarak iyi geceler diliyorlar.

"Haydi dışarıda oturalım." diyor.

Kapı önündeki verandaya çıkıyoruz. Ayaklarımın altındaki eski ahşabı hissedebiliyorum. Akşam saati için öten horozları duyabiliyorum.

Babam, "Otur bakalım," diyor. Kolunu omzuma atıyor, beni yakınına çekiyor. Traş losyonunun kokusunu alıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve babamın kokusunu içime derin derin çekiyorum. Omzunda uzanıyorum, sadece dinleniyorum, sadece seviyorum, sadece beni kurtaracağını söylemesini diliyorum o, "Alex Delango'ya ne olduğunu hatırlıyor musun?" dediğinde.

Adaçayı kokusu esip geçiyor.

"Evet," diyorum.

"Peygamber Childs'i yalanlayarak, onlara kafa tuttuğu için her şeyini nasıl bir anda kaybettiğini hatırlıyor musun?"

Bir süre oturuyoruz, sessiz ve soğuk gece havası aramızda.

"Çocuklarını ve eşlerini elinden alıp diğer iki tarikat üyelerine verdiler. Olsen ve Adamson kardeşleriyle beraber

buradan ayrılmaya zorladılar. Üçü de Peygamber'e karşı geldiği için ailelerini kaybetti, buradan kaçmak zorunda kaldılar. Hatırlıyor musun?"

Başımı sallıyorum. "Evet efendim."

"Yeni eşlere ve çocuklara onlar nasıl babalar oldu, hatırlıyor musun?"

Tekrar başımla onaylıyorum.

Gökyüzü yıldızlarla dolu. Ulaşılabilecek kadar yakın görünüyorlar. Bu kadar yaralı olmasaydım onlardan birine dokunabileceğime bahse girerdim. Babam ve ben daha fazla bir şey söylemiyoruz. Orada öyle sessizce oturuyoruz. Ama bana ne söylemek istediğini artık biliyorum.

Ne derlerse yapmak zorundayım.

Yoksa babam her şeyini kaybeder.

III

Annem kendini yine iyi hissetmiyor. Belli etmemeye çalışıyor, ama yüzü ifadesiz ve terli. Yanaklarındaki iki pembe nokta dışında yüzü solgun. Dudakları kuru. Yataktan çıkacak hali bile yok.

Ancak ben sadece kendimi düşünebiliyorum. Her yanım yara bere içinde. Kollarımda, bacaklarımda, sırtımda morluklar var. Bu ne zaman oldu? Hyrum amcamın, başım ve yüzümden başka bir yere vurduğunu hatırlayamıyorum. Gün ışığı gözlerimi alırken başımın ağrısı gittikçe kötüleşiyor. Perdeleri çekmeye çalışan kardeşlerime "Bugünlük perdeleri kapalı tutalım, olur mu?" diye fısıldıyorum.

Laura, Margaret ve Carolina sessiz. Normalde kahvaltı hazırlıklarını beraber yaparız ve ben bahçeye çıkarım ve bahçede çalışırım, Margaret, "Senin işini bugün ben yapacağım." diyor. Onu öpmek istiyorum, ama dudaklarım kan toplamış.

Kapı çalıyor ve Anne Claire geliyor. Yüzümü görünce üzüldüğünü belli etmemek için uzaklara doğru bakıyor.

"Gelinlik provası için geldim." diyor.

Annenin biçtiği elbise parçalarını topluyorum. Bunu ne zaman hazırladı? Peygamber'i görmeye gittiğimde benim dönüşümü beklerken mi? Babamı beklerken mi yoksa?

Diz çökerek, kendisine annesi tarafından verilen makasla, gelinliğimi biçerken annemi düşünüyorum.

"Gidelim bayan Kyra," diyor Anne Claire.

Ona doğru gidiyorum ve o bunları üstümde prova edip omuzlarımdan, kollarımdan iğneliyor.

"Sandalyenin üstüne çık," diyor.

Dediğini yapıyorum ve eteklerimin ölçüsünü de alıyor.

Bir ara kısık sesle "Onu sevmiyorum," diyorum.

Anne Claire sessiz kalıyor.

"Amca olarak da, koca olarak da..."

"Öğreneceksin," diyor Anne Claire.

Aşağıya, ona doğru bakıyorum. Buradan saçlarının bir kısmının grileştiğini görebiliyorum. Bu nasıl olabilir?

"Onu sevmeyi öğreneceksin," diyor iğnelerin bir kısmını ağzında tutarken, "Eğer kalbini Tanrı'nın eline bırakırsan."

"Kalbim neredeyse orada kalmasını istiyorum," diyorum Göğsüme vurarak,"Öğreneceksin." diyor.

"Biz ne yapmamız gerekiyorsa onu yaparız." diyor.

"Ben yaptım." diyor.

Anne Claire'in yüzüne bakıyorum. Benim için endişeleniyor, bunu görebiliyorum. Elinin tersiyle yüzümü okşadığında yüzümü oksadığı yer hiç acımıyor. Dokunuşuyla gözlerimi kapatıyorum.

O GECE annemin doğum sancısı başlıyor. Benim halim ortada olduğu için kimsenin bana bir şey söylemediğinin farkındayım. Onunla yatak odasına bile gidemiyorum. Annem beni ne zaman görse ağlıyor. Yanına gittiğimde Anne Claire beni okşayarak dışarı gönderiyor. Annem bağırırken, o ve Anne Victoria dönüşümlü olarak başında bekliyorlar.

"Bir sorun var!"

Cuma sabahının geç saatleri, annenin böyle söylediğini duyuyorum, sözcükleri duyuyorum. Anne Victoria onunla birlikte. O bir şeyler mırıldanıyor.

"Bebekte bir sorun var."

Annemin yatak odasının kapısına koşuyorum. Ona bakıyorum. Saçları ıslak, yüzüne yapışmış. Görüntüsü beni korkutuyor. Söyledikleri beni korkutuyor.

Laura, "Neler oluyor?" diyor. Beni kenara iterek geçiyor..

"Dışarı çıkın," diyor Anne Victoria. Annemin bacaklarının arasında çalışıyor. Battaniyeler, örtüler bükülmüş. Annemin dizleri de kızın dizleri gibi bükülü. "Babanızı çağırın."

Laura dönüyor, koşuyor.

Acıdan yüzünü buruşturan annem bana bakıyor. Sadece bir kez. Çığlık atıyor.

"Dışarı," diyor Anne Victoria.

Ağacıma koşuyorum.

ONU GÖRDÜM.

Harikaydı. Elleri ve parmakları. Ayakları ve ayak parmakları. Kırmızı. İncecik. Çok ince. Nefes almak için mücadele ediyordu.

Annem ise o bebeği bir an daha fazla hayatta tutabilmek için nefes nefese kalmıştı. Annem;

"Lütfen, Victoria. Claire lütfen!" dedi. "Çok şey kaybettim lütfen!

"Bunu yapamayacak Sarah!" dedi Anne Claire.

"Onun adı Abigail," dedi annem.

Şifonyerin yanında ağladım. Laura ve Margaret yanımdaydı. Caroline Emily ile beraberdi.

Sonra babam geldi, biz orda yokmuş gibi yanımızdan yürüyerek geçti.

"Abigail," dedi annem.

"Şimdi sırası değil Richard," dedi Anne Claire. Bu bebeği doğurtmak için elinden gelen çabayı göstermişti.

Ama babam onu dinlemeyerek yatağın yanına çarşafların katlı ve ıslak, havluların kan revan içinde olduğu yere çöktü. O da yeni doğan bebek kokusu kaplıydı ve annem nefes nefese kalmıştı.

Gözlerimi Abigail'den alamıyordum. Acaba 6 aylıkken doğan bu bebek hayatta kalmayı başarabilecek miydi diye düşünüyordum. Biliyorum bu olabilirdi. Bir keresinde Patrick'in getirdiği gazetelerin birinde hastahanelerin prematüre bebekleri kurtardığını okumuştum.

O sırada Abigail son nefesini sessizce, tüm çabasıyla almaya çalışırken, annem kalbi kırık haykırarak ağlarken odadan ayrıldım.

Artık katil de olmuştum.

RÜYAMDA, KARLAR pencereme düşüyor. Damlalar tıpır tıpır cama vuruyor. Rüzgâr "Kyra," diye adımı fısıldıyor.

Yüreğim ağzımda uykudan uyanıyorum.

"Kyra," tıkırtılar yeniden geliyor. "Uyan."

Bu Joshua, benim penceremde.

Ne?

"Burada ne arıyorsun?" diye fısıldıyorum. Dizlerimin üstünde sürünüyorum, yüzümü sinekliğe yapıştırıyorum.

"Buradan ayrılıyorum Kyra," diyor. "Gitmek zorundayım. Bu gece evimizi bastılar." Joshua çok üzgün ki sesi titriyor. Karanlıkta yüzünün dağılmış halini görebiliyorum.

O an, içimdeki büyük bencil bir parça ayaklanıyor. O gittikten sonra ne yapacağım? "Gidemezsin," diyorum.

"Onlar zorluyorlar," diyor.

"Kim?" Sinekliğe o kadar yaklaşmıştım ki toz kokusunu duyuyorum. Laura'nın uyanma ihtimali bile umrumda değil.

"Peygamber. Havariler. Tanrı'nın Koruyucuları. Seni seçtiğim için buradan gitmem gerektiğini söylüyorlar."

Ayaklarımın altından doğru içimde bir suçluluk duygusu büyüyor. Bununla her yanım sarılıyor.

Joshua da alnını sinekliğe yapıştırıyor. Biz sadece bu ağ tarafından ayrılıyoruz. Tenini hissedebiliyorum. Tozla beraber Joshua'nın kokusunu da alabiliyorum. "Burada kızlar sadece yaşlı adamlar içinmiş, dün böyle söylediler." diyerek derin bir iç çekiyor.

"Nereye gideceksin peki?"

Bir an için sessiz kalıyor. "Buralarda bir sığınma evi varmış diye duyduk, orayı deneyeceğiz."

"Seninle gelmeme izin ver." diyorum.

"Sadece sana hoşça kal demek istedim." diyor. Sesi ağlamaklı.

Ben ise ağlamaya başlıyorum. "Seninle gelmeme izin ver." diye tekrar söylüyorum.

"Senin için geri geleceğim," diyor Joshua. " Eğer sen de beni istiyorsan, Kyra."

Onun arkasında bir ses var ve bir an Tanrı'nın Koruyucuları'ndan birinin orada olduğunu düşünüyorum. Mideme kramplar giriyor.

Fakat onunla birlikte iki başka çocuk var. "Biz gitmek zorundayiz," diyor içlerinden biri. Sanırım bu Riley Allred. "Sana söylemiştim, burada durmamalıydık. Gitmemiz gerek. Şimdi. Onlar sadece çok fazla zaman veriyorlar sonra da takip ediyorlar."

"Sizinle gelmeme izin verin. Hemen giyinebilirim. Bekleyin"

"Hayır!" diyor tanıyamadığım diğer ses. "Kız bizi yavaşlatır. Yolumuz çok uzun. Hemen harekete geçmeliyiz, Johnson. Hemen!" ses ısrarcı. Korkutucu.

Joshua, "Gitmek zorundayım." diyor. Elini sinekliğe bastırıyor ve elimi onun elinin üzerine koyuyorum. Sıcaklığını hissedebiliyorum. Ve sonra o gitmiş.

"Benim için geri dön," diye fısıldıyorum, onu karanlıkta izlerken. Ama beni duyup duymadığı hakkında hiçbir fikrim yok.

İÇERİDEN SESLER geliyor.

"Acele et," diyor yatağından annem. "Bensiz gitmek zorundasın."

Bebek nerede peki?

"Hâlâ canın acıyor mu?" diye bana soruyor Laura, bir Kardeslik Salonu'na aceleyle giderken. Gözleri ağlamaktan kıpkırmızı. Abigail. Küçük Abigail: Çok küçük.

Ben ise uykusuzluktan değil, ağlamaktan, biraz da acıdan yanan gözlerimi ışıkta kısıyorum.

Her yerde mırıldanmalar var. Kendi içimizde bölünüyoruz. Kadınlar odanın bir tarafında, erkekler diğer tarafında. Klimanın rüzgârı beni serinleterek esiyor.

Kardeş Mathias, "Çocuklar buraya gelin," diyor. "Önlere doğru gelin. Sevgili Peygamber'imizin yakınına oturun."

Basamağın aşağısına, bizimle beraber oturabilmesi için ona sandalye getirmişler.

Bütün havariler şimdi hareket ediyor, parmaklarıyla bizi göstererek. Hyrum amcam, benim olduğum yöne bakıyor. Çocukların ilerlemesine yardım ediyor.

"Yakına oturun," diyorlar. "Yakına oturun."

Bense Anne Claire'in yanına çoktan oturmuştum bile ve Peygamber'in oturacağı yere daha fazla yaklaşmak istemiyorum.

"Sen de, Kyra," diyor Anne Victoria. O dudaklarıyla gülümsüyor.

İsteksizim, fakat Mariah'ı, Anne Claire'den alarak gidiyorum böylece onu kucağımda tutabilirim.

Neden buradaydım? Nasıl burada olabilirim? Benim en küçük kız kardeşim ölmüşken, yüzüm darmadağın olmuşken, sevdiğim adam gitmişken, ben nasıl olur da burada kalıp bu odada olmak isterim ki? Ben kaçmak istiyorum...

Yanımdaki kadın uzaklara bakıyor. Yüzüm kurallara uymadığımı onlara anlatıyor. Ben cezalandırılmıştım. Olay bu kadar basit.

Mavi halının üstünde bütün çocuklar dizlerimizin üzerinde oturuyoruz. Bazı çocuklar oyun oynuyor, bazısı yüzlerinde küçük gülümsemelerle etrafa bakınıyor.

Kardeş Carlson ayağa kalkıyor. O ilahi söylemeye başlıyor; sesi zengin ve derin, "Tanrı, Peygamber'i gönderdi. Tanrı hepimize Peygamber'imizi gönderdi. Hepimize. Yol göstermek için. Rehberlik için. Bizi cennete götürmesi için..."

Peygamber Childs odaya girer girmez insanlar alkışlıyorlar. O bize başını sallıyor, oturmamız için işaret ediyor. Mikrofon elinde, kestane rengi halıdaki yerini alıyor.

"Tüm sabah dua etmiştim," diyor Peygamber Childs...

Adamın biri odanın arka taraflarından "İsa'ya şükürler olsun," diyor.

"Bir peygamber, ümmeti için dua ediyor," diye kelimeleri fısıldıyor Peygamber Childs.

Başka bir adam, "Tanrı'nın Kelimesi!" diye bağırıyor.

Hepimiz sessizdik.

Mariah kıpırdamadan kucağımda oturuyor. Midemde çıngıraklı yılan geziniyor gibi hissediyorum. Saçlarının sarısına konsantre oluyorum. Saçındaki tüm renkleri görüyorum. Beyaza yakın. Üç farklı tonda sarı. Altın sarısı.

"Ümmeti için dua ediyor. Onlara zarar gelmemesini diliyor," diyor Peygamber Childs.

Benimle mi konuşuyor acaba? Bana zarar gelmemesini mi diliyor?

Ağzı mikrofona o kadar yakın ki nefes alışını duyabiliyorum.

"Ama bazı çocuklar yanlış yaparlar." diyor.

Ben hâlâ Mariah'nın saçından başka yere bakmıyorum. Dokunmak için saçları öyle güzel ki. Tüm saçı o kadar kıvırcıktı ki büyüdüğünde onları toplamak için uzun zaman harcayacak. Sırtında atan kalbimi hissediyor mu acaba?

"İçinizden bazıları, yanlış yaptı," diye tekrarlıyor.

Gözlerim görmüyor, sadece sözlerini duyabiliyorum.

"Sahip olduğumuz bu mekân, Şeytan'dan korunmamız için güvenli olan yerdir. Ve o, duvarlarımızın dışındadır. Her yerde. Yollarda. Dükkânlarda. Televizyonlarda ve bilgisayarlarda. Bizim inandığımız şeyi inkar eden bu insanlar, ellerinde şeytanın yalanlarını ve oyuncaklarını taşıyorlar. Onların yönüne bakmaya kalkarsanız, onlar sizi öldürecekler." diyor.

Peygamber Childs duraksıyor.

"Dış dünyadan uzak durun," diyor, "ya da o sizin hem içinizi, hem dışınızı yakacaktır."

Şimdi o ayakta, ona bakmasam da biliyorum. Yanıma doğru yaklaşıyor.

"Şeytan'dan uzak dur. O seni yok edecek."

Dikiliyor ve zeminde hepimizin arasına yürüyor. Oda futbol maçı yapılacak kadar büyük. Joshua ve bir arkadaşının bu odayı kutsal Sebt* günü için hazırlamaya çalıştıklarında temizlik için çok uğraştıklarından bunu biliyorum.

* Musevilerce cumartesi günleri uygulanan kutsal dinlenme günü

"Şeytan, okuduklarımızın içindedir... Eğer kutsal kitaptan başka bir şey okuyorsak."

O biliyor mu, okumanın, benim günahım olduğunu biliyor mu merak ediyorum? Yüzümü Mariah'a yakın tutuyorum.

"O bizim düşüncelerimizdedir... Eğer bu ibadethaneden başka bir şey düşünüyorsak tabii..."

Acaba şimdi buradan ayrılmak istediğimi biliyor mudur? Buradan ayrılmayı planladığımı?

"O size bakıyor."

Peygamber Childs doğrudan önümde dikiliyor. Yönünü bana doğru çevirmiş. Ayakkabılarını görüyorum, nasıl da parlıyorlar. Joshua ve benim üzerime basan ayak bu muydu acaba? Mariah elini istemsizce uzatıyor ve o geriye doğru çekiliyor.

"Bana bakın!" diyor.

Bunu bana söylüyor olabilir mi? Ayakkabının burnundan Mariah'a ve kendime bakıyorum ve ne kadar karanlık gözüktüğümüzü görüyorum. Şeytan tarafından çoktan esir alınmıştık. Gerçi bu Mariah için doğru olamaz, henüz değil. O daha çok küçük değil mi?

Laura, "Kyra," diyor, onun fısıltısı o kadar sessiz ki seslendiğini benden başkası duyamaz.

"Bana bakın!" diyor yeniden Peygamber.

Bütün odada ölüm sessizliği hakim.

Ona bakıyorum. Yerden baktığımda, çok uzun görünüyor.

"Dün gece üç çocuk şehirden kaçtı." O bunu herkese söylüyor, buna rağmen bana dik dik bakıyor. Kulağına bakıyorum.

"Ve biz onları aramaya gitmeyeceğiz."

Joshua! Kalbim çarpıyor.

"Hepsi çölde ölecekler."

Hemen arkamda bir kadının nefes almakta güçlük çektiğini duyuyorum. Joshua'nın annesi mi? Ya da diğer iki çocuğun?

"Susuzluktan ve sıcaktan öldüklerinde, akbabalar kemiklerini sıyıracak. Tanrı'nın ellerinde, bir günahkâra yakışır şekilde ölecekler."

Peygamber'in arkasından sızan ışık, başında nur varmış gibi gösteriyor.

Ve onun hemen önündeyken, bana bu kadar yakın duruyorken belki de düşüncelerimi okuyabilir, *Joshua ölmeyecek. Oradan sapasağlam çıkacak. Ve benim için geri dönecek.* Diye düşünüyorum.

Peygamber Childs'in gözünden bakınca gözüken durum öyle.

Konuşmasını durduruyor. Bana dik dik bakıyor. Ve ben de ona doğrudan dik dik bakıyorum. Çünkü -Joshua hakkındaki tüm sıcak düşüncelerimin olduğu, tüm gizli konuşmalarımızı sakladığım- kalbimin tam ortasında biliyorum ki Joshua oradan kurtulacak.

Sonsuz gibi görünen bir süre boyunca, Peygamber Childs önümde bana bakarak dikiliyor.

Sonra "Tanrı'nın emirlerini yerine getirmediğiniz için cezalandırılacaksınız." diyor.

Peygamber odanın ön taraflarına doğru yürürken, elimden tutan bir el beni çekip odadan çıkarıyor.

"NEDEN?" diyor Anne Victoria.

Annem uyuyabilsin diye hepimiz onun gözetimindeyiz.

"Neden özellikle Kyra'ya bakarak konuştu? Neden onun önünde öyle dikildi? Dün gece üç kişinin kaçtığını söylerken neden Kyra'ya bakıyordu?"

"Bilmiyorum" diyorum. Yalanım genzimi yakıyor.

"Ne yaptın sen?" diye soruyor.

"Hiçbir şey...Bildiğinden başka hiçbir şey yapmadım."

Fakat onlar hiçbir şey bilmiyorlar. En azından, ben öyle olduğunu düsünüyorum. Joshua hakkında hiçbir şey söylememiştim. Çünkü bu utanç ailem için çok fazla olurdu. Belki Anne Claire erken doğum yapabilirdi. Belki Anne Claire de karnındaki çocuğu düşürebilirdi.

Abigail...

"Kyra," diyor babam. Bana doğru eğiliyor. "Bazı sonuçlar canını çok yakabilir, bilirsin. Kurallara uymayanlara ne yaptıklarını biliyorsun."

Başımla onaylıyorum.

"Anlat bana,"diyor.

İnsanlar kaçıyor, bense söylemek istiyorum. Onlar gittiler. Onlar kaçıp gittiler ama ben "Amber Moss da kaçtığında dayak yemişti ve onu geri getirdiler." diyorum. Amber'in

açılmayacak derecede şişen çizgi halindeki gözlerini görebiliyorum. Felix ile evlendirmeye kalkmışlardı. Eninde sonunda evlenmek zorunda kalmıştı. "Ve o zaman da bir sürü insanı buradan uzaklaştırmışlardı." Babamın en büyük oğlu, Adam hakkında endişelenip endişelenmediğini merak ediyorum. O neredeyse 17 yaşında. Gerçi babam bütün çocuklarını sessiz ve kuralcı yetiştirmek için çok uğraştı.

"Çocuklardan bazılarını çölde bıraktılar," diyor Anne Claire. O kollarıyla karnını çevrelemiş, yemek salonunun duvarına yaslanarak dikiliyor. "Onları orada ölüme terk ettiler."

Anne Victoria hiçbir şey söylemiyor. Sadece surat asmaya devam ediyor.

"Eğer gerekliyse, günahkâr olanları öldürecekler tabii ki," dedi babam. Ellerimi iki elinin arasına almıştı. "Tanrı'nın kurallarına uymalısın." Dudakları endişe ile titriyor. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. "Canım Kyra'm, seni kaybetmeye dayanamayız, yeterince çok şey kaybettik bugüne kadar." Sesi çatallaşmış ve ağlamaya başlıyor. Yüksek sesle ağlıyor. Kendine sarılmış ve tüm vücudu ümitsizce titrerken ağlıyor. İlk iki eşinin yaptığı gibi ona sarılıyorum.

Babam hıçkıra hıçkıra ağlıyor. Anne Victoria babamı kolları arasına alarak sakinleştirmeye çalışıyor. " Şişşt" diyor. " Şişşt."

"Her zaman bizim ailemizin bir parçası olmanı istiyorum Kyra." diyor babam.

Clarie Anne'nin gözleri başı ağrıyor gibi sımsıkı kapalı. Belki ben onun baş ağrısıyım.

Kapı çalıyor.

Baba ağlamasını kontrol etmeye çalışıyor o yüzünü siler silmez, Anne Claire ön kapıya doğru gidiyor.

"Ağlama, baba," diyorum. Kendi gözyaşlarım beni tehdit ediyor. Ölümden, korkudan, endişe dolu olmaktan patlamak üzereyim.

"Kardeş Carlson," diyor bir erkek sesi. Bu Peygamber Childs.

Babam yüzünü bir kez daha silerek, dikiliyor. Ayağa kalkıyorum.

Peygamber Childs bütün iyi havayı dağıtarak karavanın içine hareket ediyor.

Bu sefer gerçekten korkuyorum, sonra babamın arkasına hareketleniyorum. Boğazımda bir çığlık çıkmaya çalışıyor, fakat dişlerimin arkasında sessizce tutuyorum.

"Oturun," diyor babam ve kendi sandalyesini gösteriyor.

Peygamber Childs orada öylece duruyor. Babam da.

Şimdi bir şeyler mi söyleyecek? Babam beni savunacak mı?

Peygamber Childs, "Ailesini kontrol edemeyen adam, onları hak ediyor mudur?" diyor.

Peygamber babama uzun uzun bakıyor, sonra gözlerini bana çeviriyor.

"Eğer vahşi kızlarını doğru yolda zaptedemiyorsan, Kardeş Carlson," diyor Peygamber Childs, "onları bunu yapabilecek birine vereceğiz. Eğer Tanrı bunu başaramadığını görürse, bütün aileni kaybedeceksin. Anlaşıldı mı?"

Babamın yüzünde bir sertlik büyüyor, fakat hiçbir şey söylemiyor.

"Bu çocuğu bir an önce evlendirmemiz gerek," diyor Peygamber Childs. "Bu düğün diğerlerinden daha erken olacak. Kardeşin bu kıza bakacak ve ona kurallara uymasını öğretecek."

Babam hâlâ hiçbir şey söylemiyor...

"Bu kızı uygun şekilde cezalandır, Kardeş Carlson," diyor Peygamber Childs. "Yoksa hepsini birden kaybedeceksin. Çocuklarını. Eşlerini... ve cennetteki yerini."

Kimse tek kelime etmiyor. Odanın havası omuzlarımızda taşımak için çok ağır. Ben koltuğa yığılmamak için ayakta güçlükle duruyorum.

"Cezalandır onu."

"İnanıyorum ki," diyor babam ve o konuştuğunda onun yüzünü göremiyorum, "O dersini çoktan aldı."

Peygamber Childs sessiz. " Bunun için tek şansın var," diyor bir süre sonra "İşleri Yüce Tanrı adına yoluna bir an önce koyabilmek için,"

Anne Claire Babamın yanına sokuluyor. O babamın güçlükle kıpırdattığı elini tutuyor. Anne Victoria, Claire Anne'nin yanında dikiliyor. Onlar etten bir duvar gibi önümde duruyorlar.

"Onu seninle konuşmaya zorla," diyor Peygamber Childs, "Sonra sizin başınıza açtığı bütün bu dertlerin hangi günahının sonucunda olduğunu öğrendiğinde fikrini değiştirebilirsin."

Kapıyı ardından kapatmaksızın gidiyor.

Artık odada saatin tik-tak sesinden başka bir ses yok. Emiliy dışırda oynuyor.

"Peygamber'i gördüm." diyor Anne Victoria'ya, iki koluyla annesini kucaklarken.

Koltukta oturduğumu fark ediyor. "Ah, Kyra!" diyor. "İsa seni sevdiğini bilmeni istiyor."

Onun bu sözleri bana güç veriyor.

"Yanıma otur, Emily" diyorum. Oturuyor. "Sana bir şey anlatmak zorundayım, baba."

Onlara Joshua'yı ve beni, Peygamber Childs'la olanları anlatıyorum. Onu nasıl dövdüklerini anlatıyorum. Bana hoşçakal demek için o gece geldiğini anlatıyorum. Onlara onu sevdiğimi anlatıyorum.

Olanları anlatırken Joshua'yla öpüştüğümüz kısmı atlıyorum.

El ele tutuştuğumuzu atlıyorum.

Eğer benim için gelirse onunla gitmek istediğimi atlıyorum.

Eğer bakışlar, eritebilselerdi, kesin ölmüştüm. Ve bana kızgın oldukları için değil. Üçü de ağızları açık, bana bakarak duruyorlarken şok olmuş haldeler. Emily bana pat pat vuruyor.

Anne Claire deli gibi sallanmaya başlıyor ve zar zor oturuyor. Anne Victoria sadece bana dik dik bakıyor. Sonra "Ah, hayır Kyra! Hayır!" diyor.

Babam başını sallıyor. Sadece başını sallamayı sürdürüyor. Gözleri kapalı ve onları yeniden açtığında, o hâlâ kafasını sallıyor. Ve Anne Victoria bozuk plak gibi takılmış, "Ah Kyra! Hayır, hayır, hayır!" diyor.

"Öyle demek istememiştim" diyerek iki elimi onlara doğru uzattım, sanki ne kadar uzun süre beklersem beni affetmeleri o kadar kolay olacakmış gibi...

"Anlamıyor musun?" diyor babam. "Her zaman bir aile gibi değil miydik? Hep akıllı olman gerektiğini söylemedik mi? Bunu nasıl yapabildin?"

Anne Claire sallanıyor. Sandalyeden gıcırtılar geliyor. Benden uzaklara bakıyor. "Şimdi bizi izliyorlar." diyor. Sonra bana göz ucuyla bakıyor ve bu bakışta Peygamber'in gözünden bakmanın nasıl olduğunu anladığını biliyorum.

Emily'nin ellerinden pat pat sesleri geliyor.

"Seni ve beni ve annelerini ve erkek ve kız kardeşlerini izliyorlar." diyor babam. Sesi kısık.

"Tüm dikkatleri üzerimize çekmişsin," diyor Anne Claire. Hâlâ uzaklara bakıyor.

Pencereden annemin uyumak için uzandığı, bizim karavanımıza bakıyorum. Neler olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Benim bütün yüzüm yaralı. Sırtım incinmiş. Herşey incinmiş. yaptığımı düzeltmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey...

"Seni sonsuza kadar izleyecekler Kyra." Babamın sesi yorgun. Yaşlı. Tekrar ağlayacağını düşünüyorum, ama ağlamıyor. Fakat böyle hissetmesinin sebebi, bu korkunun sebebi benim, biliyorum. Her şey benim yüzümden.

"Bu," diyor babam ve bana doğru hareket ediyor, "Bunlar sadece başlangıç," diyor. Sesi titriyor. "Kyra."

Her şeyi daha da mahvedeceğimi bildiğim halde kollarımı babama doluyorum. Emily de onu sakinleştirmeye

çalışıyor. Şimdi babama pat pat diye vuruyor. Hep beraber koltuğa oturuyoruz.

"Şimdilik Sarah'a hiçbir şey söylemeyeceğiz. Anlaşıldı mı?" diyor babam.

Güneş batmaya başlıyor, bulunduğumuz oda giderek karanlıklaşıyor. Jackson kapıya geliyor ve herkes aç diyor. Anne Claire birazdan yiyeceğimizi söylüyor, onlar yakında yemek yiyecekler.

Kapı onun ardından kapanınca, "Hepimiz gidebiliriz," diyorum. Sözlerime kimse aldırış etmiyor. Ama onlar biraz kafalarını kaldırıyor, bileklerini dalgalandırıyorlar. "Hepimiz baba. Bütün aile. Biz ayrılabiliriz..."

Kelimeler herkes duyana kadar yükselmeye devam ediyor. Kalbim küt küt atıyor. "Eğer hep beraber olsaydık yapabileceğimizi biliyorum. Hep beraber baba. Gidebiliriz. Gece yarısı kaçabiliriz."

Anne Claire babama göz atıyor. Belki de... Anne Victoria'nın gene ağzı açık. Onlar birbirlerine bakıp duruyorlar. Acaba bunları onlar da düşünmüş müydü? Buradan ayrılacaklar mı?

"Nasıl hayatta kalırız peki?" Babamın sesi ağır. Hiç hareket etmiyor, birkaç dakikadır gözünü bile kırpmıyor. "Tanrı'nın isteği buysa kalırız." diyor en sonunda. Yüzünü ovuşturuyor ve bir an için kaçacak delik bulamayan yaşlı bir adam olduğunu görüyorum. Ben içeriden yıkılıyorum.

Burada mı yaşlanacağım? Amcamın yedinci karısı mı olacağım? Kuzenlerimin annesi mi olacağım?

Aile olarak burayı terk etmeyeceğiz. Babam bunu yapmayacak.

"Beni onunla evlenmeye zorlayamazlar," diyorum.

"Yapabilirler," diyor babam.

Anne Claire ve Anne Victoria başlarını salladılar. Onlar da buna inanıyorlar.

Ve sanırım, sanırım onlar haklılar.

SEÇİLMİŞ KİŞİ olmaktan kaçan insanlar var. Bazısı uzun süre saklanarak kaldı. Tanrı'nın Koruyucuları onları aradı. Bazen onlar insanları- kadınları geri getirdiler. Bazen, erkekler kaçabiliyordu.

Joshua ve ben, burada, herkesin içinde saklanıyorduk.

Geceleri, geç saatlerde, herkes uyurken, ön kapılar kilitlendiğinde, bizim saklanmalarımız başlıyordu.

Biz kadınların yorgancılık yaptığı topluluk binasının yanında saklandık. Veya binanın çok uzağında, gölgelerimizin bile görülemeyeceği karanlık yerlerde.

Tapınağın arka tarafında, bodrum katındaki merdiven boşluğunda.

Benim karavanımın dışında.

Onun yatak odasının penceresinin altında.

Eskiden dans pisti olarak kullanılan ve şimdi ayda iki kez barbekü partisinin yapıldığı Kardeşlik Salonu'nun yanında.

Her bahar hapşırmama sebep olan Rus zeytin ağaçlarının yakınında.

Biz saklanabileceğimiz her yerde saklandık.

Joshua da saklanmayı bildiğine göre buradan kaçmayı başarabilenlerden biri olacak mı?

Ve geri dönmeyi ve beni almayı hatırlayacak mı?

DÖRT GÜNDÜR Joshua için endişeleniyorum. Bu sırada Abigail'i defnettik. Gelinliğimi bitiriyoruz. Annem her şeye ağlıyor, ölü doğan üçüncü bebeğinin mezarını ziyaret ediyor. Yüzümdeki morlukların rengi maviden sarı-yeşile değişmeye başlıyor.

Geceleri Laura'nın yanına uzandığımda Joshua'yı düşünüyorum. Penceremin yanına geri geldiğini hayal ediyorum. Hayır! Ön kapıma geliyor. "Senin için geldim Kyra. İkimiz için bir yer ayarladım. Ne zaman aileni görmek istersen seni tekrar buraya getireceğim," diyor. Sonra arabayı benimle uzaklara sürüyor.

Dördüncü gece nasıl olduysa bir anda gerçeklerle yüzleşiyorum, fakat bu üstüme ev yıkılmış gibi bir şey.

Joshua gelmeyecek.

Hâlâ hayatta olup olmadığını bile bilmiyorum. Cidden.

Yalnız başımayım. Ve bir haftadan daha az bir süre içerisinde, benden 50 yaş büyük bir adamla aynı yatağı paylaşıyor olacağım.

IV

Sadece tek bir şey beni cesaretlendiriyor. Kitaplar. Okumak. Geri dönmeliyim. Sadece bir kez daha. Eğer Gezici İronton Kasaba Kütüphanesi'ne bir kez daha gidebilirsem, kitapları koklayıp, onlara dokunursam, eğer bunu yapabilirsem, kendi istediklerimi de yapabileceğime inanıyorum. Ve aynı zamanda Patrick'e hiç geri dönmemesini de söyleyebilirim. "Burayı geçene kadar devam et lütfen". Evet söyleyeceklerim bunlardı. "Sadece devam et Patrick, ne olursa olsun sakın durma, arabanın önünde dikiliyor olsam bile durma sakın, sadece sürmeye devam et."

Bütün bu söyleyeceklerimi biliyor olmak beni rahatlatıyor. Patrick'i bir kez daha ziyaret etme düşüncesi beni rahatlatıyor.

Ancak gerçekler şöyle; onlar benim yoldan çıktığımı biliyorlar.

Ve Şerif Felix, Patrick'i daha önce en azından bir kez durdurmuştu.

Ben hep yürüyüşe çıkarım. Ve belki şimdi, yürümeyi sürdürmezsem bu da garip görünebilir.

Fakat onlar beni izlemeye devam ediyorlar. Hepsi birden izliyorlar artık. Erkek ve kız kardeşlerim. Babam ve annelerim. Sadece sürekli ağlamaya devam eden annem beni fark etmiyor. O aklını kaybediyor, bence. Abigail bebek yaşayacağı bir yere gitmiş olabilir mi? Bilmiyorum.

Fakat Çarşamba sabahı şafak vaktinde, Gezici İronton Kasaba Kütüphanesi'ne gitmeye o kadar istekliyim ki içim kıpır kıpır, yerimde duramıyorum. Kalbim iki kat daha hızlı atıyor sanki. Ekstra hızlı çarpıyor. Korkuyorum herhangi bir şeyin gitmeme engel olması için, çok fazla zamanım var.

Eğer yürüyüşe çıkarsam.

Her zaman yaptığım gibi.

Onlar beni izleseler bile.

Eninde sonunda oraya giderim.

Şükürler olsun, Tanrı'ya şükürler olsun ki, bu çarşamba Patrick'i kütüphanede görüp ona "Ardına bakma. Sana veda etmeye geldim. Hoşçakal ve her şey için teşekkür ederim." diyebilirim.

Sözlerimin boğazımda düğümleneceğini düşünüyorum.

Tapınağın kalın zincirlerini geçtiğim zaman bu yaptığımı Laura ile paylaşmalı mıyım diye merak ediyorum. Güneş yakıyor. Laura'dan iki sırrımı saklamıştım. İki sır da erkekler hakkındaydı: Joshua ve Patrick.

"Ama sırlarım onun güvende olmasını sağlayacaklar." diye içimi ferah tutmaya çalışıyorum.

Tanrı'nın Koruyucuları beni giderken görüyor. Beni izleyenlere göz ucuyla bakıyorum.

Ama ben *her zaman* giderim, diye düşünüyorum. *Her zaman...*

Koşmuyorum. Sıkılmış gibi yapıyorum. Her zaman yaptığım gibi rol yapıyorum. Değil mi?

Kalp atışlarımı da görebilirler mi?

Ter kokumu duyabilirler mi?

Uzaklara doğru yürürken arkama bakıp bakıp duruyorum.

Takip eden kimse yok. Bir kişi bile. Sonunda sıkı sıkı kenetlenmiş dişlerimi gevşeterek rahat bir nefes alıyorum.

Beni yoldan çekip alacak olan kitapların minibüsünü beklerken, -Patrick'in geleceğini umuyordum fakat belki, belki o gelmeyecek- Bu düşünce paniklememe sebep oluyor. Belki de Şerif Felix onu durdurduğu zaman çok korkmuştu ve bir daha hiç gelmeyecekti? Belki de çoktan gelmişti ve ben evde düğün için hazırlanmakta olan duvağımla oyalanırken onu kaçırmıştım? Yüzümü evlendiğimizde Hyrum amcamdan koruyacak olan duvak için... Ayrıca buradan geçecek olsa bile Şerif Felix'i ve yaptıklarını gördükten sonra, bütün herkes beni izlerken neden duracaktı ki?

Zeytin ağaçlarının gölgesinde bekliyorum. Her ihtimale karşı bekliyorum. Ve o an hâlâ okuyabileceğime karar veriyorum. Hâlâ okuyabilirim, evlensem bile...

Okuyabilirim.

Kadınlar okuyabilir.

Kocalarının bilmesine gerek yok. Kocası istediğinde onunla beraber olma görevi de dahil -çünkü Cennet'e bebeklerim

olmadan giremem- genç eşlerin yapmak zorunda olduğu diğer şeylerle beraber bunu da yapabilirim.

Genç bir anne okuyabilir. Eğer bunu yeterince isterse.

Gölgelikte beklerken, aşağı yukarı doğru geçen yolları izlerken düşünüyordum da bebeklerime de okuyabilirim. Kimse bilmez. Hyrum amcam bir havari. O asla bilmeyecek.

Ağaçlarıma gidebilirim. Annemleri ziyarete gittiğimi söyleyebilirim. İstersem, doğruca buraya gelebilirim. Hepsini yapabilirim.

Ve aklıma daha iyi bir fikir geliyor. Neden kitapları ezberlemiyorum? Gezici İronton Kasaba Kütüphanesi'ne haftada bir gelir, *Hop on Pop*'un ya da *Git köpek! Git!*'n birkaç sayfasını yazabilirim. Bunu yapabilirim, evet. Ve sonra da bunları bebeklerime fısıldarım.

Onu gördüğümde, "Delisin sen, Kyra Leigh Carlson," diyorum yüksek sesle. Aramızda daha mesafe var. O büyük minibüs, tüm hantallığıyla sallana sallana bana doğru geliyor. Üstünde bir *Big Gulp* bardağı var. Kalbim kendi kendine sıkışıyormuş gibi küt küt atarken aracın fanları gürültüyle çalışıyor, dönüyor, bana doğru yaklaşıyor.

"Buraya gelmekten vazgeçmeyeceğim," diyorum rüzgâra doğru. Rüzgâr biraz daha hissedilmeye başlıyor. Rüzgârın, getirdiği tozları hissedebiliyorum. "Evlenecek olmam kitaplardan vazgeçeceğim anlamına gelmiyor. Ve ezberleyebilirim. Ya da kitapları saklayabilirim ve..."

Karavanın basamaklarına tırmanırken gözlerimden yaşlar akıyor.

Patrick, yüzümün halini görünce şaşkınlıkla "Kyra" diyor. "Ne oldu sana? Aman Tanrı'm! Ne oldu sana?"

Ve nasıl oldu bilmiyorum ama hiç düşünmeden Patrick'e başımdan geçen her şeyi anlatıyorum. Her şeyi.

Seçilmişi, Joshua'yı ve annemi üzdüğüm için erken doğan bebek Abigail'i. Her şeyi anlatıyorum. Basamaklarda dikilirken, başlıyorum, sonra minibüsün içinde. Kendimi yere atıyorum. Kelimeler suyun musluktan çıktığı kadar hızlı bir şekilde dudaklarımdan dökülüyor. Sözcüklerin hepsi sanki bir bütünmüş gibi hızlıca ağzımdan çıkıyor. Hepsini anladığından emin bile değilim.

Patrick yanımda durarak, dinliyor.

Ona hepsini anlattım. Hyrum amcamı ve kaçan çocukları, Ellen'i, ölü ikizleri, evliliğimi, beni dövmelerini. Her taraf taze gazete ve kitap kokusuyla dolu. Patrick'in kokusu da geliyor, tatlı bir şey. O terliyor.

"Bütün bu olanlara inanamıyorum," diyor bir süre sonra. "Tüm bunlar, kahrolasıcalar inanılmazlar. Eşek sudan gelinceye kadar dövmüşler seni,"

Ve buna ne diyebilirim ki?

Benim yerime, o tekrar konuşuyor. Ve o bunu söylediğinde, kelimeler neredeyse orada değiller. "Seni yanıma alacağım."

Patrick'e bakıyorum.

O yanımda, onun ekonomi kitapları ve Big Gulp fincanı yerde duruyorlar.

"Hemen şimdi," diyor. "Gidip yardım getireceğiz. Sen eşinle, Emily ve benimle kalabilirsin. Yapmamız gereken neyse, elimizden geleni yapacağız Kyra, eğer istersen tabii ki."

Koltuğuna hareketleniyor, cevabımı bekliyor, ellerini birbirine sürtüyor.

Kafamı sallayarak kabul ediyorum.

Arabayı çalıştırıyor, gaza basıyor ve harekete geçiyoruz..

MOTORUN SESİYLE beraber ben ağlamaya başlıyorum. Hayatım film şeridi gibi gözümün önünden geçiyor. Laura'yı görüyorum, Margaret'i ve Carolina'yı. Babamı ve Anne Sarah'ı, bebeklerinin ve benim gidişimden sonraki boşluğu, düşünüyorum, onunla ilgilenen kimse yok.

Gözyaşlarım ılık ılık ellerime düşüyor ben kucağıma bakarken.

Hâlâ yerde oturuyorum, gezici kütüphanenin W bölmesinde sağ yanında.

"Tamam Kyra," diyor Patrick. "Her şey düzelecek, söz veriyorum." başını çeviriyor. Omzunun üzerinden bana kısaca bakıyor. Arabayı sürüyor.

Gezici İronton Kasaba Kütüphanesi'nin arkası eğimli ve ben kitaplara karşı savruluyorum. Tahmin ettiğimden daha fazla ailemi özleyerek dizlerimi çenemin altına çekiyorum.

Müziği arkamda bırakmıştım. Ve kızkardeşlerimi. Ve annelerimi. Ve babamı.

Ve Hyrum amcayı, diyor bir ses.

Gözlerimi yumuyorum.

Şimdi ne olacak?

Eve geri dönmediğim zaman, ne olacak? Yokluğumu ne zaman farkedecekler? Gittiğimi ne zaman anlayacaklar?

Tanrı'nın Koruyucuları eve dönmediğimi anlayacaklar mı? Annem ne yapacak? Eskiden Abigail bebeğin bulunduğu boş karnını tutarak sokaklarda beni mi arayacak? Anne Claire ve Anne Victoria babamla beraber dışarı çıkıp Compound'un çevresinde yürüyüp hendekleri mi kontrol edecekler?

Hyrum amca ne yapacak?

Laura beni özleyecek mi? Ya Margaret ve Carolina? Hepsi beni özleyecek mi? Peki ya Emily? Ben gittiğimde düzelecek mi? Ve Mariah?

Peygamber beni aramaları için ne zaman birilerini gönderecek?

"Yaşadığın yeri geçene kadar aşağıda kal," diyor Patrick. Müziği açıp tempo tutmaya başlıyor. Sonra, "Tehlike geçti. Bana en fazla birkaç mil daha ver." diyor.

Aracın zemininde biraz zıplıyorum. Bu mobil arabalar bizim yaşlı traktörümüzden daha kaba.

O kadar üzgünüm ki kitap isimlerine bile bakamıyorum. Bence kalbim bir daha asla iyileşmeyecek.

Hyrum amcadan kaçmak için ailemden ayrı kalmaya değer mi?

İçimdeki ses, evi şimdi düşünme diyor. Sadece kurtulmaya bak.

Patrick'in sesi düşüncelerimi yarıda kesiyor. "Buraya gelip yanıma oturmak ister misin Kyra?" biz ailemden uzaklaşırken o yolcu koltuğunu işaret ediyor. Ailem ve Hyrum amcamdan.

Hâlâ burnumu çekiyorum, ama tamam diyorum.

Anında öndeki koltuğa geçiyorum.

"Her şey yoluna girecek Kyra" diyor Patrick. Dosdoğru gözlerine bakıyorum. Buna inandığını görüyorum.

Dışarıda geçtiğimiz arazi hızlıca yuvarlanıyor.

"Onları şimdiden özledim," diyorum ve gözyaşlarım içimi yakıyor. "Bir daha asla onları görmeme izin vermeyecekler."

Az önce söylediğim gibi gerçek bu, biliyorum...

Bundan sonra Laura yalnız uyuyacak.

Artık yanına kıvrılamayacağım.

Mariah'ı kucağıma alamayacağım.

Patrick tekrar imdadıma yetişiyor ve beni rahatlatmak için hafifçe vuruyor. Bu sefer yaralı olan koluma, doğrudan yaranın üstüne vuruyor, fakat bunu ona söylemiyorum. Bu uygunsuz bir hareket olur. Kimse babam gibi olamaz. Kimse annelerimin beni sevdiği gibi sevemez beni. Ya da Emily'nin. Ama Patrick söylediklerinde samimi. Bu samimiyetine inanmak zorundayım. Belki de bu hayatımı kurtaracak.

COMPOUND'DAN 15 mil bile uzaklaşmamışken Patrick, "Ne? Hız limitini aşmamıştım ki." diyerek frene basıyor.

Dikiz aynalarından dışarı bakıyorum.

Üst ışıkları yanan bir polis arabası bizim arkamızda.

Birden öyle bir enerji doluyorum ki, sürdüğümüz hızdan daha hızlı koşabilirdim. "Durma," diyorum. Sesim yüksek ve bağırıyorum. "Patrick! Durma!"

"Neden durmayayım?" diye soruyor, hâlâ minibüsü yavaşlatıyor. " Bir polis."

"Hayır!" sesim sanki bana ait değilmiş gibi çıkıyor. "O Compound'dan. Duramazsın."

Patrick söylediğime inanmıyormuş gibi gülmeye başlıyor. "Kemerin takılı değil mi Kyra?"diyor.

"Evet." nefes almakla başım belada.

Koltuğa sıkı sıkı yapışıyorum. Arabanın bozuk yolda zıplaması yavaşlıyor. Patrick aniden gaza basıyor. Artık tümseklerde bile durmuyoruz.

Arkamızda ise siren sesleri devam ediyor. Işıkların yansımasını aynadan görebiliyorum.

"Hayır, olamaz! Hayır!" diyorum "Oh, Hayır!"

Biz yarışıyoruz ve ben biliyorum ki hayatlarımız için yarışırken bir daha ailemi asla göremeyebilirim. Sahne gözümün önünden hızlıca geçiyor. Bu hızda daha önce hiç gitmemiştim. Hiçbir zaman. Annelerim sürerken de, ben sürerken de... Çitler ve çalılar bulanık gözüküyor.

Polis arabası hemen yanımızda sürüyor. Ön tarafta Şerif Felix'i görüyorum. Silahıyla kenara çekmemizi işaret ediyor.

Kendi kulaklarımı acıtan çok yüksek bir çığlık atıyorum.

"Kahretsin!" diyor Patrick. "Bu yaşlı şey 75'ten hızlı gitmez mi hiç"

Terimin kokusunu alabiliyorum. Büyük bir çukura girdik ve arkamdaki kitaplar halı kaplı zemine yuvarlandılar. Patrick'in Big Gulp'i kap tutucunun içinde titreşiyor.

"Birileri daha var," diyor Patrick. Direksiyona asılıyor. Eklemleri bembeyaz. Yüzü rengini yitiriyor. Onun korktuğunu söyleyebilirim.

Ben korkuyorum. Çok korkuyorum sanırım kusabilirim.

Aynadan arkaya tekrar bakıyorum. Siyah Hummer'ları görür görmez, kaçınılmaz sona geldiğimizi anlıyorum.

"Bu çocuk kaçırmadır," diyor Şerif Felix bir megafondan doğru. "Kenara çekin!"

"Sadece İronton Eyalet Sınırı'na kadar gitmemiz gerek," diyor Patrick. Uzun süredir sanki sürmüyor, kaçmıyor gibi söylüyor bunu.

Polis arabası önümüze geçerek bizi durdurmaya çalışıyor. Hemen ardından biri yanımıza, diğeri de arkamıza gelerek sıkıştırıyorlar.

"Sıkı tutun Kyra," diyor Patrick. "Yavaşlamayacağım." Ve bunu kanıtlarcasına Şerif Felix'in arabasına çarparak aradan sıyrılıyor.

"Ohhayırhayırhayırrr," diyorum. Ve sonra yüksek sesle dua etmeye başlıyorum. "Yüce Tanrı'm bize yardım et. Bize yardım et. Bizi koru. Yardım et. Lütfen Tanrı'm"

"Amin!" diyor Patrick.

"Lütfen Tanrı'm, lüften! Çok özür dilerim. Yardım et. Lütfen"

"Kyra," diyor Patrick. "Cep telefonumu ver,"

Eliyle torpidoyu işaret ediyor. Onu açıyorum. Orada. İnce, siyah bir cep telefonu. "Yoldan çok uzakta değiliz ve birazdan kapsama alanına gireceğiz," diyor. "Telefonu aç, kapsama alanına yaklaştığımızda telefondan sinyal sesi gelecek, ışıkları yanacak. O zaman 911'i arayabilirsin."

"Tamam." diyorum.

Açılış düğmesine basıyorum. Telefonu izlerken ellerim titriyor.

Hâlâ servis yok.

Patrick Gezici İronton Kasaba Kütüphanesi'ne, "Biraz daha dayan bebeğim," diyor.

"Haydi bebeğim," diyorum.

Bu sırada Hummer'lardan biri yan taraftan bize çarpıyor.

Biz savruluyoruz. Raflardan biraz daha kitap yere düşüyor. Big Gulp kupası devriliyor, elbiseme ve bacaklarıma soda sıçrıyor.

Gözlerimi sımsıkı kapatıyorum. "Aman Tanrı'm! Ulu Baba lütfen yardım et. Lütfen bizi koru!" tırnaklarımın avuçlarıma geçtiğini hissediyorum. Omzumdan geçen kemer, kaburgama baskı yapıyor ve onu acıtıyor.

Hummer bize bir kez daha vurunca Emily ve Nathan'ın resimleri de yere dağılıyor.

Patrick frene asılıyor ve arkamızdaki araç bize çarpıyor. Biz yolun dışına savruluyoruz. Her yer toz içinde. Kesik kesik inliyorum. Araba, sallanan karavanın yanındaki çalılıklarda yavaşlıyor ve çukura iniyor. Patrick ve ben sallanıyoruz ve telefon hâlâ kapsama alanı dışında.

Patrick üzerimde asılı kalıyor. Onu tutan kemeri çıkarıp kendisini yere bırakıyor. Ben kapının üzerinde uzanıyorum. Patrick'in her yeri kan içinde. Kan damlaları çenesinden sızıp yüzüme ve yanımdaki pencereye sıçrıyor.

"Özür dilerim" diyor. Ve sonra, "Bu telefonu sakla. Bizi buradan çıkardıklarında koşmaya başla Kyra. Ayrıca K harfi bölmesinde yedek anahtar var," diyor.

"Ne?"

Patrick cevap vermiyor ve telefonu saklamak için bir anlık şansım kalıyor.

Ve sonra ikimizi de sürüyerek dışarı çıkardılar. Enselerimizden tuttular. Ellerimizi kelepçelediler, kafamızı öne eğdiler. Öğleden sonranın geç saatleri.

KARDEŞ FELIX beni polis arabasına götürüyor. Biz ayrılırken Patrick'i izliyorum. Onların onu tekrar tekrar tekmelediklerini görüyorum. Yere düştüğünü görüyorum. Tanrı'nın Koruyucuları'ndan biri yeniden boynundan Patrick'i çekiyor.

Çığlıklarım durmayacak. Şerif ağzıma vurduğunda dudaklarımdan tekrar kan gelmeye başladığında dahi. Kanın tadını alıyorum. Fakat bizi tekmeledikleri tozdan dolayı biri görüş alanıma girse ve çıksa bile Patrick'i izlemeyi durdurmuyorum. İzliyorum ve onun adını bağırıyorum.

Etrafını sardıklarını izliyorum.

Onu artık göremez olana kadar izliyorum.

Ne yapmıştım ben?

Artık ellerimde daha fazla kan mı vardı?

Yüce Tanrı'm ben ne yaptım?

"O BİR PEYGAMBER, bunu biliyorsun değil mi?"

Şerif Felix'e bakmayacağım. Ona bakmayı reddediyorum. Bakma, sadece onu yok say, ondan nefret ediyorum. İçindekilerden nefret ediyorum.

Ona bakmak yerine, pencereden Patrick'in az önce bulunduğu yere doğru gözlerimi dikiyorum. Gözlerim şu anda orada olmayan geçmişi görmek için inat ediyor. Onu göremeyecek kadar çok uzağa gitmiş olmalıyım. Başımızı öne eğiyoruz. Suçlu gibi.

Bakıyorum ve orada olduğunu hayal ediyorum.

İyiydi Patrick, gayet iyiydi. Ayağa kalktığını, dövüştüğünü görüyorum. Olması gereken yere bakmaya devam ediyorum. O yan yatmış Gezici İronton Kasaba Kütüphanesi'ni kaldırmaya çalışıyor. O beni kurtarmak için arabayı sürüyor.

"Beni duyuyor musun Kyra?" diyor Kardeş Felix.

"Duyuyorum." diyorum.

"Onun ifadesini aldım." diyor Kardeş Felix. Ve Sesi duyguyla sisleniyor.

Şimdi polis memuruna bakıyorum.

Göz ucuyla bana bakıyor ve gözlerinin dolduğunu görüyorum.

"O kendi kararını verdi biliyorum. İsa'nın gücünün yanında durdu."

Hiçbir şey söylemiyorum, sadece dinliyorum.

"Hapse atılmaması için elimden bir şey gelmezdi. Onu seviyorum."

Benim arkamda mı durmuştu? Neler oluyor?

Kulaklarımı Kardeş Felix'e kapatıyorum.

Sonra gözlerimi kapatıyorum.

Bir süre sonra, tekrar yalvarıyorum.

Yüce Tanrı'm! Yüce Tanrı'm! Lütfen ona yardım et. Dualarımın geç kalmış olmasına izin verme lütfen! Lütfen onu koru! Lütfen Nathan için, Emily için, benim için!"

BANA HİÇBİR ŞEY yapmıyorlar.

Hiçbir şey...

Sadece beni eve babama gönderdiler ve "Ona göz kulak ol." dediler.

Daha sonra Anne Claire geliyor. "Bunu bir daha denemeye kalkma, Kyra." diyor. O ellerini ovuşturuyor. O asla bunu yapmaz. "Seni daha önce bir kez dövmüşlerdi. Seni geri getirdiklerinde tekrar nasıl dövmediklerine şaşırdım." diyor. Alt dudağını ısırıyor. "Tatlım," diyor "gerçekten çok kötüyüm, gerçekten çok kötü hissediyorum. Bunu bir daha yapmayacağına söz ver."

Sözleriyle yüzüme tükürüyor sanki. Demek istediğim bu kadarını ben kendi dilimle bile yapamam. Onu cevaplayamıyorum.

Kafamda sadece Patrick var. Ona ne oldu?

Sonraki gün, Gezici İronton Kasaba Kütüphanesi minibüsünü saklamaya çalışmışlar gibi-ama saklamamışlar- gittiğim zeytinliğin orada, park etmiş halde görür görmez bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum.

Tüylerim diken diken oluyor. Yürümemi yavaşlatıyorum, bakmıyor gibi davranıyorum, fakat gözlerimi ondan alamıyorum.

Ve sonra Tanrı'nın Koruyucuları geliyor. Karavanın gölgesinden dışarı çıkıyorlar. Peygamber'in iki koruması... Onlar iriler. Minibüsü görüp görmediğimi anlamaya çalışarak bana bakıyorlar.

Yürüyüşümü izlediler. Kardeş Nelson güneş gözlüklerini çıkarıyor, bu yüzden onun gözlerini görebiliyorum. "Sen," der gibi başıyla işaret ediyor.

Kasıtlı olarak oraya park etmişlerdi. Onu görebileceğim yere... Bana göstermek için. Biliyorum bu yüzden... Tek bir kelime bile etmeksizin bana nasıl davranmam, ne yapmam gerektiğini anlatıyorlar. Ya da başka bir şey... Onları görebileceğim bir yere getirdiklerini biliyordum. Ya da Patrick'e ne yaptılarsa bana da aynısını yapacaklarını söylemek için getirmişlerdi.

Kararlı yürüyüşümü sürdürüyorum, ağaçlara koşmak istememe rağmen. Ya da minibüse koşmak istememe rağmen... Patrick'i aramak için... Dudaklarım uyuşmuş, başım dönüyor. Ellerim uykuda gibi hissiz.

Mideme ağrılar giriyor. Kusmak üzereyim. Tam buraya. Hemen şu anda... Beni izlerken hiçbir şey görmediğimi zannetsinler diye tam şuraya...

Ama kusamıyorum.

Eve geri dönmek zorundayım. Sadece geri dönmek... Patrick'in kitaplarını sıkıştırdığım gibi elbiseme sıkıştırdığım çalışmayacak cep telefonuyla eve dönmeliyim. Hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranmalıyım.

Ah, fakat yapıyorum.

Ben yapıyorum.

Vücudunu görmemiş olsam da Patrick'in öldüğünü biliyorum.

KARANLIK ÇÖKMEYE başladığında, onlar gidince minibüsün pencerelerinin birinden içeri sızıyorum. Kitapların hepsi arka zeminin etrafına dağılmış. Patrick'in Big Gulp kupasını atmamışlardı. Minibüsün yolcu tarafına çarpmış. O düştüğünde ben orada mıydım? Hatırlamıyorum.

Minibüsteki izlerini bile temizlememişlerdi. Ön camın her yere dağılmış olduğunu görüyorum. Koltukta, halının üzerinde, yerler, her yer cam kırıklarıyla doluydu.

Bu Patrick'in kanı, biliyorum.

Peki cesedi nerede?

Bir şekilde, zeytin ağacının birine olabildiğince yükseğe tırmanarak bakınıyorum. Dikenli çalıların üstüne eğiliyorum. Dallara uzanıyorum. Bıçaklanmış gibi hissetmeme rağmen, umursamıyorum.

Arkadaşım öldü.

Ağzım açık ağlıyorum, fakat sesim çıkmıyor. Hiçbir ses. Nefesim tıkanana kadar ve ilk kez, ağaçtan düşmeme ramak kalana kadar ağlıyorum. Hiç ses çıkarmadığım halde sesim kısılana kadar ağlıyorum.

Ailem de sessizce ağlayarak beni çağırıyor. "Kyra, Kyra, evine dön!"

Eve dönmüyorum. Ağacın üstünde kalıyorum ve alıyorum.

Zavallı Nathan. Zavallı Emily. Patrick'in eve dönmesini bekliyorlar. Gökyüzünde ay yükselene kadar ağlıyorum.

Sonra eve geri dönüyorum.

Laura'nın yatağının yanına ilişiyorum. Kardeşimin yanında uzanan ben, artık eski ben değilim fark ediyorum.

Kim olduğum hakkında hiçbir fikrim yok. Anne Claire ve babam ve merhum Abigail ve Emily ve Laura ve Joshua ve müzik ve Patrick ve kitaplar ve ölümler -hayır öldürülenler- hepsi beni değiştirmişti. Eğer aynaya bakarsam, çürüklerimin ve morluklarımın altındaki her şeyin değişik görüneceğinden oldukça eminim. Bir daha aynı gözlerle bakamayacağım aynaya. Bir daha aynı yüzle, aynı saç rengiyle bakamayacağım.

Ben artık ben değilim.

Bunu bilerek uykuya dalıyorum.

Ben ben değilim artık.

NE ZAMAN uyandığım hakkında hiçbir fikrim yok. Uykuya daldıktan on dakika sonra veya sabah olabilir. Bildiğim tek şey benim değişmiş olduğum. Ben ben değilim, hâlâ. İçimdeki boşluk gün geçtikçe büyüyor sanırım.

Alacakaranlıkta, dolabımın kapısında asılı duran gelinliğimi görüyorum. Hayalet gibi.

Sessizce, yatağımdan çıkıyorum ve annemin makasını aramaya gidiyorum. Oturma odasında, annemin Abigail'in ölümünden önce kumaşların olduğu yerde, hazırladığı gelinliğimi kesiyorum. İncecik parçalara. Bir daha dikilemeyecek kadar parça pinçik ediyorum. O kadar küçük parçalara ayırıyorum ki artık sadece ateş yakmak için kullanılırlar.

Laura, odanın kapısına gelip "Kyra?" diyor.

Başlıyorum. Ellerim kumaş parçası dolu. Bazılarını Laura'nın ayaklarının üzerine düşürdüğümü görüyorum. Zeminde, Laura'nın ayaklarındalar.

"Ne yapıyorsun?"

Cevap vermek için ağzımı açtığımda ilk başta konuşamıyorum. Orada! Şimdi Laura da değiştiğimi anlayacak. Artık Laura da farklı olduğumu görecek. Beni nasıl tanıyabilir? Sonunda "Buradan ayrılıyorum" diyorum.

Zeminde yürüyor, kollarını bana ve kumaş parçalarına sarıyor. Dudaklarını yüzüme bastırıyor.

"Nereye gideceksin?" Nefesinin ılık olduğunu hissediyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

"Buradan uzaklara," diyorum çünkü içimdeki değişiklik neresi olacağını umursamıyor. Sadece uzağa, daha uzağa...

Laura'ya baktığımda, yüzünün gözyaşlarıyla ıslandığını görüyorum. "Gitme," diyor. Fakat veda etmek için beni öpüyor. Tekrar ve tekrar.

"Seni seviyorum," diyor.

"Ben de seni seviyorum," diyorum.

Verandada dikiliyor ve beni uzaklaşırken seyrediyor. Sesi, karanlığın içinde beni takip ediyor. "Hoşça kal benim Kyra'm." sesi bana onun hâlâ ağladığını anlatıyor.

Hyrum amcanın yerinde duruyorum. Elimdeki bütün kumaş parçalarını basamaklara, kapının önündeki çalılıklara ve tüm bahçeye savuruyorum. Eğer benimle evlenmek istemeseydi, buradan ayrılmak zorunda kalmayacaktım. Eğer beni istemeseydi, Joshua hâlâ burada olacaktı. Bebek Abigail yaşayabilirdi. Patrick hâlâ hayatta olabilirdi.

Fakat hayır, aslında bu tamamen doğru değil.

Bütün bunlar Hyrum amcayla gitmiyor.

Tüm bu olanlar sadece onun hatası değil. Belki de hiçbiri onun suçu değil.

Duruyorum ve ellerimi sıkı sıkıya kenetliyorum, sonra benim Rus zeytin ağaçlarıma doğru yola devam ediyorum. Annem ve babam inanıyor. Onlar doğruyu yaptıklarına inanıyorlar. Bundan eminim.

Ya da bu ben değişmeden önceydi.

GEZİCİ IRONTON Kasaba Kütüphanesi'nin kapısı ses dahi çıkarmadan açılıyor. Onu ardımdan kapatmak için çekiyorum, fakat biraz gürültülü kapanıyor. Sonra Patrick'in cep telefonunu elbisemde sakladığım yerden çıkarıyorum ve onu açıyorum. Ellerim delicesine titriyor.

Hâlâ servis yok. Söylediğine göre. Dağılmış kitaplara tekrar bakıyorum.

K harfinde yedek anahtar var. O böyle söylemişti. Patrick böyle demişti. Minibüsün anahtarı olduğuna eminim.

Karanlıkta tüm bu kitapların arasında yürümek çok zor. Okuduğum kitaplara mı basıyorum acaba? *Terabithia Köprüsü* de bu yığının arasında mı?

Birkaç kitap, ayaklarımın altında kayıyor ve bir dizimin üstünde kayıyorum. K'ların olduğu yere emekliyorum. Tüm raf yerlere saçılmış.

Telefonun ışığını kullanarak, başlıkları okumaya çalışıyorum. Dick King- Smith, Gordon Korman, Uma Krishnaswami. Ve işte orada. Rafta görünüyor: Bir Anahtar!

Elimde soğuk ve azıcık yapışkan. Kitapların üstünden geriye sürünüyorum ve sürücü koltuğuna tırmanıyorum. Nathan'ın koltuğuna. Telefonu şu Big Gulp kupalarının durduğu fincan kabına koyuyorum.

Gözlerimi sımsıkı kapatıyorum. "Sadece kapsama alanına kadar gideceğim," diye fısıldıyorum. Ellerimden dizime kadar -sanki bacaklarımda hiç kemik yokmuş gibi- titriyorum.

Dışarı, eğer Compound'u bilmeseydim benim kendi kız kardeşlerimin yüzleri gibi yeterince karanlık, başım belada.

"Ah! Evet başın belada, haklısın," diyorum. Bu haber beni neredeyse gülümsetiyor. Minibüsteki elektrikli havayı yok ediyorum.

Her yeri oyulmuş, haşat edilmiş Gezici İronton Kasaba Kütüphanesi, anahtarı çevirir çevirmez çalışmaya başlıyor. Sesi kulaklarımı sağır edecek kadar çok çıkıyor. Neyse ki Tanrı'nın Koruyucuları'ndan yeteri kadar uzaktayım ve bu bana biraz zaman kazandıracak.

Yola koyuluyorum. Araç neredeyse altımdan kayıyor ve ben frenlere asılıyorum, öyle ki koltuktan fırlıyorum. Sonra direksiyonu, tüm gücümle, hayatımı tutuyormuş gibi sıkıca kavrıyorum. Kendi hayatımı...

"Bunu yapabilirsin Kyra Leigh Carlson. Yapabilirsin!"

Yapmak zorundasın, diye düşünüyorum.

Tanrı'ya şükürler olsun ki arabayı evime yakın bir yere park ettiler. Evimin yakınlarında. Compound'un etrafı

dışında hiç çit yok. Hızlı gitmeye korkarak sürmeye başlıyorum. Laura basamaklarda, bekliyor. Yanından geçtiğimde beni izliyor ve o saniye kalbimi çıkarıp vermek istediğimdem eminim diye düşünüyorum. Ona doğru güçlükle bakıyorum ve sürmeye devam ediyorum. Elimi cama koyuyorum. Ve o beni izliyor. Orada dikiliyor. Benim kız kardeşim. O da bana el sallıyor. Neredeyse dokunacak kadar yakınız diye düşünüyorum.

Ve sonra kayboldu. Ve ben de evden, babamın karavanından uzağa doğru sürüyorum. Erkek ve kız kardeşlerimden, annelerimden...

Kimsenin hiçbir şeyine zarar vermeden, tarlaların yanından geçerek yavaşça karavanı sürüyorum. Ayağım gaz pedalının üstünde titriyor. Hiç nefes almadığımı fark ederek derin bir nefes alıyorum. Sonsuz gibi görünen çitleri geçip, birkaç gün önce gittiğim yöne doğru dönüyorum. Zavallı Patrick ile dün beraber gittiğimiz yere doğru.

Hâlâ çok temkinliyim. Hâlâ yavaş giderek motorun ses çıkarmamasını umuyorum. Gittiğimi Laura'dan başka kimsenin görmemesini umuyorum. Ellerim titriyor, dizlerimin bağı çözülüyor. Aracın gürültüsünü kimsenin duymayacağını düşündüğüm zaman yola doğru arabayı sürüyorum, gaza basıyorum ve artık özgürüm. Saatte 45 mil yaparak uzaklaşıyorum. Uzağa...

"HİÇ KAVGA dövüş olmadan buradan kurtulabileceğini mi zannettin?" Arkamda yanıp sönen ışıkları farkettiğimde kendi kendime böyle diyorum.

Penceredeki kana, "Yeteri kadar sarsılmamış mıydım daha önce?" diyorum.

Patrick'e yaklaştığımı hissediyorum. Kanıyla konuşuyorum.

Dikiz aynasından ışıkların yanıp söndüğünü görüyorum.

"Kenara çekmeyeceğim," diyorum.

Hızımı da arttırmıyorum. Sadece saatte 45 mil sürmeye devam ediyorum.

Patrick'ten kalanlara, "Beni de muhtemelen öldüreceklerinin farkındasınız." diyorum. Zırhlı araç yan tarafıma yanaşıyor, ışıklarını açıyor. Onlara bakamıyorum. Kesinlikle enkaz olacağım. Gaza bastığımda bacaklarım zıplıyor, çok korkuyorum. Sadece yan koltuktaki Kardeş Laramie'yi görebiliyorum. Parmaklarını silah gibi yaparak kenara çekmemi işaret ediyor.

Kafamın içinde, Patrick'in "Tüm yapman gereken bu," demesi yankılanıyor. "İronton Eyalet Sınırı'na ulaşmak!" önceki denememizde başarmamıza ramak kalmıştı.

"Bunu yapabilirim" diyorum. "Sürüşüm iyi olmamasına rağmen, oraya kadar gidebilirim."

"Sadece kapsama alanının olduğu yere kadar git, sonra 911'i ara."

Tanrı'm eğer oradaysan bana yardım et lütfen. Ama Patrick'e etmemişti değil mi, etmiş miydi?

Patrick'in sesi beynimde "Sadece birkaç mil kaldı." diye yankılanmaya devam ediyor.

Bozuk yolda ilerlerken karavanın arkasındaki kitapların yerlere yuvarlandığını duyabiliyorum. Ellerim direksiyona

o kadar kenetlenmişti ki hissetmiyorum. Ve kafamdaki, Patrick'in sesinin arkasındaki ufak acı, giderek büyüyor.

"Burası beni vuracakları yer mi olacak?" diyorum.

"İyi olacaksın," diyor Patrick. "Sadece iyi."

Hemen arkamdaki Kardeş Laramie, camı açarak, "Kyra, Rahibe Kyra, " diye bağırıyor.

Ona bakmayı reddediyorum.

"Patrick?" diyorum. "Patrick?"

"Kenara çek kızım," diyor Kardeş Laramie. "Benzinin bitmek üzere."

O haklı. Kontrol panelinden haklı olduğunu görebiliyorum. Göstergeye bakarken az daha Tanrı'nın Koruyucuları'nın aracına çarpıyordum. Birazcık zıplıyorlar.

Annemin kaplumbağa ve tavşan hikâyesini anlatırken söylediği, "Yavaş ve kararlı olan yarışı kazanır." sözleri kulağımda çınlıyor. O da kafamda, Patrick'in yanında duruyor. Ve babam da orada.

"Koş Kyra! Kurtul buradan, özgür ol!" derken sesi diğerlerininki gibi yumuşak ama daha aceleci.

"Deniyorum, baba," diyorum direksiyonu tutarken.

Minibüsün hızını arttırıyorum. Birazcık daha hızlı gitmeye başlamıştım artık. Güneşin, karanlığı delip geceyi lacivertleştirdiğini görüyorum.

Joshua, "Güneşe doğru sür," diyor.

Joshua da burada!

"Tamam," diyorum..

Telefon ses çıkarmaya başladığında, bizi daha önce durdurdukları yerde değilim artık. Telefonu fincan tutucuda görüyorum. Burası Patrick'i ve beni daha önce durdurdukları yere hiç benzemiyor.

"Olamaz," diyorum.

Birileri, "Kenara çek, Kyra," diye bağırmaya devam ediyor.

Fakat arabada yanımda olanlar için devam etmeliyim.

Arama yaparken dikkatliyim. Hoparlörü açarken çok dikkatliyim. Telefonu tutucudan alırken de dikkatliyim.

"Buyrun, 911. Aciliyetiniz nedir?"

"Kaçıyorum," diyorum.

"Lütfen biraz daha sesli konuşur musunuz?"

Direksiyon elimden kayıyor artık.

"Aracı durdur hemen."

Kardeş Laramie'ye göz atıyorum. Kardeş Nelson'ı görebiliyorum. Ve bir silah. Onun silahı var!

"Bana yardım edin."diyorum sesim yüksek.

Ölmek istemiyorum.

(Tabii ki Patrick de istememişti. Bir eşi ve oğlu vardı.)

"Silahları var," diyorum "Silahlılar!" Bu kadar uzağa gidebildikten sonra sonum Patrick gibi mi olacak?

"Neredesiniz?"

Kadına güneşe doğru sürdüğümü söylüyorum. Aracı tarif ediyorum.

" Siz bir gezici kitap minibüsündesiniz?" diyor.

Kardeş Laramie, silahıyla yol kenarını göstermeye devam ediyor.

Orada yokmuş gibi davranmaya devam ediyorum.

"İnsanları çoktan öldürdüler," diyorum. Patrick'in adını söylüyorum. Onlara tanımayacaklarını bildiğim halde Ellen'in adını da veriyorum. "Eğer durursam beni de öldürecekler. Biliyorum"

"Hemen yardım yolluyorum," diyor kadın. "Bölgede bir ekibimiz var."

Buraya? Hiçbir şeyin ortasına mı yardım yollayacaklardı?

"Benimle konuşmaya devam edin," diyor.

Aynı anda hem konuşmaya devam edip hem hızlanabileceğimden emin değilim, ama minibüsü öne doğru itiyorum. Aracın benzin ışığı yanıp sönmeye başlıyor. Benzinim bitmek üzere.

"Kimsiniz?" diye soruyor operatör.

Hiçbir şey söyleyemiyorum. Sadece direksiyonu tutmaya çalışıyorum.

Patrick kafamda tekrar belirerek, "Kyra, söyle ona. Ona nerede yaşadığını söyle." diyor.

"Seçilmişlerdenim," diyorum. "Seçilmişlerin üyesiyim." derken artık sesim benden kaçarmış gibi çıkmaya başlıyor.

O bir baskasıyla konuşuyor, arka planda duyuyorum.

Bu sırada Hummer ile aramda çok az bir fark var.

Gözyaşlarım yüzümden dökülmeye başlıyor. Ağladığımı dahi fark etmemiştim.

Ellerim inciniyor.

Durursam beni vuracakları düşüncesi, kafamdaki acıyı güçlendiriyor.

Kardeş Laramie camdan silahı uzatıp minibüsün arkasına ateş açıyor. Kurşunun yol açtığı metal sesini de duyunca çığlık atmaya başlıyorum.

"Hatta kal! Hatta kal, senin için birilerini yolladım." diyor.

Ve dediği gibi, karşı yönden gelen ışıklı araçları görüyorum.

POLİS ARABALARINDAN ikisi, üçü, hatta dördü, beni geçerek Kardeş Felix ve Hummer'ı durduruyorlar. Kardeş Felix'in de orada olduğunu nasıl farketmemişim?

Hepsi durup arabalarını kenara çektiler. Onlar kelepçelenirken ben de onları izliyorum.

Kadın memur, benim yanıma gelmek için yanındaki arkadaşını beklerken çok kızgın görünüyor.

Erkek memurlardan biri, "Oraya gitmeyeceksin O'Neil!" diyor.

"Lanet olsun tamam," diyor. "Ama şu küçücük çocuğa yaptıkları beni deli ediyor."

Sabahın ilk ışıklarıyla kadın memurun volta atışını izliyorum. Gölgesi, yolun üzerine düşüyor. O kadar kızgın ki bence doğrudan Kardeş Felix'e gidecek. Suratına tükürüp onu bir güzel pataklıyor. Diğerleri de onu izliyor. Bazıları sırıtıyorlar.

Elinde silahıyla geliyor.

"Kim bunlar?" diye bana soruyor. Güneş gözlükleri takmış. Küçük camları var ve bana doğru soru sormak için döndüğünde yansımadan kendimi görüyorum. Oradayım. İki yansımada da ben varım. Ben ve *ben*.

"Tanrı'nın Koruyucuları," diyorum.

Daha sonra polis arabasının yan tarafına geçip tüm vücuduma bakmaya devam ediyorum. Arabanın ışıkları bedenime yansıyor.

"Tatlım?" diyor O'Neil. Omzuma dokunarak, "Neye ihtiyacın var?"

Ona doğru dönüyorum. Evet, işte tekrar oradayım, güneş gözlüklerinin içinde. *Benden* iki tane. Kendime bakmaktan cevap veremiyorum. Yansımadaki *benim*. Tamamen değişmemişim. Parmaklarımla dudaklarıma dokunuyorum. Sabah ışıklarıyla, dağılmış yüzümde iyileşmeye çalışan dudağımı görüyorum. Polis telsizinin sesini duyuyorum.

Bu nasıl olabilir?

Ben emindim. Değişmiştim. Sadece yeni benin kaçabileceğinden o kadar emindim ki... Beni gördüklerine göre, farklı görünüyor olmalıydım. Çünkü sadece yeni ben kurtulabilirdi. İçimdeki boşluk dolmaya başlıyor.

"Tatlım?" diyor O'Neil. "Gel otur bakalım." diyerek polis arabasının arka koltuğunu işaret ediyor ve içeriye kayıyorum.

"Neyin var?" diyor.

Ona bakıyorum, oradaki *kendime* bakıp, "Hâlâ buradayım." diyorum.

"Nasıl yani?" Gözlüklerini çıkarıyor. Koyu kahverengi gözleri var.

"Düşündüm ki..." Ne düşündüğümden emin olmamakla beraber, "Beni de öldürdüklerini düşünmüştüm," diyorum.

O'Neil elleriyle yüzümü okşayarak, "Hayır tatlım, artık güvendesin." diyor.

DEDEKTİFLERE HEPSİNİ anlatıyorum, her bir detayı anlatıyorum. Kayıp çocukları, Bill ve Ellen hakkındaki her şeyi, Patrick'i ve erken doğan çocuğu, kavgaları, atılan dayakları, kitapları yaktıklarını, kızların yaşlı adamlardan nasıl kurtulduklarını anlatıyorum. Verdikleri portakal suyu tahriş olmuş boğazımdan inerken, boğazımı yakana kadar anlatıyorum. Bazen gözyaşlarıyla anlatıyorum, bazen kulaklarımdan ateş çıkıyormuş gibi kızgın kızgın anlatıyorum.

Bildiğim her şeyi anlattıktan sonra polisler beni sığınma evine göndereceklerini söylediler.

"Sığınma evi mi?" diye O'Neil'e soruyorum. Joshua'nın sığınma evinden bahsettiğini hatırlıyorum. Hava kararmış, yollar arabalarla, kaldırımlar insanlarla dolu. Hepsi evlerine mi gidiyor? Hepsi mi? Her şey ağlamama sebep oluyor. Konuşuyorum, ağlıyorum, tekrar konuşup tekrar ağlıyorum.

Memur O'Neil bana bakıyor, sonra elimi tutuyor.

"Orası senin güvende olacağın bir yer Kyra," diyor. Boğazını temizliyor ve "Orası seni, İşaretlenmiş Çocuklar'dan ve diğer haydutlardan korumak için garanti veren bir yer."

İşaretlenmiş Çocuklar derken, seçilmişler'i, haydutlar derken Tanrı'nın Koruyucuları'nı kastediyor.

Bir süre sessiz kalıyoruz.

"Seçilmiş biri, buraya daha önce de gelmişti," diyor. "Samantha Oberg'in yerine..."

"Ne?"

"Çok eşliler kaçınca onları bazen bu evde misafir ederiz. Bir ya da iki günlüğüne. Ya da onlara koruyucu aile bulana kadar."

"Ah" diyerek camdan dışarı bakıyorum. Koruyucu aile... Burası Joshua'nın görevini tamamladığı yer miydi? Kayıp Çocuklar da Samantha Oberg ile mi kalmışlardı? Bir süre daha yola devam ederken memur O'Neil'in arabasındaki telsiz, onunla ve diğerleriyle konuşmaya devam ediyor. Hiçbir şey söylememe gerek yok.

Gökyüzü mor ve maviye dönmeye başlıyor. Sokağın iki tarafında da sıra sıra evler var. Ülke gibi gözüküyor. Bazıları büyük, bazıları küçük... Hemen hemen hepsinin ışıkları yanıyor. Aklıma Laura'nın bana son kez el sallaması geliyor.

Memur O'Neil, iki yanında ve ön tarafında verandası olan bir eve arabayı yöneltiyor. Bir kadın duvara yaslanıyor. Arkasında bir kız dikiliyor.

"İşte Samantha," diyor O'Neil. "Ona senin hakkındaki her şeyi anlattığımda, seninle tanışmak için sabırsızlandığını söyledi."

Biz daha motoru durdurmadan, o bize doğru geliyor. Kot pantolon ve pembe bir üst giyiyor. Saçları atkuyruğu şeklinde toplanmış. İlk başta, arabanın yanına gelene kadar yirmili yaşlarda olduğunu düşünüyorum. Sonra daha yaşlı olduğunu anlıyorum.

Dışarı çıktığımızda yüzünde kocaman gülümsemeyle; "Burada olduğun için çok memnun oldum Kyra," diyor.

Memur O'Neil de arabadan çıkıp hoşça kal demek için bana sarılıyor. Gözlerim dolu dolu oluyor. Onu polis karakoluna kadar takip edip etmeyeceğimden emin değilim.

Saçlarımı okşayarak, "Seni görmeye tekrar geleceğim. İyi olup olmadığını kontrol etmeye geleceğim." diyor.

Fısıltıyla "Tamam." diyorum.

Samantha bir anda elimi tutuyor. "Haydi içeri girelim artık." Işığa ve eve ve bizi bekleyen kıza doğru yürüyoruz.

Fakat sanki geri geri gidiyorum. Memur O'Neil'in gidişini izlemek için dönüyorum. Arabalar caddede yeterince yakın görünüyorlar, onlara ulaşabilir ve dokunabilirim. İzliyorum.

Buranın doğusunda, 50 milden daha yakın bir mesafede ailem var. Onları bensiz düşünürken zar zor hareket ediyor , sanki nefes bile alamıyorum.

Rüzgâr tatlı bir şeylerin kokusunu getiriyor. Belki bahçedeki güllerin? Samantha koluma dokunuyor. "İlk zamanlar zordur," diyor. Sesi yavaş, bir meltem esiyor gibi.

Başımla onaylamak istiyorum, onu duyduğumu bilmesini istiyorum, fakat yapamıyorum.

"Ben kendim başardım, Kyra." diyor.

Doğuya doğru bakıyorum.

"Seçilmişlerden değil ama aşırı tutuculardan kaçtım. Sen şu an hangi noktadaysan, ben de oradaydım. O cehennemden kurtuldum." kahkaha atıyor. Söyledikleri komik olmamasına rağmen o kahkaha atıyor. "Ben kaçtım. Ve onlar kovaladı."

Artık ona bakıyorum, doğrudan gözlerine bakıyorum.

"Hem de birden fazla kez kaçtım. 17 yaşımdayken evliydim ve bir bebeğim vardı. İkimizi de bir şekilde oradan kaçırdım."

Verandada duran kıza bakıyorum, muhtemelen benim yaşımda.

Yumuşak hava yüzümü sarıyor.

"Bu benim ikinci kızım, Madison," diyor Samantha. "İlk kızım şimdi üniversitede okuyor."

İkimiz de sessiziz. Sonra Samantha, "Seni de taklip ettiklerini duydum." diyor.

"Evet." diyorum.

Elbisemin bilekleri çok sıkmaya başlıyor. Bana bakıyor.

"Ve seni de benim gibi dövdüklerini anladım."

"Evet."

"Sizin gibi küçükleri hizaya getirmek için değil mi? Yoksa çok tehlikeli olurdunuz."

Memur O'Neil'in gittiği yöne doğru bakıyorum.

"Açlıktan ölüyor olduğuna bahse girerim." diyor Samantha. "Gidip bir şeyler yemeye ne dersin? İster misin?"

Maddison da,"Ben de sizinle gelebilir miyim anne?" diyor. Kot pantolon ve üstüne ince kollu bir şeyler giyiyor. Sütyeni görünüyor. Uzağa bakıyorum. Ben sütyenimi belli eden hiçbir şey giymeyecegim. Asla!

"Tabi ki," diyor Samantha. Kollarını kızına doluyor. "Hadi IHOP'a gidelim."

ARABADA...

Restoranda...

Buraya nasıl uyum sağlayacağımı merak ediyorum. Dışarda, uzakta ve gözler önüne serilen sütyenlerin günahıyla.

Saçlarım, morluklarım, üstünden uzun zaman geçmemiş olan '*Çok eşliler, onları kıyafetlerinden anlayabilirdin*' gibi söylenmiş sözler, beni onlardan farklı kılıyor.

Restorana geldiğimizde, insanlar içeri girdiğimizden oturacak yer bulana kadar bize bakmaya devam ettiler. Applebee'de baktıkları gibi. Ama o zaman annemlerleydim. O zaman Laura'ylaydım.

Şimdi ise yabancılarlayım.

"Erkek ve kız kardeşlerin var mı?" diye soruyor Maddison. O bana gözucuyla bakıyor. Belki de daha önce dayak yemiş birini hiç görmemişti? Kaçamak bakışları beni ilk başta kızdırıyor. Fakat sonra sorduğu sorudan kızgınlığım geçiveriyor.

"Evet," diyorum. "Çokça var." Duraksıyorum. " Ve kendi annemden 4 kız kardeşim var." Aslında bu doğru değil. "Dört kızdık. Şimdi artık sadece üç."

İçimdeki ses, *beş de olabilirdiniz* diyor ama onu yok sayıyorum.

Maddison başını sallıyor. "Ben bebeğim..." burnunu kaşıyor.

Mariah da *böyle* yapar diyor bir ses.

"Yarın yapacak bir sürü işimiz var," diyor Samantha. Kremayla süslenmiş sıcak çikolatasından bir yudum alıyor. "Sana kıyafet alışverişi yapmamız lazım."

"Kıyafet?"

"Şunları giymeye devam edemezsin." diyor Maddison. "Sana başka tarz bir şeyler bakmak lazım."

Turkuaz masa örtüsüne gözlerimi dikiyorum. Hiçbir şey söylemiyorum, fakat düşünüyorum. Bence, *bana hiçbir şey buradaki insanlar gibi sütyenimi göstertemez.*

Garson, yiyeceklerimizi önümüze getiriyor. Çilek dolgulu krepler, kızarmış patates ve büyük, uzun bir bardakta sıcak çikolatalar. Maddison sipariş vermeden önce "Tadını seveceksin," demişti.

Kıyafet konuşmasından sonra önyargılı olduğum için emin olamamıştım ama haklı. Krem şanti ve çilek bir arada o kadar güzeldi ki, tekrar ağlayabilirim. Annem de bunu çok severdi.

"Ve okulun hakkında da düşünebilirsin Kyra," diyor Samantha.

"Benimle aynı yaştasın," diyor Maddison. Yemeğinden dev lokmalar alıyor. Ve benim için olduğu gibi onun için de örnek bir davranış değil. "Benimle aynı okula gidebilirsin, 8. sınıfa."

"Bunu düşünebilirsin," diyor Samantha.

Yemek yiyorum, sessiz. Ve sonra, "Piyano çalmak istiyorum."

"Şimdi mi?" diyor Maddison.

Samantha, "Evde bir tane var. Aile odasında. Sana yarın gösteririm. Çok iyi bir şey değil ama akortlu." diyor.

"Tamam. Peki ya gezici kütüphane?" Bir anlığına, seçtiğim romanı gören Patrick'in gülümsemesi beliriyor. Benim için kenara ayırdığı en yeni kitabı gösteriyor.

"Gezici kütüphane mi?" diyor Maddison ve Samantha "Şehirde büyük bir tane kütüphanemiz var zaten." diyor.

Boğazım düğümleniyor. Aklımda Patrick'in hatıraları.

"Kütüphane iyi olacak," diyorum ve sesim sadece bir fısıltı.

GECENİN İLERLEYEN saatlerinde, yeni yatağımda, nevresimi üzerime çekmiş uzanıyorum. Karnım tıka basa dolu.

"Burada olmandan çok memnunuz Kyra," diyor Samantha. "Bizimle beraber ne kadar istersen kalabilirsin. İyi geceler." diyerek odanın kapısını kapatıyor. Uzaklaştığını ve Maddison'a da iyi geceler dediğini duyuyorum. Birkaç dakika konuşuyorlar. Acaba benim hakkımda mı konuşuyorlar?

Onların fısıltıları bana kendi evimi hatırlatıyor. Ailemi merak ediyorum. Beni özlediler mi? Eve geri dönmemi isterler mi? Ben eve dönmeyi istiyor muyum?

Evet! Evet isterim!

Kapı hafifçe tıklatılıyor.

"Efendim?" diyerek oturuyorum, Samantha iç gıdıklayan bir paketten benim için bir gecelik çıkarıyor.

Odanın duvarına yaslanarak, "İçeri girebilir miyim Kyra? " diyor. Koridordan gelen loş ışık etrafını çevreliyor.

Başımı sallıyorum, sonra "Evet." diyorum.

Yatağımın yanına diz çöküyor. Işık odama bir dilim pasta gibi sızıyor. Bir anda kendimi kederden ağırlaşmış gibi hissediyorum.

"Bak," diyor Samantha, derin bir nefes alıyor. "Bu senin için hiç kolay olmayacak. Kolay olmayacak Kyra. Ama..." biraz daha hava alıyor. Önümde ellerini çırpıyor. " Ama uzun vadede bu çektiklerine değecek."

Hareket bile edemiyorum.

"Kaçtıktan sonra ailemi deli gibi özledim. Ama kocamı değil. Veya kumalarımı. Oradan ayrıldıktan sonra Jessica doğdu. Bu yüzden tamamen yalnız sayılmazdım."

Tıpkı benim gibi, diye düşünüyorum.

"Ama buraya alışabilirsen, iyi olacaksın. Sadece bunu bilmeni istiyorum."

Beni duyup duymadığını bile bilmiyordum ama fısıltıyla "Tamam." diyorum.

Bir süre sessizce oturuyor sonra "Bir aydan uzun bir süre hiçbir şey yapamamıştım. Ama bunu değiştirebilirsin Kyra. Eğer istersen tabii ki." diyor.

"Belki," diyorum.

GEZİCİ IRONTON Kasaba Kütüphanesi aracı yolda ilerliyor. Patrick'in arkasında, kucağımda bir sürü kitapla oturuyorum, Big Gulp fincanı tepemizde asılı. Laura minibüsün arkasında, kitapları alıyor ve raflara yerleştiriyor.

"Sıkı tutun Kyra," diyor Patrick. "Sıkı tutun. Senin okuman için ne seçtiğimi görünce çok sevineceksin."

Laura, "Tanrı'nın Koruyucuları arkamızda." diyor.

Pencereden bakıyorum. Her şey siyah beyaz ve sanki dünyadan bütün renkler silinmiş gibi.

"Acele et Patrick! Çabuk!" derken kucağımda kitaplar sallanıyor.

Patrick gaza basıyor ve gökyüzüne doğru yükselmeye başlıyoruz, doğrudan cennete gidiyoruz. Hızlıca! Tanrı'nın Koruyucuları giderek küçülüyor, yoldaki karıncalar gibi.

"Buraya asla yetişemezler," diyorum.

"Bu doğru," diyor Laura.

"Artık güvendesin Kyra," diyor Patrick.

GÜNE SAYIKLAYARAK başladım.

"Patrick?"

Dışarıda rüzgâr esiyor.

Tanrının Koruyucuları için dinliyorum. Patrick için. Penceremde sesler var.

"Laura?" diyorum. "Laura?"

Nerede olduğumun farkına varmam birkaç dakika sürüyor.

Karanlığa "Laura burada değil," diyorum.

Pencere gıcırdamaya devam ediyor. Ve bunu duyduğum zaman Joshua'nın dışarıda olduğunu biliyorum, biliyorum. Benim için gelen Joshua.

Nevresimi üstümden atıyorum ve aceleyle pencereye doğru koşuyor, perdeleri açıyorum.

Joshua yok, sadece bir ağaç. Ağacın dalları cama çarpıyor.

"Burada olamayacağını zaten biliyordum," diyorum.

Ve biliyordum ama ağlamaya başlıyorum. Sadece Joshua'nın yokluğundan değil, aynı zamanda Laura, Margaret ve Carolina'nın yokluğundan ağlıyorum. Mariah, annem ve babam. Camın önünde benim için bekleyen bir ailem yok.

Yere çöküyorum ve zırlıyorum. Bugün bu kadar çok ağlamam kimin umrunda? Kim düşünecek beni? Ama bütün bu ağlamalar beynimi kaybetmeme neden oluyor.

Evet, beynim bana bunu söylüyor, bunun zor olacağını söylüyor. Samantha'nın dediği gibi. Burada bildiğimden uzak bir yerde yaşamak berbat olacak. Ailem olmadan.

Ama Patrick ne yaptı. Ve Joshua'a da. Onlar için kazandım.

Artık özgürüm.

(Benim için bekleyen yaşlı bir adam yok.)

Eğer istersem Joshua'yı arayabilirim. Onu bulabilirim.

Özgürüm.

Sabah ışıkları ağaçların arasından odama sızana kadar yatakta dönüyorum. Sonra zeytin ağaçlarının cama tıklatmasını hayal ederek gözlerimin kapanmasına izin veriyorum.